

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

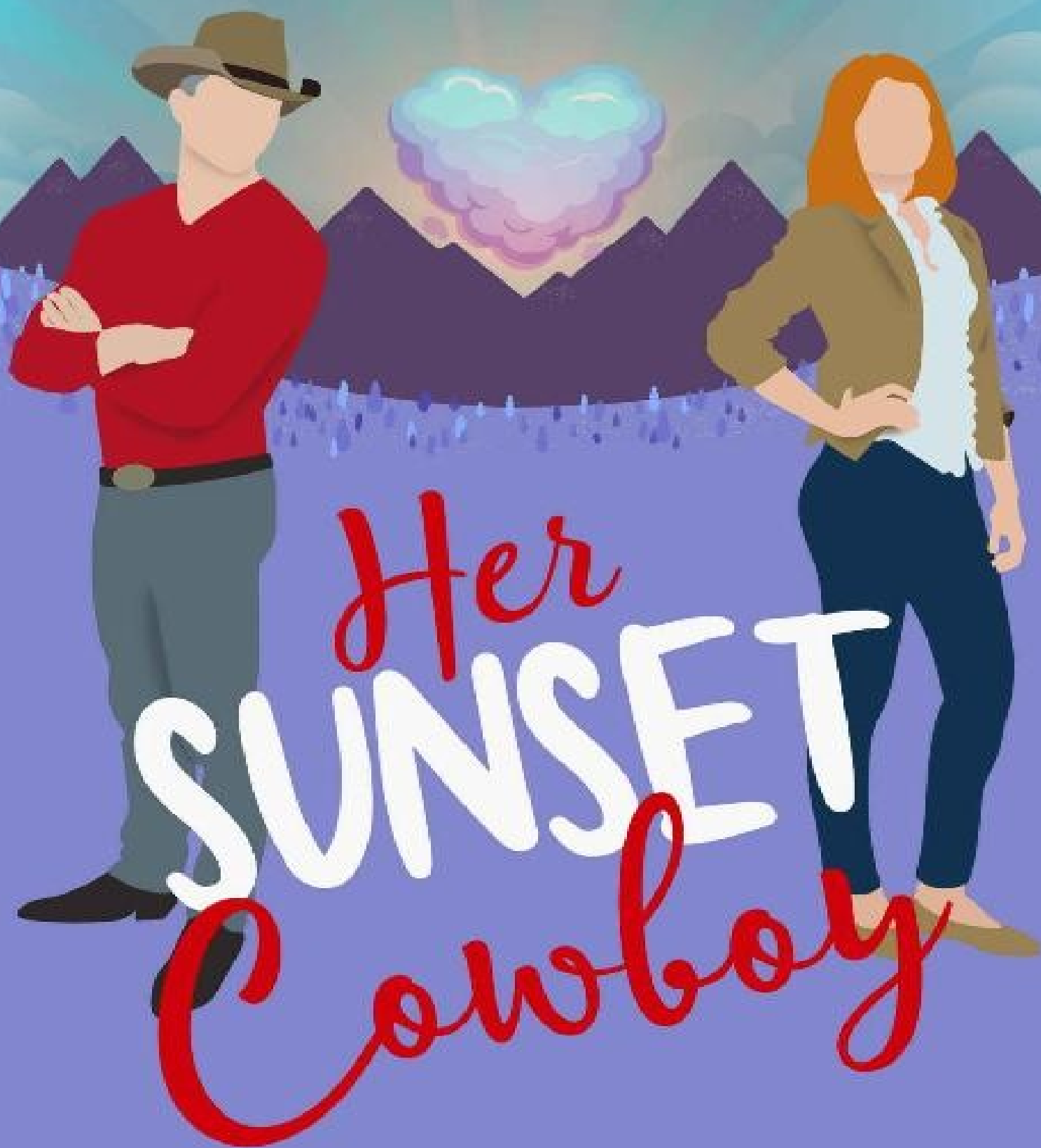
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A SWEET ROMANTIC COMEDY

KATHY FAWCETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN GÜNBATIMI KOVBOYU

KATHY FAWCETT

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
20. <u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Kathy Fawcett'in diğer kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

© 2021 Kathy Fawcett

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. İzin için iletişime geçin kathy@kathyfawcett.com

Steve Fawcett tarafından kapak

Her Sunset Cowboy bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek mekanlarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturulmuştur

CHAPTER 1

F

Sonbaharda Wyoming'e karanlık erken geldi.

Ridge West güneş batmadan önce çiftliğinde olmayı tercih ederdi. Wyoming'deki Eylül sonu yollarını biliyordu.

gün batımından sonra, göç eden vahşi yaşamın yoldan geçmesi nedeniyle tehlikeli olabilir. Ve haber vermeden gelen hava sistemleri.

Yine de son zamanlarda içindeki bir şey onu karanlık çöktükten sonra aptalca şeyler yapmaya itiyordu.

Oğullarına söylemeye utanacağı ve gelinlerine açıklamaktan korkacağı bu çılgın görev gibi - karanlık bir ayın altında, ağrıyan bir diz ve şüpheli gece görüşü ile yaşlı bir ağaca tırmanmak. Dalları çalılıklara yakın olan yaşlı akçaağaç bunu kolaylaştırıyordu. Daha ne olduğunu anlamadan Ridge yerden bir metre yükselmiş, ellerini koyacak bir yer arıyordu.

"Hey, o benim bacağım!"

Adam bir ağaç dalı sandığı ama aslında *kadına* ait olan bir şeye tutunurken tepesinden bir kadın sesi itiraz etti.

"Kabuktan daha yumuşak olduğunu düşünmüştüm."

"Umarım öyledir," dedi kızgın bir ifadeyle.

Ridge ona doğru birkaç dal tırmanırken, "Şşt," diye uyardı. "Sesini alçalt. Kimsenin bizi polise ihbar etmesini istemeyiz... yine."

"Ridge West, *ağacımdan* çık," diye emretti artık tanıdık gelen sesi. "Bu senin ağacın değil," diyerek onu çileden çıkardı.

"Acele et o zaman," diye yarı fısıldadı. "Bir devriye arabasının geldiğini görüyorum!"

Ridge ağrıyan dizinin sızlamasıyla inledi ama bir başka kola tırmanarak güzel Casey Parks'ın bir bacağın kıvrımına yerleştiği yere geldi.

Dal. Farlar daha da parlaklaşırken kendi tüneğini onunkinin çok yakınında buldu.

İkili nefeslerini tutarken, West Gorge Polis Departmanı'ndan memur Jason Scott, bahçesinde ağaç bulunan terk edilmiş evin önünde aracını neredeyse duracak şekilde yavaşlattı. Ridge ve Casey donakaldı.

Güzel kokuyorsun, diye düşündü Ridge ama yüksek sesle söylemedi. Yoksa söyledi mi?

"şşşt!" Casey kızgınlıkla onu sustururken glmsememeye çalıştı. Bunu göremezdi. Sadece komşu evlerden ve uzaktaki bir sokak lambasından gelen loş ışık vardı. Neyse ki akçaağaç yapraklarını bu noktaya kadar korumuştu ama bir sonraki iyi rüzgâr ve yağmur dalları çırılçıplak bırakacaktı.

Polis arabası nihayet hareket ettiğinde, Ridge ve Casey rahat bir nefes aldılar.

"Arabayı köşede gördüm ve burada olduğunu düşündüm," dedi. "şimdi bana ne gördüğünü söyle."

"Ağaçta, bu evde ya da benim işim olan Ridge West'te işi olmayan zengin bir ifti görüyorum. Emlak işinde olan *benim*. İşletmeniz gereken çok büyük ve önemli bir iftliğiniz var."

Ridge cevap vermedi. Bir geyiğin uzaktan gelen borazan sesini ve rüzgârın etkisiyle yaprakların hışırtısını dinlerken üzerlerine bir sessizlik örtüsünün çökmesine izin verdi.

Ridge sonunda, "İyi bir rüzgârda gizliliğimiz ortadan kalkar, Casey Parks," dedi. "Bana çatının durumunu söyle, bu yüzden buradasın ve yağmur gelmeden önce arabalarımıza gidelim."

Casey yenilgiyle i çekti.

"Mahalle için karşılaştırmalar iyi, ancak çatı şüphelendiğim gibi sarkıyor. Muhtemelen yetersiz kirişler veya cılız mantolama. Benim tahminim, sudan dolayı kf oluştuğu yönünde. Bu arada, yarınki açık artırmada yağmur iseleyecek, bu yüzden daha az teklif veren olacak - ama ev riskli bir satın alma," diye özetledi Casey. "Muhtemelen pas geçeceğim."

Ridge hafif hınzır bir sırıtışla gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim, çoktan satın aldım." Casey şok içinde ağzını açtı.

"Sen... ne? Nasıl?"

"Keşke atıdan haberim olsaydı. Muhtemelen çok fazla dedim."

Casey cevap vermeden önce sessizce homurdandı.

"O zaman... burada *ne* yapıyorsun?"

"Müzayedeye gelmeye zahmet etmemenizi söylemek için. Açık artırma olmayacak," dedi, "şimdi ağacımdan çıkalım."

Çekilmez adam, diye düşündü Casey kendi kendine. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydı, şu anda kulaklarından buhar çıkıyor olurdu.

"Bana mesaj atabilirdin!" "O zaman sana yardım edemezdim."

Ridge ayağını daha alçak bir dala koydu ve Casey'ye rehberlik ederek kendini akça ağaçtan dikkatli bir şekilde kurtarma işlemine başladı. "Ayağını buraya koy... şimdi buraya."

"Benden uzak dur, Ridge," diye protesto edercesine ayağını ona doğru tekmeledi. "Bunu kendim yapabilirim."

"Saçmalık," dedi. "Kalkmak ve inmek farklı şeyler. Yaralanabilirsin."

Keşke bilseydi, diye düşündü Casey.

Büyük ve kudretli Ridge West, onun hem kişisel hem de profesyonel olarak ne kadar incinmiş ve çökmüş olduğunu bilmiyordu. Zaten bu yüzden West Gorge'da saklanıyordu. Yüksek bir daldan aşağı yuvarlanmıştı. Ancak Tanrı'nın lütfuyla son birkaç yıl içinde ortama uyum sağlamayı ve hatta kendini yeniden inşa etmeyi başarmıştı.

Ama Ridge her şeyi mahvetmekle tehdit etti.

Ona rastlamadan bir ev satın alamıyor ya da bir ağaca tırmanamıyordu. Adam tam anlamıyla onun işine karışıyordu. Casey çoğu gün onu boğmak istiyordu. Diğer günlerse onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Ama gözleri ona baktığında ne kadar delici olursa olsun ya da elleri onun gür gümüşi saçlarına ne kadar dokunmak isterse istesin, yaklaşmasına izin vermeye cesaret edemiyordu.

Eğer onun kim olduğunu öğrenirse, tepelere doğru kaçacaktı ve o da yeniden aşağılanacaktı. Başka bir kasabada yeni bir başlangıç yapma düşüncesine katlanamıyordu. Ama onun gölgelemelerine ve alaylarına daha ne kadar dayanabilirdi?

Ridge önce indi ve yerde durup elini uzattı. Onu görmezden gelerek ayağını öfkeyle her bir dala vurdu. En alttaki dalda, bir kadının söylememesi gereken sözleri düşünürken, Casey ayakkabısını kıvrıma soktu ve sert kabuğa yapıştığını hissetti - kımıldamıyordu. Ama ivmesi vardı ve vücudunun geri kalanı ayağı olsa da olmasa da aşağı inecekti.

Panik içinde bağırdı.

"Ridge!"

Birden, uzattığı tek eli onun düşüşünü engellemeye çalışan iki kola dönüştü.

Yere düştüklerinde Casey yüksek ve hantal bir *oof* sesiyle Ridge'in üzerine indi. Ridge, ciğerlerindeki rüzgârı dışarı atarken kendi yüksek *sesiyle* bir *oof* çıkardı.

Karanlıkta inleyerek ve beceriksizce birbirlerine tutundular, bir o yana bir bu yana yuvarlandılar ve sonunda ayrılıp sırt üstü yattılar - Ridge ağrıyan dizini, Casey de onun bileğini tutuyordu.

"İyi misin?" Nefesini ilk toparlayan Ridge oldu.

"Ayağımı burktum," diye başardı Casey, yıldızlara bakıyor ve zor nefes alıyordu. "Sanırım ev sahibini dava edeceğim... oh bekle, o *sensin*."

Ridge tek bir kahkaha atmayı başardı ama bu daha çok acı dolu bir öksürüğe benziyordu. "Bu köhne evi istemiyordun..." diye nefes nefese kaldı, "her neyse."

"Bunu bilmiyordun," dedi derin bir nefes vererek. "Sanırım onu sadece istediğimi düşündüğün için aldın. Şaka yapıyorsun."

Bir dakika boyunca sessiz kaldılar, her ikisi de bir sonraki raunt için enerjilerini topladılar.

Ridge, Casey'nin öfkesini yeniden alevlendiren bir sırıtışla, "Bence *sen* de kendini çok *beğeniyorsun*," dedi. "Oturup seni düşünmüyorum. Kasabayı ve bu göz yarasını iyileştirmeyi düşünüyorum."

Casey hâlâ sessizdi.

Ridge, "Senin de belirttiğin gibi, bu pas yığını onarmak için epey para gerekecek," diye devam etti, "Seni ya da başka bir alıcıyı boyundan büyük işlere kalkışmaktan kurtarıyordum. Hepsi bu."

Casey sessiz kalamayarak, "Bana gelince," dedi, "teşekkürler ama hayır. Beni korumana ya da kurtarmana ihtiyacım yok Ridge West. Ne akçaağaçlardan ne de köhne evlerden. Sadece uzak durmana ihtiyacım var!"

Cevap vermeyince Casey onu sıkıştırdı. Ağlamak üzereymiş gibi çıkan sesinde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

İkisi de başka bir şey söyleyemeden gecenin ilk yağmur damlaları düştü ve bulutlu gökyüzüne bakarken yüzlerine çarptı.

"Elbette," dedi Ridge yüzünü acı içinde buruşturarak, Casey'nin işine karışmanın kendisine acı ve rahatsızlıktan başka bir şey getirmediğini ve ikisi için de çok yaşlı olduğunu düşünerek. Ama görünüşe göre tek taraflı olsa da biraz da eğlenceli olmuştu.

En azından ağaçlar konusunda onun isteklerini yerine getirmeye çalışacak olsa da, karanlık ve soğuk bir gecede onu yağmur altında yatarken bırakamazdı. Biraz çaba sarf ederek ve birkaç inilti çıkararak ayağa kalkan Ridge, Casey'nin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Son bir kurtarma," dedi.

CHAPTER 2

"**I** Hayal mi görüyorum, yoksa dizin *daha da mı kötüleşiyor?*"
Ridge ertesi sabah çocukları mutfakta bulmayı

beklemiyordu - çocuklar en büyük oğlu ve kuzeyden gelen bekâr kuzenleri. Radarın altında uçabileceğini ve kahvesini gizlice almak için topallayabileceğini düşündü. Ama Gunnar, çiftliğin demirbaşları haline gelen kuzenleri Rowdy ve Gray ile birlikte kahvaltısını bitiriyordu.

Montana'daki kendi West Ranch'lerini sattıktan sonra, bu ikisi Gunnar'a yardım etmek için memnuniyetle Wyoming'e taşındı, Colton ve Pike başka girişimler için ayrıldı.

Rowdy West, çiftlik yaşamının günlük operasyonlarını özlemiş emekli bir rodeo binicisiydi. Gray West bir çiftlik sahibiydi ve aynı zamanda dağlardaki orman yangınlarını söndürmek için gönüllü olarak çalışan bir pilottu. İkili, herkesin onayını alarak konuk evini devralmıştı.

Ridge onların sabahın ilk ışıklarından önce işe başladıklarını ve sık sık kuşluk yemeği için geldiklerini biliyordu. Ridge, Gunnar'ın artık uyanmış olan bebek Willow'la oynamak istediğinden şüpheleniyordu. Büyük çiftlik mutfağının fayans zeminine serpiştirilmiş oyuncaklar şüphelerini doğruluyordu.

Ridge kahvesini doldurup gıcırdayan oyuncakların üzerinden geçerken, Gunnar ona tekrar sordu.

"Gerçekten topallıyorsun, baba. Ne oldu?"

Ridge durumu saptırmaya çalışarak, "Hmmm," diye mırıldandı ama tüm gözler onun üzerindeydi. İhtiyacı olan son şey Doktor Kat'in içeri girip koroya katılmasıydı. Ya bir ağaca tırmandığını itiraf etmek zorunda kalacaktı-

Ta ki birisi bir çuval mısır gibi üzerine düşene ya da bir cevap uydurana kadar. İkisini de yapmak istemedi.

"Senin işletmen gereken bir çiftlik yok mu?" Ridge, çoraplarıyla bile meşe ağaçları gibi etrafında yükselen yetişkin adamlara sinirlendi.

Çoraplar.

Ridge ve oğulları yıllardır büyük eve botlarıyla girip çıkıyorlardı. Büyüyen çiftlikle ilgilendikleri için sürekli hızlı hareket ettiklerinden, ev terliği giymek gibi *nezaketlere* hiç zamanları olmamıştı. Ama Kat küçük Willow'u doğurduktan ve büyük evin içinde kendine güven kazanmaya başladıktan sonra, yasayı koydu.

Kovboylara, "Bir tarayıcımız var," dedi. "Sizlerin çizmelerinizle izini sürdüğünüz kir, toz ve fundalıklar arasında tatlı kendini taramasına izin vermeyeceğim. Benim de her dakika süpürmeye vaktim yok."

Ki bu doğruydı. West Gorge hastanesinde Bulaşıcı Hastalıklar Bölümünün başında olan Kat çok meşguldü. Ayrıca zamanının bir kısmını Ridge'in eşinin yıllar önce kurduğu hayır vakfını yöneterek geçiriyordu. Randi öldüğünde West Vakfı liderini kaybetmişti, ta ki Kat devreye girene kadar.

Ridge, Kat West'e minnettardı ve ona tam yetki vermişti. Birinin bu devasa eve sahip çıkması gerektiğini ve kendi hallerine bırakıldıklarında adamların duvarlardaki güzelim mermer, meşe ve çeliği rustik bir yatakhaneye dönüştüreceklerini biliyordu.

Bunu kanıtlamışlardı.

Gunnar, Ridge'e gülümseyerek, "Pekâlâ, sonra konuşabiliriz," dedi. "Eğer bugün çiftlik hayatıyla ilgileniyorsan, kuzey bölümünde kış için saman balyalarını sayıyorlar."

Ridge, bunun emlak işine olan yeni ilgisine ince bir gönderme olup olmadığını merak etti.

Uzun yıllar boyunca o da güneşten önce kalkmış, mutlu bir şekilde kovboylarla birlikte güne başlamıştı. Randi öldükten sonra da birkaç yıl boyunca bu işi sürdürdü. Ama yavaş yavaş Gunnar, Colton ve Pike'ın yardımıyla West Çiftliği'nde liderliği ele geçirdi. Ve yavaş yavaş, Ridge geri çekildi.

Bu senaryoda kimin tavuk kimin yumurta olduğundan hiçbir zaman emin olamadı ama sonuç aynıydı. Artık kimse onun ortaya çıkmasını beklemiyordu.

"Oh," diye durdu Gunnar ve tekrar arkasını döndü, "Chuck Barber'ın çiftliğinin nihayet satışa çıktığını duydum. İlgilenebileceğinizi düşündüm."

"Yılın garip bir zamanı," dedi Ridge, çiftliklerin genellikle kış başlangıcında değil, ilkbaharın başlarında piyasaya çıktığını biliyordu. "Çok geçmeden kara gömülmüş olacak."

"Ben de aynısını düşünmüştüm," dedi Gunnar, "ama Chuck'ın oğulları hiçbir zaman çok keskin olmadılar."

Ridge adamlara el salladı ve kahvesi ile günlük gazetesini alıp yerleşti. Bir süre sonra fincanını yeniden doldurdu ve terlikleriyle mutfaktan geçerek geniş fuayeye girdi. Zayıf güneş ışığı çift meşe ve demir kapının kesme cam pencerelerinden içeri giriyor, ziyaretçilerin Wyoming sağanaklarından ya da kar fırtınalarından korunmak için arabayla çıkabilecekleri kapalı bir revağa açılıyordu.

Kat içeride, parlak ahşap ve jeot kristallerinden oluşan desenli bir kakma ile süslü yeni bir mermer zeminle anlaştı.

Fuayedeki genel etki çarpıcı ve zarifti.

Ridge'i rahatlatmak için boynuz avizeyi saklamıştı. Karısının en sevdiği parçalardan biriydi. Ama Kat, Gunnar ve Kat'in, Pike ve Paislee'nin ve en son Colton ve Liu'nun güzel düğün portrelerinden oluşan yeni aile fotoğraflarının sergilendiği gömme spot ışıkları ekledi. Diğerlerinin yanı sıra Ash'in evlat edinme fotoğrafı ve Willow'un bebeklik portresi de vardı.

Yakında Ash liseyi bitirdiğinde bir mezuniyet portresi olacaktı ve muhtemelen daha fazla bebek olacaktı, bu da Ridge'in işine geliyordu.

Serginin merkezinde Pike West tarafından resmedilen ailenin merkezi Randi Lynn West yer alıyordu. Oğulları onun nezaketini ve zekâsını olduğu kadar uzun altın saçlarını ve ateşli ruhunu da yakalamayı başarmıştı.

West Gorge'a ilk geldiğinde Michigan'dan genç bir avukattı ve bir İskandinav tanrıçasının yüz ifadesini taşıyordu. Ford Motor Şirketi için Batı'da arazi satın alma işini yürüttü ve bir daha hiç ayrılmadı. Randi, Ridge'in kollarına ve Wyoming'in vahşi yaşamına sanki doğmuş gibi düşmüştü.

"Ah, ama artık yoksun, genç kız," dedi Ridge resme, ona dokunmak için uzandı, ancak parmak uçlarının altında düz, soğuk bir tuval buldu.

Randi resim boyunca zamanın içinde donup kalırken, o ellerinin daha yaşlı ve yıpranmış görüldüğünü görebiliyordu. Aynada, gözlerinin etrafındaki bronzlaşmış çizgiler daha belirgindi. Eskiden kahverengimsi sarı olan saçları neredeyse gümüş rengine dönmüştü.

Randi tatlı bir şekilde onun saç rengine *bulaşık suyu* derdi, ince parmakları hevesle kalın buklelerine dolanır, dudaklarını çekerdi.

Kendisine doğru.

"Tanıdığın tek bulaşık suyu kovboy," diye sevgiyle şaka yaptı.

Ridge büyük odaya ve çıtırdayan ateşin yanına doğru yürürken, boşta kalan eliyle sandalyelerin arkalıklarına tutunarak dizine destek oluyordu. Ama sancılar önemli değildi, acı çekerek yürümeye alışmıştı.

Onu şaşırtan bir başka his daha vardı: Beklenti.

Son zamanlarda Ridge her sabah gözlerini tam olarak anlam veremediği yeni bir hevesle açıyordu. Tek yaptığı ev alıp satmaktı; bundan nasıl bir sihir çıkabilirdi ki?

CHAPTER 3

"S Casey Parks'a."

Toplanan grup homurdanıp dağılırken müzayedeci Casey'nin en sevdiği dört kelimeyi bağırarak söyledi. Gülümsedi

Özel bir zaferdi, kimse son dakikada satışı çalmamıştı. Ama etrafına baktığında onu tebrik edecek kimse de yoktu. Eskiden olsa babası ya da birkaç çalışanından biri yanında olurdu.

Yarı zamanlı stajyeri Amber buralarda bir yerdeydi, muhtemelen garajdaki ve araba yolundaki katlanır masalara yayılmış ev eşyalarını inceliyordu. Lise son sınıf öğrencisi Casey'le ekstra kredi için çalışıyordu ve görünüşe göre eski giysiler ve mücevherler hakkında içeriden bir iz bulmuştu.

Amber daha okulu bile bitirmeden karlı bir online mağazaya sahip olmuştu. *Amber Waves*.

Casey gülümsedi; yalnızdı ama bugün iyi bir gündü. Biraz çalışmayla ev, Wyoming tatili için West Gorge'a gelen aileler için kârlı bir kiralık ev olabilirdi. Parası yettiğinde aldığı küçük bungalovlardan daha büyük olan bu üç katlı ev, bir kayak gezisi için üç ya da dört çifti ağırlayabilirdi. Ya da pahalı otellerden kaçınan, kendi yemeklerini pişirmeyi tercih eden daha büyük bir aile.

Belki Amber bu mutfak için bir dizi eski tabak bulabilir, diye düşündü Casey. Diğer kiraladığı evler için toplu tabak stokları vardı ama bugün kendini evcimen hissediyordu. Ve nostaljik. Dirsekli çatısı ve gömme aile odasıyla bu retro ev Casey'ye Arizona'da ailesiyle geçirdiği mutlu çocukluğunu hatırlatıyordu.

Müzayedeci şakayla karışık buraya *Brady Bunch* evi dedi ama bu uzun sürmeyecekti.

İki yatak odasını kütük ranzalarla donatacak ve tüylü halıyı işlenmiş ahşapla değiştirecektir. Küçük bir çalışmayla, yaklaşan kayak sezonu için listeye alınabilirdi. Büyükannesinin tembel çocuklara ve tombul tavuklara söylediği gibi, "artık ekmeğini kazanma zamanı."

Casey dağlara bakarak serin sonbahar havasından derin bir nefes aldı ve memnuniyetle gülümsedi. Zaferden dolayı adrenalin patlaması yaşamıştı ve bu onu acıktırmıştı. Amber'ı kutlama yapmak için lokantaya, omlet ve kızarmış ekmek yemeye götürecekti. Tabii stajyerinin öğleden sonraki dersleri için geri dönmesi gerekmiyorsa.

Bu düşünce Casey'nin kendini biraz zavallı hissetmesine neden oldu, kasabadaki tek arkadaşının sokağa çıkma yasağı olduğunu ve bir yandan da bebek bakıcılığı yaptığını biliyordu.

Amber geçenlerde ona "Gerçekten kendi yaşının insanlarla tanışmalısın" dedi.

"Nasıl?" Casey gerçekten bilmek istiyordu.

"Geçen ay Rotary Park'ta bir kasaba pikniği vardı," dedi Amber, "gitmeliydin. Ya da kilise korosuna katılabilirsin. Handel'in *Messiah*'ında Bud Shire'in karısını dengeleyecek altolar aradıklarını duydum. Annem onun sopranosunun... coşkulu olduğunu söylüyor."

"Hmm," diye kaşlarını çatı Casey, ikna olmamıştı.

West Gorge aynı tanıdık yüzlerin olduğu küçük bir kasabaydı. Ancak birkaç yıl önce geldiğinden beri kendini sadece işine adanmış, elindeki az miktardaki tohum parasıyla her şeye yeniden başlamaya karar vermişti. Geveze sivil gruplara ayıracak vakti yoktu - Phoenix'ten utanç verici bir şekilde ayrılışından sonra hayatta kalabilmek için kendi başına bir hayır kurumu olmak zorundaydı. Kiliseye, barbekü partilerine ya da koroyla şarkı söylemeye vakti yoktu; pazar günleri açık evler ya da kiracıları ve alıcıları cezbetmek için sıkıcı duvarları boyamak içindi.

Sıfırdan bir hayatı yeniden inşa etmek nankör ve yalnız bir işti.

Casey, kulağının arkasına sıkıştırdığı birkaç bukleyi yüzünden uzaklaştırarak sabahın serin esintisine karşı yakasını daha yukarı çekti, ardından ellerini ceplerine soktu ve beklenmedik bir sıcaklıkla karşılaştı.

Eldivenler!

Ne mutlu ki, pazen astarlı paltolarını her yıl tamamen dolu ve her şeye hazır bir şekilde saklamayı alışkanlık haline getirmişti.

Biraz direndikten sonra Casey, Wyoming'in kot pantolon, bot ve ekose gömlektan oluşan rahat iş kıyafetlerinin kendisine Phoenix'te giydiği sert takım elbiselerden daha çok yakıştığını kabul etmek zorunda kaldı. Flanel içinde kendini daha farklı, daha hoş ve daha *genç* hissediyordu.

Yine de yumuşak gömlekleri gecenin krnde eski filmleri ve ev tadilatı kanalını izlerken dikeyordu. Belki bir gün etek uçlarının kalçalarında şekilsiz kutular gibi sarkmasına izin verecekti ama bugün o gün değildi.

Casey kendi kendine gülümseyerek West Gorge'daki ilk günlerini hatırladı, çiftlik kasabasının tozlu sokaklarında pahalı keten ve yn takımlar giyiyordu. Rportajında Amber ona gerçeği söyleyecek kadar cesur olan ilk kişi olmuştu.

"Bazıları senin büyük şehir avukatı ya da cenaze levazımatçısı olduğunu düşünüyor," dedi. "İnsanlar iddiaya giriyor."

Casey'nin umutsuzca sözleşmeye bağlamak istediği kütük evini listeleyen bir adam, IRS ajanı olduğundan emin olduğu kişiye kapısını çarptı. "Vergiler postada," diye bağırdı.

şimdi şehir dışından gelen bir *beladan* ok buranın yerlisi gibi görünerek aralarına karıştı.

Flanel ve kot pantolon Wyoming'de herkes için büyük bir eşitleyiciydi ve bir erkeğin kovboy mu yoksa milyoner mi olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu. Ya da her ikisi de, tıpkı avlunun karşısından ona bakan adam gibi. Teklif verenler denizi yenilgiyle ayrılırken Casey onu n bahçedeki ağaca yaslanmış, yanan gözlerine tam olarak ulaşmayan yarım bir gülümsemeyle gördü. Elbette Ridge'di.

Casey onu görünce keskin bir nefes aldı ama onun dışında, kovboy şapkasının siperliğinin altından onu değerlendirirken yontulmuş mermer bir heykel gibi hareketsiz durdu. Onu birkaç gündür görmemişti; ağaçtan yuvarlanıp yağmur altında arabalarına doğru koştuklarından, daha doğrusu topalladıklarından beri.

Onu nazıkçe çekiştiren adamın elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu.

Neredeyse geldik, diye bağırmıştı bardaktan boşanırcasına akan suyun içinden. Ayak bileği acısa ve iliklerine kadar ıslanmış olsalar da, o gece daha uzağa park etmiş olmayı diledi.

şimdi onun bakışları altında midesi ve sinirleri birbirine karışıyordu. Kıvrımlarının izin verdiği ölçüde dik ve uzun duran Casey, içindeki adrenalini göremediği için memnundu. Gerçi yanaklarındaki kızarıklık muhtemelen onu ele veriyordu.

Devam et ve bak, diye düşündü. *Bu evden başka nelere sahip olamayacağını gr.*

CHAPTER 4

"A bir *Park Yeri* tüyü daha."

Ridge onu tebrik etmek için yanaştı -her seferinde bir güçlü kovboy bacağı. Casey dudağının içini ısırarak Gözlerini bacaklarından alamıyordu; bir genç kız gibi merdivenleri tırmanan ve ağaçlarda mahsur kalan emlakçıları kurtaran bacaklarından.

"Ya da kimse kiralamazsa büyük bir limon." Casey omuz silkti ve kendini küçümsüyormuş gibi görünmeye çalıştı, bu da Ridge'i eğlendirmişe benziyordu.

Başını eğdi ve kızın yüzünü incelerken gülümsedi.

"Hayır," diye bitirdi başını hafifçe sallayarak. "Acemi alımları yapmayacaksın. Bu üçlü seviye para demek ve sanırım bunu biliyorsun."

Adamın yakınlığı ve beklenmedik iltifatı karşısında Casey'nin ağzı kurudu. Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bilemiyordu, bu yüzden gülümseyebilmek için nefes alışını yavaşlatmaya çalıştı.

Ridge West ilgi göstermeye başlamadan önce bu kasabadaki emlak satışları yulaf ezmesi kadar heyecan vericiydi. Neden ilgilendiğinden emin değildi. Bu küçük evler, kasabanın yarısına ve eyaletin en büyük çiftliklerinden birine sahip olan bir adam için küçük patatesler olmalıydı.

Casey'ye öyle geliyordu ki bu saplantısı, oğlu Ash'e komşu olan küçük Madison evini ona kaptırdığında başlamıştı. Geriye doğru yürüyebilseydi, patlamasını önlemek için bir volkana bembeyaz orkideler atar gibi, onun yerine evi satın almasına izin verirdi. Çünkü o küçük evi satın almak ikisi arasında bir emlak savaşı başlattı ve kapağını bir daha kapatamadı.

Ama bu doğru görünmüyordu. Ridge yetişkin bir adamdı. İş hayatında biraz dostça rekabete alışkın olmalı. Şimdi, her şey

istiyordu, o da istiyor gibiydi.

Bazen kovalamacaya bir heyecan katıyordu ama sadece kazandığı zaman. Elbette zaferleri daha tatlı kılıyordu ama yenilgileri de olması gerekenden daha acı hale getiriyordu.

Ridge'in stratejisi, Casey'nin söyleyebildiği kadarıyla, onu gölgelemek ve ruhu onu harekete geçirdiğinde ona daha fazla teklif vermektir. Piyasa değerinin bile ötesinde. Bazen hiç teklif vermiyordu, sadece yakınında durup Casey'yi tedirgin ediyor, son dakikada evi kapıp kapmayacağını merak ediyordu.

Bunun için ondan nefret etmesi gerekirdi ama etmedi. Yıllardır emlakçılığın onun için eğlenceli olmadığı bir şekilde eğlenceliydi.

Ve bugün, onu yendi.

Müzayede evi üç katın satış tarihini öne çekmişti ve Casey herkesin haberi aldığından şüpheliydi. Özellikle de Ridge West gibi telefonuna serum gibi bağlı olmayan bir dinazorun.

Ve hayır, ona söylemediği için kendini suçlu hissetmiyordu. Eğer adam onun hayatına dalmakta ısrar ederse, onun derin ceplerinden uzak durmak için mümkün olan her yolu deneyecekti.

Ridge eve şüpheyle bakarak, "Biraz el emeği gerekecek," dedi ve onu günümüze geri getirdi.

Casey, "Bu altmışlı yıllara ait yapıların sağlam kemikleri var," diye yanıtladı, "ve içlerinde çok fazla yaşam var."

"Hmm. Umarım bu doğrudur," dedi Casey'nin içinden geçerken gördüğü kadar hissettiği, kendini korumaya yönelik bazı buzlu parçaları ısıtan, yavaşça yanan bir gülümsemeyle.

Adamın evden değil kendisinden bahsettiğini anladı ve adamın karın kaslarının üzerinde duran bronzlaşmış eline bakmamaya çalıştı. Karın kasları tam olarak taş gibi değildi, ama gömleğinin kuyruğunu kot pantolonunun içine düzgünce sokmasına bakılırsa, kendi başlarına durabiliyorlardı.

Evet, güzel kemikler.

"Keşke yeni açık artırma tarihini bilseydim." Gülümsemesi biraz soldu.

"Yazık," dedi, sesi hiç de samimi gelmiyordu.

"Evet, yazık."

"Biliyorsun Ridge, emlak piyasasında çok fazla dönme var." "Döndürme, bu yeni bir şey."

"Bugünlerde ajanlar çevik olmak zorunda."

"Çevik, ha?"

"Belki de *çeviklik* sana göre değildir." Casey onun konuşurken yüz ifadesinin düştüğünü gördü.

"Belki de haklısındır," diye omuz silkti, yüzünde kendinden şüphe eden bir gölge belirdi.

Casey bu yorum karşısında hemen suçluluk duygusuna kapıldı. Ridge West güçlü ve sağlam bir adamdı. O kim oluyordu da onun yelkenlerini suya indiriyordu? Özür dilemek için ağzını açtığı anda, suçluluk duygusu bir sonraki sözleriyle şoka dönüştü.

"Ya da belki sen buradayken ben Jasper'daki o güzel mavi koloniyi almakla meşguldüm," dedi ona.

"Hayır, yapamazdınız!" Casey, sömürgeci bir müzayede eviyle sözleşmesi olduğunu çok iyi bildiği için hemen itiraz etti. "O satış gelecek hafta yapılacak."

Ridge yine gülümsedi. Bu kez neşesi muzip kıvılcımlarla gözlerine ulaşıyor ve kızın öfkesine rağmen ilgisini çeken ince, yakışıklı kırışıklıklar ortaya çıkıyordu.

Boyunun ölçüsünü alarak öne doğru eğildi ve dudaklarını hafifçe araladı. Casey çılgınca bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü ve kalbi hızla çarpmaya başladı... sonra boğuk bir fısıltıyla konuştu, "belki de *çeviklik* bana göre bir şeydir."

Sıcak nefesi kadının ürpermesine neden oldu. "Hanımefendi," dedi.

Şapkasının kenarına dokunarak, Ridge gitmek için döndü.

CHAPTER 5

"*D* "Ang, burası sıcak olmaya başladı."
Amber elinde hazinelerle dolu bir kutuyla kaynayan
Casey'ye doğru yürüyordu.

Casey şaşkınlıkla, "Ne demek *sıcak*... dışarıda soğuktayız," diye karşılık verdi.

Amber, "Sen ve Ridge West, bu açık artırmayı saunadaki lav kayaları gibi buharlaştırıyorsunuz," dedi. "Evi aldınız, değil mi?"

Casey düşüncelerinden arınmak için başını salladı. "Evet... en azından bu."

Ridge, halıyı onun altından çekmeden onun o anı yaşamasına izin veremezdi, değil mi? Casey bugün onu alt etmesine izin verdiği için kendini tekmeledi. Bu artık rutinleşmeye başlamıştı.

O bir dikkat dağıtıcıydı, muhteşem bir dikkat dağıtıcı. Şapkasına dokunup bir ev daha çaldığını fısıldaması, kadının kalbini onun... cüretkârlığı karşısında çarptırdı. Ona çok yaklaştı, sonra şapkasını eğdi ve gitti.

Hanımfendi.

Ne kadar kızgın olursa olsun, dönüp uzaklaşırken gözlerini Ridge'in açılardan, kaslarından ve *gücünden* alamıyordu.

"Bir dahaki sefere onu yakalayacağım," dedi Amber'a dikkati dağılmış bir şekilde.

West Gorge Seniors sweatshirt'ü giyen stajyeri gözlerini devirdi ve Casey'ye ofise döneceğini söyledi.

Amber beklemeden, "Orada görüşürüz," dedi. Patronu milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Bir dahaki sefere onu haklayacağını düşünen Casey, dikkati dağılmış bir halde Amber'a el salladı. Evin ihalesini kazanmış olmasına rağmen kendini sönük hissediyordu.

West Gorge'a gelmek kolay olmamıştı. Geç saatlere kadar çalışarak ve gayret göstererek eski iyi çocuklar ağının üstesinden gelmek zorundaydı. Bu üç kat gibi her mülk hakkında yorulmadan bilgi topladı. Ama giderek bir adım öne geçen Ridge onu oyundan düşürüyordu. Şu anda bile, onun ne kadar yakışıklı görüldüğüne değil, işine odaklanması gerekirken.

Yine de bir kadının zevklerinin yıllar içinde nasıl değişebildiği şaşırtıcıydı - yirmili ya da otuzlu yaşlarında ona ikinci bir bakış bile atmazdı. Ama kırklı yaşlarının sonlarında bir yerde, bir erkeğin bronzlaşmış çene hattındaki gümüşü kirli sakallar çok çekici gelmeye başlamıştı.

"Biberden çok tuz," dedi Casey, Ridge'i uzaktan izlerken ve yumuşak kıllarına hayran kalırken nefesinin altından. En azından yumuşak olduklarını hayal ediyordu.

Sert görünüşünden sonra, onu sarsan şey sesiydi. Ridge West'in öfkeyle bile olsa onun adını söylerken çıkardığı o çakıllı ses. O konuştuğunda, o alçak gümbürtünün bir bardağın içindeki çok sayıda taş gibi içini karıştırdığını duymak kadar *hissedebiliyordu* da.

Sakin ol kızım, diye kendini uyardı Casey.

Ama onun gidişini izlemenin verdiği suçlu zevke nasıl karşı koyabilirdi ki? Ridge West bir çiftçi ve kovboydu. Zamanla kaslarından bir gram bile kaybetmemiş bir atletti.

Hâlâ onu suçladığı hafif bir topallama vardı. Ama bu onu daha da çekici kılıyordu. Ridge'in açık artırma öncesi bir eve bakmaya çalışırken merdivenden yuvarlanışını hatırlayınca gülümsedi. Gece geç bir saatti ve el feneriyle aynı eve gizlice girmişti. Işığı penceredeki Ridge'in üzerine tuttuğunda, çılgılığı Ridge'in düşmesine neden olmuştu.

Yaralanması ve meraklı komşunun polisi araması dışında neredeyse komikti.

Casey olaydan dolayı kendini kötü hissediyordu ama bunu ona belli etmedi. İkisi de yanlış yerdeydi ve ergenler gibi davranıyorlardı. Ridge'le birlikte kasabanın hapisane hücrelerinde birkaç saat geçirmek onun en güzel anılarından biri olmayabilirdi ama onunkilerden biriydi.

Şimdi, Ridge'in en küçük oğlu Ash yüzünden, beklenmedik bir şekilde iş arkadaşı olmuşlardı. Amber'ın deyimiyle *düşmanlar*. Ash'in sahibi olduğu bungalov

Büyükannesinden miras kalmıştı ve Ridge ile Casey iki yandaki küçük evlerin sahibiydiler.

Ridge evlere *üç ayı* adını vermişti ve Casey bunun uygun olduğunu düşünüyordu. Baba ayı ve yavru ayı vardı ama anne ayı yoktu; kendisini düşmanlarını yakınında tutan hırslı emlak ayısı olarak düşünmeyi seviyordu.

Casey, Batılı adamlara, "Tadilat işinde birlikte çalışalım ve mümkün olduğunca tasarruf edelim," önerisinde bulundu. Ash hevesle kabul etti ve Ridge de oğlunun iyiliği için kabul etti.

Ash iyi bir çocuktü; aç ve işi ondan öğrenmeye hevesliydi. Diğer Batılar gibi ayrıcalıklı yetiştirilmemişti. Ve içinde çok derinlerde olmayan bir acı vardı. Ridge'in topallaması gibi görünür bir acı değil, ama gözlerinde gördüğü bir acı.

Kendini şimdiki zamana geri çeken Casey, gerekli evrakları imzalamak için müzayedecinin masasına doğru ilerledi. Ridge'in bir grup adamdan ayrıldıktan sonra kamyonetine doğru yürüdüğünü gördü.

İçgüdüsel olarak, vücudu biraz ona doğru savruldu.

Vay canına, kızım.

Bu eski bir kovboy numarasıydı. Vahşi bir atın, dönüp giden birini takip edeceğini biliyordu. Ve bazı günler Ridge West nereye giderse gitsin onu takip etmek istiyordu. Arkasından yaklaşıp elini nehir suyu gibi yumuşak mavi kot pantolonunun arka cebine sokmak. Amber'ın yaşından beri yapmadığı bir şeydi bu.

Ama yapamazdı. Ne bugün ne de başka zaman.

En son bir adamın sevimli bir şekilde çekip gittiğini düşündüğünde, o adam uğruna çalıştığı her şeyi alıp gidiyordu. Ona kaçmaktan ve Wyoming'in küçük, uykulu West Gorge kasabasında saklanmaktan başka seçenek bırakmıyordu.

CHAPTER 6

Nimble!

Ridge, arabasına binip uzaklaşmadan önce üç katlı müzayedede kamyonunun yanındaki kuru toprağa neredeyse tükürüyordu.

Hiç gelmemeliydi. Ortaya çıkmasının tek bir nedeni vardı, o da biraz böbürlenmekti, ama bu temiz bir cinayet değildi.

Casey Parks'ın sömürgeyi satın aldığını söylediğinde yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek istiyordu. Tepki oradaydı ama bu konuda iyi hissetmiyordu. Yüzünde öfke parladı ama sonra yalnız ve üzgün göründü. *Güzel*, yalnız ve üzgün. Bu da onun pahalı jestini küçük ve kaba gösteriyordu.

Başka bir eve ya da onları oyuncak gibi biriktirmeye kesinlikle ihtiyacı yoktu. Sadece tek bir ev istemişti: Oğlu Ash'e büyükannesinden miras kalan küçük evin bitişiğindeki Madison bungalovu. Merdivenden düştüğünde baktığı ev.

Ama bu raundu Casey Parks kazandı. Hapishanede sıkışıp kaldıkları sırada asistanına vekaleten satın aldırdı ve hem gururu hem de bacağı dayak yedi. Fizik tedavi sadece birine yardımcı olabilirdi. Diğerini kendi başına halletmesi gerekiyordu.

O gece ona içini açtı ve tek istediğinin, çocuk büyükannesinin evini yenilerken Ash'e yakın kalmak olduğunu söyledi. Belki de istediğini elde etmeye çok alışmıştı ama bu duygusal açıklamanın yeterli olacağını düşündü.

Değildi.

Zamanla, Ash'in evinin diğer tarafındaki yaşlı arkadaşı ve komşusu Bayan Emily, taşınmadan önce ona satmayı teklif etti. Şimdi, arka arkaya üç bungalov vardı - *üç ayı*. Ash vardı, onun

Kraliyet majesteleri ve kendisi, *garip ayı*. Bugünlerde her zaman bir şey yüzünden köpek evine iniyor.

"Aferin baba," diye azarladı Ash geçenlerde onu, "piyasanın destekleyeceğinden daha fazla harcama yaparak West Gorge'daki konut fiyatlarını tek başına şişiriyorsun. Şimdi satıcılar çok fazla para bekliyor ve *gerçek* alıcılar evlerin değerinden daha fazla ödemek zorunda kalıyor."

Gerçek alıcılar! Hah.

Evlatlık oğlu lise son sınıftan önce AP yaz işletme dersini yeni bitirmişti ve kitap bilgisiyle doluydu. Ridge, Ash'e homurdanarak cevap verdi. "Bunu sana okulda öğretmezler ama her şey birilerinin ona ödediği paraya değer."

Ancak, çok derinlerde değil, çocuğun haklı olduğunu biliyordu ve fazla ileri gittiği için biraz utanıyordu. Ama satış fiyatını artırdığında Casey Parks'ın güzel gözlerinden havai fişeklerin parladığını görmenin cazibesi güçlüydü.

Güzel bir kadındı ve ona çekilmişti... yani, sadece bir kişiye çekilmişti, o da Randi Lynn'di. Karısı ve hayat arkadaşı beş uzun yıl önce kansere yenik düşmüştü ve onu özlüyordu.

Ridge bir daha asla sevemeyecekti, bunu biliyordu.

Casey'den *hoşlanmıyordu* bile. Ne hissettiğinden emin değildi. Ama bir şeyler hissediyordu ve bu, kalp acısından çok farklı bir şeydi. Casey'nin grup olarak üç evlerini yenileme planlarına uyararak elinden geldiğince cana yakın olmaya çalıştı.

"Ölçek ekonomisi" dedi.

Ridge, "Toplu alım" dedi.

Tadilat masrafları konusunda endişelenmiyordu ama Casey ve Ash'in endişelendiğini biliyordu. İyi bir iş adamıydı ve yeni bir girişim için heyecanlıydı. Ama bir şekilde bunun sağlıksız bir rekabete dönüşmesine izin vermiş ve etrafındaki herkesi mutsuz etmişti.

Gunnar çiftlikte çalışıyor olmayı diledi.

Ash onun bungalovun tadilatına daha fazla yardım etmesini bekliyordu. Kat onun sağlığına odaklanmasını ve diziyle ilgilenmesini istiyordu.

Ve Ridge'in şüphelendiği Casey, onun kendisinden olabildiğince uzak olmasını istiyordu.

CHAPTER 7

Paislee West çiftlikte Kat ve ayağa kalkarak gösteriş yapan ve ilk adımlarını atmakla tehdit eden bebek Willow ile öğle yemeği yiyordu.

Bebek uykuya daldıktan sonra Paislee Kat'e Eylül ayında Pike ile Denver'a yaptığı seyahati anlattı. Colton'ın çiftliğin yeni şefi Liu Chen'le düğününden hemen sonra yola çıkmışlar ve anne babası Pepper ve Drake Andrews ve Paislee'nin iki kız kardeşiyle birlikte birkaç hafta geçirmişlerdi.

Paislee, "Şimdiden birinci evlilik yıldönümümüz," dedi.

"Ve ikincisi," dedi yengesi gülümseyerek. "Eylül ayı West klanı için büyük bir ay. Aileniz nasıl?"

Paislee, Kat'e çok zengin Andrews'lar ve Denver'daki tarihi evleri hakkında bilgi verdi. Neşeli büyükannesi Gigi, Paislee'yi çok rahatlatacak şekilde ailenin yanına taşınmıştı. Gigi, Paislee'nin ailesini diken üstünde tutuyordu.

"Akşam yemeğinde biftek istiyor ve sebzelerini yemiyor. Gigi saatlerini bilgisayar başında günlük ticaret yaparak geçiriyor. Annem evde ergenlik çağında bir çocuk varmış gibi olduğunu söylüyor."

Paislee'nin iki kız kardeşinden büyüğü aile bankası FSB'de çalışıyordu ve Paislee ile Pike'ın kutlamaya gittikleri büyük bir terfi kazanmıştı. Kız kardeşinin gidişatına bakılırsa, Drake emekli olmaya hazır olduğunda FSB ona miras kalacaktı.

Paislee'nin babası artık bir varisi ve damadı olduğu için daha rahat görünüyordu.

Bir süredir, sırf banka konusunda güvenebileceği birine sahip olabilmek için Paislee'ye kötü niyetli bir adam dayatıyordu. Ama adam bir süre sonra

Çok güzeldi ve neyse ki zamanında fark edildi. Paislee onun Hong Kong ofisinde işlerinin iyi gittiğini duymuş ve ona iyi dileklerini iletmış.

Paislee bugünlerde kocası Pike West'ten başka kimseyi düşünmekle vakit kaybetmiyordu. Onu bir kar fırtınasından, kötü bir adamdan ve yanlış yöne giden bir hayattan kurtaran tatlı kovboy. Şimdi, hiç düşünmediği kadar mutluydu.

West Gorge'daki yeni modern çiftlik evleri kesinlikle çok güzeldi ve boş duvarlarını dekore etmekten ve sanat eserleri tedarik etmekten büyük keyif alıyordu. Pike da kendi payına düşeni yapıyordu; West Ranch'ten ayrıldığından beri resim atölyesiyle meşguldü. Ancak duvarlarında başka sanatçıların eserlerini görmekten hoşlanıyor ve Paislee'nin keşif gezilerini tamamen destekliyordu.

Bunun onu mutlu edeceğini düşünüyordu ama şu anda asıl istediği kollarında bir bebektir. Henüz yeni evliydi ama Pike'ı ve hayatını çok seviyordu. Tüm bu sevgiyi çocuklarla paylaşmak istiyordu.

Eve taşındıkları gün Pike, bir gün etrafta koşuşturan 10 çocuğa sahip olacakları konusunda şaka yaptı. Güldüler ama kesinlikle bir odaları vardı. Paislee arka kapıdan dışarı baktığında, tam olarak nerede bir oyun evi ve salıncak seti istediğini biliyordu. Bu konuyu Colton'la konuşacaktı.

Colton ve Liu'yu düşünen Paislee, Kat ve Willow'a veda etti ve eve gitmeden önce yanlarına uğrayıp bir merhaba demeye karar verdi. Üç hafta önceki törenlerinden bu yana herkes yeni evlileri rahat bırakmıştı ama Colton'ın işte olduğu kesindi. Uzun süre kalmayacaktı.

Paislee aşçı evine doğru yürürken bir bebek ağlaması duyduğundan emindi ama Willow Kat'in yanındaydı. Liu, Paislee daha kapıyı çalamadan kapıyı açtı ve kucağında kıvranan ve uluyan minik pembe bir kundak tuttuğundan emindi.

Çiftlik aşçısının normalde tertemiz olan mutfığı, bebek maması ve biberonlarla dolu bir lavabo ile karışmış, kısmen doğranmış ve yarı hazırlanmış yiyeceklerin kaotik bir patlamasıydı.

Koridorun sonunda, çamaşır odasının açık kapısından Paislee, küçük battaniyelerle dolup taşan bir sepet ve çeşitli iğlerin üzerine atılmış pijamalarla dolu bir kurutma askısı görebiliyordu.

Yakın zamanda yenilenen ve normalde muhteşem olan aşçı evi darmadağın idi.

Liu perişan görünüyordu ve yüzü kıpkırmızıydı; onu sakinleştirmeye çalışırken kucağında salladığı bebekle birlikte ağlamak üzereydi.

"Vay canına, bir bebek. Sen ve Colton hızlı çalışıyorsunuz," diye şaka yaptı Paislee.

Liu gülümsemeye çalıştı ama belli ki çok yorgundu. "Al, iki saattir çiğim var," dedi ve bebeği Paislee'ye verip koşarak uzaklaştı.

Paislee ufaklığı kollarına aldı ve onu nazikçe sallamaya başladı.

Sus küçük bebek, ağlama, diye şarkı söyledi.

En azından yarı Çinliydi, belki üç aylıktı ve çok güzel yuvarlak bir yüzü vardı. Paislee onun yanaklarını öpmeye başladı ve bebek onun kollarında sessizleşip rahatladı. Başını eğip şarkı söylerken Paislee'nin uzun saçları omuzlarından ipeksi dalgalar halinde dökülüyor, bebeği karanlık ve güvenli bir şekilde sarıyordu.

İşte bu kadar, diye mırıldandı.

Liu döndüğünde bitkin haldeki bebek onun omzunda uyuyordu. Paislee yavaşça Liu'nun adasındaki taburelerden birine geçip oturdu ve bebeğin sırtını nazikçe sıvazlamaya devam etti.

"Şimdi," diye fısıldadı çay yapmakta olan Liu'ya, "kim bu melek?"

CHAPTER 8

"T Onun adı Sun," dedi Liu. "S-u-n diye yazılıyor ama yakında diye telaffuz ediliyor, yani öz annesi Çin'e geri döndü ve yakın zamanda da dönmeyecek! Tabii dönerse."

Paislee bebeği daha sıkı sıkarak, "Olamaz," diye haykırdı. "Peki ya babası?"

Liu sadece omuz silkti, Paislee ise gerçek bir üzüntüyle başını salladı.

Liu çay içerken Paislee'ye terk edilen bebeğin nasıl olup da Liu'nun ailesi Chen'lerin yakınındaki Rock Springs'te yalnız yaşayan yaşlı büyükannesinin bakımına verildiğini anlattı. Büyükanne iyi değilmiş ve bunalıma girmiş. Liu'nun annesi Ling Chen, Colton'la birlikte onu bir süreliğine yanlarına alıp alamayacaklarını sordu.

"Sanırım onu evlat edineceğimizi umuyorlar."

Liu ağlamak ister gibi görünüyordu. Paislee uzandı ve Liu'nun elini tuttu.

"İstediğin bu mu?"

"Emin değilim," dedi Liu basitçe. "Daha yeni evlendim. Bir gün anne olmak istiyorum. Ama *bugün* değil. Yeni evlendiğimizi söylemiş miydim? Önümüzde balayımız var ve... Colton'la vakit geçirmek istemek bencillik mi?"

"Sen yeni evlisin Liu," dedi Paislee. "Bu şekilde ağlamamalısın."

"Ama o çok küçük ve çaresiz. Annesi Çinli ve ben de Çinliyim..." Liu hayal kırıklığı içinde başını sallayarak konuştu.

"Bunların hepsi doğru," dedi Paislee. "İzin verin onu öğleden sonra eve götüreyim ve sizi büyüleyeyim. Willow'un ziyaretleri için bir beşiğim var ve bazı

bebek kıyafetleri evde."

"Bunu yapar mısın?" Liu umutlu bir sesle,

"Bunu yapar mısın?" dedi. Paislee, "Eğer ailen için bir sakıncası yoksa," dedi.

"Eminim minnettar kalacaklardır," dedi Liu. "Annem boyumdan büyük işlere kalkıştığımı biliyor."

Paislee uyuyan bebeği sevinçle sıktı ve birkaç saat boyunca küçük bebeğe bakacağı düşüncesiyle gülümsemekten kendini alamadı.

"Çok eğleneceğiz, değil mi Sun?" Liu gülümsedi ve şaşkınlıkla başını salladı.

"Onu bir türlü uyutamadım Paislee," dedi Liu. "Sen doğuştan yeteneklisin."

Daha sonra Colton, şirketi West Development'ın kasabada inşa ettiği alt bölümden eve döndüğünde Liu onu kapıda karşıladı ve kollarına atıldı. Onu sıkıca tutarak evin etrafına bakındı. O sabah ayrıldığı zamanki kadar harap değildi, Liu'yu huzursuz yeni doğmuş bebekle terk ettiği için kendini oldukça suçlu hissediyordu.

Ve sessizdi.

"Sonunda uyudu mu?" Liu'dan uzaklaştı ve onun yüzüne baktı. Liu'nun mutlu olup olmadığını tam olarak anlayamıyordu; sadece birkaç haftadır kocaydı ve hâlâ öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Bugünlük gitti. Paislee Teyze'yle birlikte," dedi Liu ve ardından hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Kendimi çok rahatlamış hissediyorum. Ve çok suçlu. Ve sonra rahatladığım için kendimi *suçlu* hissediyorum!"

Colton onu tekrar kendine çekti.

Evet, diye düşündü. Öğrenmesi gereken çok şey vardı.

CHAPTER 9

"Y

Yine mi?"

Patricia'nın gür sesi, eski West Gorge adliye binasının soğuk mermer zemininde yankılanıyordu. Ridge başka kim olabilir diye etrafına bakınırken irkildi.

Dinliyorlardı ama arkada evrak dolduran iki ya da üç kişi dışında yalnızdılar.

Bir düzine yıl önce yeni ilçe binaları yükseldiğinde, eski adliye binası Ridge'in çocukluk arkadaşı Patricia'nın sıkı bir şekilde yönettiği Arazi ve Tapu ofisine ev sahipliği yaptı. Ve haklıydı da; Ridge, West Gorge'da emlak almaya başladığından beri, Patricia'yla karşılaşmaktan kaçamıyordu.

"Geçtiğimiz aylarda seni okuldayken gördüğümde daha fazla gördüm," dedi.

Ridge onu sıcak ama temkinli bir şekilde, "Patricia," diye selamladı. "Hank nasıl?" "Son sorduğun zamanki gibi," diye gürlledi, "üç gün önce."

Ridge, sahip olduğu toprakların zaten efsanelere konu olduğunu biliyordu ama yine de kasabada birkaç ev satın alarak, kendi başına yola çıktığını ve üzerinde sadece kendi adının yazılı olduğu bir şey yaptığını hissetti. Atalarının ona verdiği her şeyin aksine -tüm Batıların.

Büyük büyükannesi Addie 1800'lerde Montana'dan toprak satın almak ve yeni bir hayata başlamak için gelmiştir. Kocasını Pickford West ile birlikte çiftçilik ve hayvancılık yapmışlar ve kasabayı kurmuşlardır. Birlikte çalışan ikili, çiftlik kurmak için dayanabildikleri kadar çok dönüm satın aldı. Daha sonra araziye Ridge ve ailesine devrettiler - Ash, en büyükleri Gunnar, ardından Pike ve Colton.

Torunu Willow yeni bir West nesline damgasını vurdu.

Ash dışında herkes evliydi ve hayatlarıyla meşguldü. Ridge için çok meşguldü. Onlardan pek bir şey istediğinden değil. Kendi işini yapmak istiyordu; emlakçılık gibi farklı ve yeni bir şey.

Mülk satın almak ve açık artırmaları kazanmak, sonra da tapularda onun adını görmek iyi hissettiriyordu. Ama Casey Parks bunu kişiselleştirdi. Onun kendisi için isteyebileceği herhangi bir şeyi satın aldığını görmekten nefret ediyordu ve kızdığında havai fişekleri saklayamıyordu. Dürüst olsaydı, sırf ön sırada oturabilmek için arada sırada onu kışkırttığını kabul ederdi. Ama West Gorge artık tek atlı bir kasaba değildi. Ridge'e göre yeterince mülk vardı.

Patricia onun yaptıklarını desteklemiyordu ve bunu söyledi. O ve diğer herkes, belki de West Gorge'un yeterince sahibi olduğu ve emlakçılarla rekabet etmesine gerek olmadığı gerçeğine takılmış görünüyordu, ama o bunun onları ilgilendirmediğini düşünüyordu.

Akıllıca davranarak fikirlerini kendine sakladı, ki bu Patricia için söyleyebileceğinden daha fazlasıydı. Yine de ondan kaçamadı ve yeni kazancını ilçeye bildirmek zorunda kaldı.

"Bana sorarsanız, yaptığınız şey açgözlülükten başka bir şey değil," dedi ona. Patricia her zaman aklına geleni söylemekten çekinmezdi.

"Sana sormadım," dedi. "Emlakçılık sadece bir ek iş, herkesin bir ek işi var."

O tanıdık hınzır kahkahasını attı, adamın kaçıp saklanmak istemesine neden olan kahkahasını.

"Buradaki insanlar uzun kış boyunca evlerini ısıtabilmek için ek iş yapıyorlar, Ridge, bunu biliyorsun. *Şatolarında* sıkıldıkları ya da huzursuz oldukları için değil."

"Ben bir..."

Sıkılmış ve huzursuz muydu?

"Neyse Patricia, işte Jasper'daki evin tapusu için başvuru." Ridge evrakları tezgâha sertçe vurdu. "Burayı adil bir şekilde satın aldım."

"Adil ve dürüst, ha? Taktiklerin ve maskaralıkların kasabanın dilinde." Bir kez daha güldü, sonra şaşkınlıkla başını sallarken ciddileşti. "Ridge West'in kasabanın kötü çocuğu olacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" "Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Elbette öyle."

Patricia, Ridge'e baktı. Onu hayatı boyunca tanımişti. Bir iki kez yolunu kaybetmeye hakkı olan iyi bir adamdı. Çok büyük bir aşk yaşamıştı ve bu yüzden çok büyük bir kayıp yaşamıştı. Hayatına devam etme olasılığı karşısında içinde savaşıyor pek çok şey olduğunu biliyordu.

"Ridge, ortaokuldayken beden eğitimi öğretmeninin sizi oturtup bir kızdan hoşlandığınızda onu kolundan dürterek göstermenin yanlış bir yol olduğunu söylediğini hatırlıyor musunuz?"

Ridge, "Bunu hatırladığımdan emin değilim," diye yalan söyledi. Oysa çok iyi hatırlıyordu. Patricia, "Sana inanmıyorum," dedi.

Ridge'in gözlerini yakalayıp tutarken sesi yumuşadı. "Eğer kızdan hoşlanıyorsan... onu kolundan dürtmeyi bırak, Ridge West."

Kamyonetine doğru yürürken Ridge başını öne eğdi.

Bir adam Patricia gibi kendisine gerçeği söyleyecek cesarete sahip bir arkadaşına sahip olmaktan daha kötüsünü yapamazdı. Casey'nin kolunu dürttüğü kesindi. Ama kızdan hoşlanıyor *muydu*? Eğer hoşlanıyorsa, bu onun için yeni bir şeydi. Kasabada güzel kadınlar vardı, onun da onlardan biri olduğunu düşündü.

Ama Casey, bir ağaçtan kurtarmak ya da bir müzayedede arkasında durmak istediği tek emlakçıydı. Hırdavatçıda boya parçalarına bakmayı olması gerekenden daha eğlenceli hale getiriyordu.

En azından Casey'den o üç katlıyı çalmadı. Ridge onun bunu çok istediğini biliyordu. Ve elbette tarihin değiştiğini de biliyordu. O bir açık artırmayla meşgulken, Ridge gidip Jasper'ın kolonyal evinin kapısını çaldı ve sahibine nakit para teklif etti.

"Müzayedeciyle yapılan sözleşmeyi bozmanın cezası var," diye alay etti mal sahibi.

"Cezayı ödeyeceğim," dedi Ridge. "Ve buna değmesini sağlayacağım."

Onu yendiğinde Casey'nin yüzündeki ifadeyi görmek için gelmeye değerdi. Ona bir sürpriz yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü ama şimdi kendini suçlu hissediyordu. Ve çocukça.

Casey'nin kolunu dürttüğünü fark etti ve onu bir dahaki görüşünde işleri yoluna koyacağına dair kendine söz verdi. Masum bir kedi-fare oyunu olarak başlamıştı ama çok ileri gitmişti. Randi hayatta olsaydı, utanırdı. Ve Ash...

Tanrım, diye inledi Ridge sessizce, lütfen Ash'in ne kadar harcadığını öğrenmesine izin verme.

CHAPTER 10

"T

Donut Den'e uğradığınız için teşekkürler, Bayan Parks."
Tezgâhın arkasındaki kız Casey'ye şarkı söyleyerek
balmumu kâğıttan bir çanta uzattı ve ona durmasını söyledi

Yakında
döneceğim.

Casey başıyla teşekkür etti ve gülümsemeye çalıştı ama bunun gözlerine ulaşmadığını biliyordu.

Ridge'in Jasper'ın evine attığı bomba sayesinde lokantada kutlama olmayacaktı, hem de tek başına. Sıcak ve yapışkan omlet ya da tereyağlı tost olmayacaktı. Tek bir soğuk çörek onun başarma azmini ve kararlılığını körüklemek zorunda kalacaktı. Tatlı çikolatalı kremanın sabahının acısını hafifleteceğini umuyordu.

Ridge daha önce Jasper'ların evinin kendisine ait olduğunu fısıldamıştı. Onun fısıldamasını istediği onca şey arasında bu, listenin hiçbir yerinde yoktu.

Ofise döndüğünde Casey yeni bir fincan kahve yaptı ve Ridge'in oyununun ne olduğunu merak etti - *bu evleri gerçekten neden istiyordu?* Ridge, kendisinin ve Ash'in evlerinin yakınındaki küçük bungalovla sadece biraz ilgileniyordu ve çok fazla çalışma gerektiriyordu. Bu işi halletmeliydi.

Bayan Emily kısıtlı geliriyle ona elinden geldiğince iyi bakmıştı ama muhtemelen tekmelenerek ve bağırarak içinde bulunduğumuz yüzyıla sürüklenmesi gerekiyordu. Eğer onunki gibi bir şeyse, elektrik tesisatının eski asma ve boru tesisatından yenilenmesi gerekiyordu ve yeni, daha ağır aletleri taşımak için temelin sağlamlaştırılması gerekebilirdi.

Kendi çatısı iyi durumdaydı ama Ridge'in bungalovundan emin değildi. Casey bacanın etrafındaki parıltının

Wyoming'de yıllarca süren aşırı hava koşullarından ödün vermiş. Kadın bunu ona gösterdiğinde, adam sadece omuz silkti.

O ve Ash *üç aydan* ikisini kiralamaya hazır hale getirmek için çok çalışıyorlardı, Ridge ise projeye olan ilgisini kaybetmişti.

Amber başını bilgisayarından kaldırmadan, "Ressam aradı *ve üç ayı* için fiyat verdi," dedi. Tepedeki ışık, güzel sarı saçlarındaki mor çizgilerin üzerinde parlıyordu. Klavyede tıkırdayan parmakları yarım düzine gümüş yüzükle süslenmişti.

"Ridge gemiye binmezse sadece *iki ayı* olabilir," dedi Casey. "Ash bana ekonomi dersimizde anlattı; babasının eskiden Her gün ona öğle ya da akşam yemeği götürün. Ya da sadece yardım etmek için gelin," dedi Amber.

Casey iki fincan kahve doldururken, "Biliyorum," dedi. "Sanırım Madison'daki evi satın almak bana bu yüzden cazip geldi. Batılar çok... hoş görünüyordu."

Ridge West'in bakışlarını yakalamak Casey'nin gözünde Madison mülkünü tatlandırmış olabilirdi, bunu kabul edebilirdi. Ama şimdi onu kendi oyununda yenmekle daha çok ilgileniyor gibiydi. Ama bu bir oyun değildi. Bu onun geçim kaynağıydı.

"Ridge'in sana sandviç getireceğini rüyada mı gördün?"

Belki de öyleydin, Casey düşündü ama söylemedi. *Çavdar ekmeğine tavuk salatalı sandviç, bir dilim domatesle, lütfen. Yanında da turşu.*

"Jasper'ı nereden biliyordu?" Casey, Amber'ın masasının önünde durmuş, stajyerinin sevdiği şekilde taze demlenmiş bir fincan kahve ile büyük bir kaşık bal koymuştu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Amber.

Stajyer bilgisayarından başını zorlukla kaldırdı. Başını kaldırdığında ise Casey masasının üzerine içinde elmalı danish olduğunu umduğu bir poşet koymuştu.

Amber içini çekti ve başını kaldırıp baktı.

Amber çantayı açarken, "Jasper'daki o eski evi *istememiştin* bile," diye mırıldandı. "Büyük kilisenin yanında, köşede bir arsa. Bir ateş çukuru ve açık hava sinema perdesi eklersen şikayet edebileceklerini söylemiştin."

Casey, "Sorun ev değil, Jasper hakkındaki bilgiler," dedi. "Bunu nereden bulmuş?"

Amber yine omuz silkti ama Casey kızın hayatı boyunca West Gorge'da yaşadığını ve bir şeyler biliyor olması gerektiğini biliyordu, o yüzden bekledi.

"O Ridge West," dedi Amber sonunda bir lokma hamur işinin arasından. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Casey yine de onu rahat bırakmayınca Amber devam etti, kahveyi bıraktı ve boştaki elini kullanarak sözlerini süsledi. "O Ridge *West* ve burası da *West Gorge*. Bu *Batı* Nehri," diye işaret etti Amber. "Ve şurası da *Batı* Hastanesi, ve..."

Casey, Amber'ın ne söylediğini anladığında omuzlarının yenilgiyle düşmesine izin verdi.

"İnsanları tanıyor," dedi genç kız tek omzunu silkerek. "Tanımıyorsa da kapıya kadar gidip onlara kim olduğunu söylüyor. Kim hayır diyebilir ki?"

"İlginç."

"Onu kim durduracak?" Amber sordu.

Ben, diye düşündü Casey. Onu durduracağım. Durdurmak zorundayım.

CASEY Amber'ın yorumlarını daha sonra kullanmak üzere bir kenara not etti - belki de bir şeyler vardı.

Kendi stratejisi ders kitabıydı. Mümkün olduğunca küçük evleri kârlı kiralamalara dönüştürdü ve olabildiğince çok ev satıcısı için listeleme acentesi olarak hareket etti. Piyasaya ne kadar çok ev sürerse, adı da o kadar görünür olacaktı.

Ve böyle devam eder.

Ridge bir keresinde daha küçük evleri çevirerek çalışkan insanların giriş seviyesindeki evleri almasını zorlaştırdığından şikayet etmişti -Ama o buradaydı, aynısını yapıyordu. Belki daha kötüsünü.

Yeni bir başlangıç için yanlış kasabayı mı seçmişti?

Madison'ın evini satın aldığı için ona gerçekten acı mı çektiriyordu?

Casey kahvesini yudumlarken düşüncelere daldı. Bu onun suçuydu ve kendisinden başka kimseye kızmamalıydı. Ama o adam ya da herhangi bir erkek tarafından alt edilmekten hoşlanmıyordu. Bu son olduğunda, bedeli çok ağır olmuştu.

Bu ona her şeye mal oldu. İyi ismine, işine ve neredeyse sahip olduğu her kuruşa.

CHAPTER 11

"Y

Yaşlı görünmeye başlıyorsun. Keder seni yaşlandırıyor."

Derek Vance'in sözlerinin hatırası yıllar sonra bile hâlâ canını yakıyordu. Bu sözleri Casey'ye babasının ölümünden hemen sonra, anne ve babasını kaybetmenin acısı içindeyken söylemişti.

Ruhuna ve yüzüne keder çizgileri kazınmıştı, affedilemezdi.

Yine de onu sorumlu tutmamıştı. Onu kapı dışarı etmesi gerekirken, evinde ve yatağında kalmasına izin vermişti.

Affedemediği kendisiydi.

Keşke daha güçlü olsaydı ya da babasını ve hatta çalışanlarını dinleseydi, Derek'in bir zamanlar tatlı olan sözlerinin ekşi ve kaba olmaya başladığının ilk işaretlerinde onu serbest bırakırdı. O zaman kalbini ezemez ya da işini mahvedemezdi.

Phoenix'te arkasında bıraktığı karmaşanın kendisinden başka kimsenin suçu olmadığını biliyordu Casey. Ama geriye dönüp bakmanın bir yararı yoktu. Tüm "keşke" duyguları sadece acıya yol açıyordu ve acı da boşta kalanlar içindi. Yapacak çok şey vardı.

Derek Vance'in yıktıklarını yeniden inşa etmek tam beş yıl sürdü. Onun iş ortağıydı ve çok daha fazlasıydı, ya da o öyle hayal etmişti. Ne kadar derinden kandırıldığını anladığında, Casey kalbini erkeklere güvenmeye karşı sertleştirdi. Sadece işini sevmeye ve kariyerini her zamankinden daha güçlü hale getirmeye karar verdi.

Avukatı, Derek'in peşine düşmenin ya da kayıplarını telafi etmenin neredeyse imkânsız olduğunu anlatırken, "Ona çok fazla erişim hakkı verdiniz," dedi. "Deneyebiliriz ama bu uzun ve masraflı bir mücadele olur."

Casey, paranın çoktan gittiğini, onun da öyle olduğunu düşündü. Muhtemelen ülke dışındaydı.

"Aptal," diye bağıırıyordu sık sık gökyüzüne, hem kendisiyle hem de Derek'le konuşarak. Ekonomideki düşüşün ardından yeniden gerçek para kazanmaya başlamışlardı ama Derek huzursuz ve açgözlüydü. Derek hiçbir şey için beklemeyi sevmezdi. Bu yüzden paralarını -ki çoğunlukla şirket fonlarıyla birlikte *onun parasıydı*- boşaltıp kaçtı.

"Bittiğinde iyi şanslar," derdi yüzüne karşı, eğer kendini gösterecek cesareti olsaydı. İkisi de onun operasyonun beyni olduğunu biliyordu. Derek'in ortaklığa getirdiği tek şey, Casey'nin bir zamanlar işleri için bir değer olarak gördüğü içi boş bir cazibeydi. Casey, Derek'e akıl hocalığı yapmayı ve onu mükemmel ortağı haline getirmeyi kendine amaç edinmişti.

Babası ölmeden önce onu uyarmıştı. "Ondan hoşlanmıyorum. Ona güvenmiyorum," dedi babam, "sen de güvenmemelisin." Bu anı Casey'yi üzdü. -Derek'in *pohpohlamalarına* ve şeker gibi tatlı duygularına kanmak yerine onun bilge öğütlerini dinlemeliydi.

Annesi öldükten sonra babası onun en iyi arkadaşı, iş ortağı ve yaşam koçu oldu. Casey'i işine dahil etti ve ölmeden önce her şeyi ona devretti.

Phoenix'teki emlak acenteleri küçük ama sağlamdı. Müşteriler önce başlangıç evleri, sonra da daha büyük evler satın alıyordu. Ayrıca Casey ve babasını arkadaşlarına "bu insanlara güvenebilirsiniz" diyerek tavsiye ediyorlardı.

Ama tatlı babası Derek'ten hiç hoşlanmıyordu. Görünüşe göre iyi bir nedeni vardı.

Annemle olağanüstü bir evlilikleri vardı. İyi günde ve kötü günde birbirlerine yaslanarak, sonuna kadar birbirlerine zarafet ve nezaketle davrandılar. Casey onlarınki gibi bir evliliğe sahip olacağına yemin etti.

Ne yazık ki, Derek'le evlilik masada görünmüyordu. Hiç gündeme bile gelmedi.

Casey özünde eski kafalıydı ve Derek'in evlenme teklif etmesi için uzun süre bekledi. Babasının onunla koridorda yürümesini hayal etti ama bu hiçbir zaman gerçekleşmedi. Babası son nefesinde onu bir kez daha uyarmış ve canını en çok yakan şeyi söylemişti.

"Sen daha değerlisin, kızım."

Yas tutan Casey, işi yürütmek için mücadele etti. Mükemmel personeline güveniyor ve Derek'e giderek daha fazla yaslanıyordu. Kendisinden birkaç yaş küçük olan Derek, Casey'nin ona yüklemeye çalıştığı sorumluluğa karşı koyuyordu.

Tasması yeni takılmış bir sokak köpeği gibi homurdanıyor, hırlıyor, alay ediyor ve bazen de düpedüz *hakaret ediyordu*. Muhtemelen kurnaz olduğunu düşünüyordu ama Casey için sözleri balyoz gibi iniyordu.

Bir ağrısı ya da sızısı olduğunda, *yaşlandığı* yorumunu yapardı. Ya da beşiği soymak istiyorsa formda kalması gerektiğini söylerdi.

"Bebeğim, şaka kaldıramıyor musun?" Hemen kendini savunmaya geçti.

Casey dikiz aynasından onun itirazlarını nasıl çarpıttığını gördü, özür *dilemesini* istiyordu. Sadece aile içinde barışı korumak istiyordu. Aslında bir aile olmadıklarını... Casey bunu en son anlayan kişiydi.

Başlarda o kadar da kötü değildi.

Duyarlılık Derek'in güçlü yanı değildi, iş dünyası da öyle. Ama görünüşü iyiydi ve fena bir aşçı değildi. Birlikte geçirdikleri birkaç yıldan sonra, eski bir çift ayakkabı gibi yerleşmişlerdi. Casey kendini o kadar güvende hissediyordu ki, Derek'in adını işe ve banka hesabına yazdırdı. Derek'e son derece güven ve saygıyla davranıyor, karşılığında da aynısını umuyordu.

Başarısız olduğunda, öğrenmesi zor bir ders oldu. Herhangi bir erkeğin bir dakika önce ona gülümseyip bir dakika sonra onu mahvedebileceğini asla unutmayacaktı.

Phoenix'ten ayrılmak hayatında yaptığı en zor şeydi. Ailesi orada gömülüydü. Parks'ın iyi ismi, Derek onu çamura sürükleyene kadar onlarca yıldır şehir merkezindeki bir tabelada yazıyordu. Belki de kalıp mücadele etmeliydi. Ama ailesi ya da işi olmadan, içinde hiç mücadele kalmamıştı.

İşte West Gorge'daydı, erken kalkıyor, geç saatlere kadar uyanık kalıyor ve öfke ile aşağılanmanın hüznünlü bir bileşimiyle başarıya ulaşma güdüsüyle ağaçlardan düşüyordu.

Ridge West'in neden onunla başa baş mücadele etmek istediğini bilmiyordu. Tanrı'dan daha fazla parası ve toprağı vardı. Ama eskiden olduğu gibi kolay lokma Casey Parks değildi; Derek bunu anlamıştı. Derinlere inmesi ve Ridge'e kiminle uğraştığını göstermesi gerekiyordu.

CHAPTER 12

"H Ne dedin?"

"Pastayı atlayacağını söyledi," diye yanıtladı Kat Gunnar, "sonra da taze meyve istedi."

"Sence o iyi mi?" Gunnar endişeli görünüyordu.

"İyi görünüyor," dedi Kat, "belki biraz yüzü kızarmış olabilir. Onun dışında iyi dinlenmiş görünüyor ve yüzünde hayatla ilgili hiç görmediğim kadar heyecan var."

"Ama babam neden en sevdiği çikolatalı pastayı yemesin ki?" Gunnar bilmek istedi.

"Ridge birkaç kilo vermek istediğini söyledi. Beline dikkat ediyor."

Kat bunu söylediğinde Gunnar buzlu çayını yudumladı ve fayansların üzerine biraz püskürttü. Yerleri silmek için bir havlu getirmeye gitti.

"Havlunu y a n ı n d a tut kovboy," dedi Kat, "çünkü dahası da var. Ridge ayrıca Liu'dan kendisine daha çok *salata* ve daha az biftek yapmasını istedi."

Kat, kocasının dehşete düştüğünü söyleyebilirdi. Ama bir doktor ve kovboylarla dolu bir çiftliğin reisi olarak Kat memnundu. Liu'yu işe almaktaki amacı da tam olarak buydu; Liu'nun Gunnar'ın kardeşi Colton'a aşık olması ve onunla evlenmesi kesinlikle değildi. Yine de genç çift için mutluydu ve yeni baldızını deli gibi seviyordu.

Ama artık Liu ve Colton'ın evlerinin inşasını bitirip bebek sahibi olmaları ve Liu'nun çiftlik açılışı görevinden istifa etmesi an meselesiydi. Zaten genç gelin, flörtlerinin ve düğünlerinin ardından onları doyurmak için mücadele ediyordu.

İşinden duyduğu gurur Liu için motive edici bir güçtü ama Kat, Liu'nun yapmayı tercih edeceği milyonlarca şey olduğunu biliyordu; örneğin düğün hediyelerini açmak. Ya da Aralık ayında Asya'da yapacakları balayına hazırlanmak. Ve en önemlisi, bu yaz şefi ve ailesini kazanmak için büyük çaba sarf etmiş olan kocasını öpmek.

Liu'nun helikopterci anne ve babası ile büyükanne ve büyükbabası zaman zaman yemek hazırlıklarına yardımcı olmak için aşçı evine taşınmışlardı. Ancak Liu ve Colton'ın isteyeceği son şey balayı evlerini Ling, Zhang, Chun ve Tao ile paylaşmaktı.

Chen'lerin hakkını vermek gerekirse, Liu ve Colton'ın alanlarına saygı gösterdiler. Şimdi Liu sadece Chen'lerle değil, büyüyen West klanıyla da başa çıkmak zorundaydı.

Kat anladı.

Gunnar'la evlendikten sonra, aileden biri olarak Batı'daki devasa eve taşındı. Ama teker teker yuvadan ayrılıyorlardı ve bu sorun değildi. Geçişler sağlıklı ve mutluydu. Ve Kat'in kendisi de, bebek Willow'un gelişiyle hızlanan bir şekilde, evi idare etme konusunda kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı.

Düzenli hizmetçiler ve müteahhitlerden oluşan bir birlik, çiftlik evinin ve arazinin iyi durumda tutulmasına yardımcı oldu. Ve yeni bir çiftlik aşçısı, çalışkan çiftçi ve kovboyların her gün görev için toplandıkları ek binalarda karınlarını doyurmalarını sağladı.

Herkesle ve her şeyle ilgilenildiğini bilen Kat, West Vakfı'na artan ilgisinin yanı sıra kendi araştırmalarına ve hastane çalışmalarına odaklanabildi.

Vadinin ve akan nehrin manzarasını seyretmek için büyük odaya geçtiklerinde Kat, Gunnar'a "Ev çok sessiz," dedi. Wyoming'de sonbahar renkleri zirveye ulaşmıştı ve kavak ağaçları çoğunlukla sarı renkteydi. Orta Batı'da büyüyen Kat de bol bol kırmızı ve turuncu görmüştü. Ama Wyoming Kat için evi olmuştu; çalkantılı çocukluğu bu kavramı bozduğundan beri olmak istediği ilk ev.

"Gürültücü ve şakacı Colton yok," diye onayladı Gunnar, "öldüğüne inanmak zor; şimdi karısıyla birlikte aşçı evinde yaşıyor."

"Pike geri dönmeyecek," dedi Kat. Pike ve Paislee, yeni toplu konut alanının ağaçlıklı bir köşesinde, içinde bir misafirhane ve stüdyo bulunan büyük ve modern bir çiftlik evine taşındı.

Gunnar başını salladı.

"Ridge bu aralar çok sık gidiyor," dedi Kat, "Ash de öyle."

"Emlak işleri onları meşgul ediyor," dedi Gunnar. "Ash'in okuldaki son yılı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Belki Ash'in son birkaç ayıdır," dedi Kat. "Erken mezun olabilir. Yeterince kredisi var ve lisenin onun için bir nostalji olduğunu sanmıyorum."

Gunnar başıyla onayladı. Ridge'e, sert Wyoming kışının sonunda Ash için bir üniversite turu planlamasını hatırlatacaktı. Ash zeki ve yüce hedefleri olan bir çocuktur. Çocuğun hırslarının büyükannesinin mirasıyla ödüllendirildiği için körelmemiş olmasını umuyordu.

Küçük yaşta ailesi tarafından terk edilen ve büyükannesini kaybederek yetim kalan Ash Gibson, Ridge'in evlat edinmesiyle Ash West olmuştu. Çocuk alışma sürecinde birkaç zor ay geçirdi, ancak bir terapistle düzenli olarak görüştüktan sonra gelişiyor gibi görünüyordu.

Ridge ona ihtiyacı olan tüm ilgiyi gösteriyor, gerektiğinde de yer veriyordu. Yan yana kiralık evleri vardı ve Ash derslerinde başarılıydı.

Geçmiş acı dolu olsa da geleceği parlaktı.

Ve West ailesi Ash'i uzun zamandır kayıp olan küçük kardeşleri olarak, ev işleri, eşek şakaları, yüksek beklentiler ve tıka basa doldurulmuş okul yemekleri ile tamamen kucakladı. Büyük West servetinin tam varisiydi ve Gunnar, Pike ve Colton ona hayırseverlik ve topluma karşı sorumluluk konusunda model olmak için her fırsatı değerlendirdiler.

"Ash'in son sınıf fotoğraf çekimini ayarladım," dedi Kat rahatlarırken, "ama yeni bir takım elbiseye ihtiyacı var. Bunu halledebilir misin?"

"Evet," dedi Gunnar. "Deri püsküllü ceket ve bolo kravat? Rakun kuyruklu şapka?"

Gunnar'ın alay ettiğini bilen Kat, "Ben ipek kravatlı kömür yünü düşünüyordum," dedi. West erkekleri, tüm açık hava sevgilerine rağmen, gerektiğinde nasıl temizleneceklerini biliyorlardı. Kumral saçları ve uzun boylu İskandinav annelerinden miras kalan boylarıyla yakışıklı bir gruptu.

Ash daha esmer ve zayıftı, ama iyi mizahı ve nazik kalbi Batı'dan çok daha fazlaydı.

"Yeni bir takım elbise aldığını sanıyordum," dedi Gunnar uykulu bir sesle.

"Bir yıl önce Denver'da Pike'ın düğünü için yapmıştı. Colton'ın düğününe uymazdı," dedi Kat. "Neyse ki o etkinlikte hepimiz ipekler ve çarşaf lar giymiştik."

Liu ve Colton için yapılan kutlamalar bir tür Asya-Kovboy füzyonu olmuştı. Kat, Liu'nun sarı şifon elbisesi ve yeşim taşı yüzüğüyle yer aldığı muhteşem düğün portresini aile resim duvarına eklemeyi çok sevdi.

Kanepede Gunnar'ın yanında otururken, onun öğleden sonra uykusuna daldığını hissedebiliyordu. Köpeği Jet, büyük taş şöminedeki Eylül sonu ateşinin yanında uyuyordu ve dışarıdaki gökyüzü bulutlu ve karanlıktı - bu akşam yağmur yağacaktı.

Rowdy genel müdür olmak üzere çiftliğe taşındığından, Kat çiftlikteki diğer West'ler için minnettardı. Tanrı paraya ihtiyacı olmadığını biliyordu. Montana'daki çiftliğini sattıktan sonra milyonlarına yenilerini eklemeye ihtiyacı yoktu. Bir amaca ihtiyacı vardı. Özellikle de profesyonel rodeo kariyerini geride bıraktıktan sonra.

Rowdy'nin kardeşi Gray de artık Wyoming'i evi olarak görüyordu. Pilot birkaç ayını orman yangınlarıyla mücadele ederek geçirdi ama fırsat buldukça Rowdy ile birlikte konforlu misafir evinde kaldı ve çiftlikte çalıştı. Her iki adam da kasabada kendi evlerini satın almaktan ya da Colton'ın yeni projesi West Gorge Woods'da yeni evler inşa ettirmekten bahsediyordu.

"Rowdy'nin çiftliği seninle birlikte yönetmesi hoşuma gidiyor," dedi Kat, başını kocasının kucağına koyarak kıvrılırken kısık bir sesle.

"Mmm," diye cevap verdi Gunnar uykusunda.

"Beni tatile nereye götüreceğini mi hayal ediyorsun?"

CHAPTER 13

"T

Geldiğiniz için teşekkürler... yine." Liu aşçı masasının arkasında durmuş, West ailesinin yemekleri için yiyecekleri doğruyor ve hazırlıyordu. Sun, Paislee'nin kollarındaydı.

geçen hafta her gün oldu. "Sensiz ben ne yapardım Paislee Teyze?"

"Sorun değil," dedi Paislee, gün ortası beslenmesinden sonra bebeği sallayarak uyuturken. Onu yatırması ve kendi kendini sakinleştirmesi için teşvik etmesi gerektiğini biliyordu ama annesiz çocuk için çok üzülmüyordu. Paislee içgüdüsel olarak bebeğin kaybını telafi etmek istedi.

Gittikçe uzak durmanın daha zor olduğunu fark etti.

İlk gün, bebeği yatma vakti geldiğinde eve bıraktı ve Liu ile Colton'a biraz huzur ve sessizlik verdi. Ertesi gün, Sun'ın kullanabileceğini düşündüğü Willow'a ait kıyafetler ve oyuncaklar buldu. Kapıyı çaldığında, Liu bir önceki gün olduğu gibi kucağında hıçkıra hıçkıra ağlayan bir bebekle kapıyı açtı. Paislee onu çabucak susturdu ve karnını doyurdu.

Artık Paislee her öğleden sonra "telaşlı saatlerde" geliyor ve Liu'nun biraz iş yapabilmesi için görevi devralıyordu. Sıradan bir anne yardımcısıydı - sadece Liu anne değildi ve Paislee ergen değildi - yetişkin bir kadındı ve bebek Sun'a giderek daha çok düşkün oluyordu.

Paislee, günlerdir olmadığı kadar dinlenmiş görünen Liu'ya, "Burada olmaktan mutluyum," diye cevap verdi. "Ama sen bana misafirliğimi fazla uzatıp uzatmadığımı söyle." "Otur ve ye, *zuòzhe chī*," dedi Liu Paislee'ye, bir tabak börek ve sebze ile çay koydu önüne, "ve bana Sanat'tan bahset ve Kültür Merkezi - sergiler için planlar nasıl gidiyor?"

Paislee uyuyan bebeğin sırtını ritmik bir şekilde sıvazlamaya devam ederken, Liu'ya Ridge'in büyükbabası, kasabanın ve çiftliğin kurucusu Pickford West'in resimlerinden oluşan kalıcı bir sergi vizyonu hakkında bilgi verdi.

"Tabloları temizletiyor ve yeniden çerçeveletiyordum," dedi Paislee, "yine de çoğu mucizevi bir şekilde iyi korunmuş, Addie'nin yorganlarına sarılmış, tozdan ve güneş ışığından korunmuştu."

Liu başını salladı.

Paislee'yi tanımak eğlenceliydi. Liu'nun bir kız kardeşi ya da erkek kardeşi yoktu. Ailesi yıllarca enerjilerini sadece ona harcadı. O, Chen'lerin tüm umutlarını ve hayallerini temsil ediyordu. Bu yüzden onun şef olarak çalışmasını ve Çinli olmayan bir kovboyla evlenmesini kabul etmek onlar için zordu.

Ama Liu gibi Chen'ler de Batı ailesini sevmeyi öğrenmişlerdi.

Paislee'nin sanat tarihi ve çağdaş ressamlar hakkındaki konuşmasını dinlemek Liu için gerçekten ilginçti. Pike'ın, Colton'la birlikte inşa etmekte oldukları yeni evlerine asmak istedikleri özel bir tablosu olduğunu biliyordu. Liu ayrıca evlerinde Pickford'un resimlerinden birinin ya da en azından bir reproduksiyonunun olmasını umuyordu.

1800'lerin sonlarında çok genç bir Pickford, üstü kapalı bir vagonla Denver şehrine gitmiş, oradan da Wyoming geçidine -şimdi West Gorge şehri olarak bilinen yere- ulaşmıştı. Eserleri eski bir aile ahır ve kulübesinde saklanıyordu. Pike ve onun eski binalara olan sevgisi olmasaydı, bunlar hala kayıp olabilirdi.

Pike'ın orada keşfettiği bir diğer şey de sanata ve resme olan tutkusuydu. Sanat küratörü eşinin de teşvikiyle, artık zamanını arka bahçelerindeki stüdyoda yeteneğini geliştirmeye adanmıştı.

Paislee, "Eski Batı yerleşimcisinin kulübesi söküldü ve yeri değiştirildi" dedi ve ekledi: "Okul gruplarının ve tarih meraklılarının gezmesi için kültür merkezinin yanında bir araya getirilecek."

Liu takdirle başını salladı. Kendi ataları da aynı tarihlerde Wyoming'e yerleşmişti ve onların da aktaracakları zengin hikâyeleri vardı. Büyüdüğü kasabada, evlerinden çok uzaktaki çalışkan Çinli yerleşimcilerin fotoğrafları ve eserleriyle dolu küçük müzeler vardı.

Liu, "Mirasın gelecek nesiller için korunması iyi bir şey," dedi.

"Evet," diye onayladı Paislee, "bir gün bizim çocuklarımız da Batılı ataları Liu'nun kulübesinde oynayabilecekler."

Bunu söylerken, Liu ile birlikte bebek Sun'a aynı düşünceyle baktılar: *mirası bir gizem ve şu anda geleceği de öyle.*

CHAPTER 14

"K

nötr tutun. İşte bilet bu."

Gerçekten 'bilet bu' mu dedi?

Ridge'e bu kadar yakın dururken Casey'nin beyni onu hayal kırıklığına uğrattı.

Madison'ın evinde. Kalbi davul gibi çarpıyordu. Sadece halı örneklerine ve tezgah kaplamalarına bakıyorlardı, heyecan verici şeyler değildi bunlar. Yine de, tıraş losyonunun misk kokusu onu kement gibi sarıyor, gittikçe daha yakına çekiyordu.

Bu sabah beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması, bungalovlar üzerinde çalışmaya hazır olması onu şaşkına çevirdi. Adamın nazik ve kibar davranması onu silahsızlandırmış, onu kendi oyununda yenme kararlılığını unutmamasına neden olmuştu.

Ama belki o da bu oyuna katılırdı -en azından şimdilik. Babası her zaman balla sirkeden daha çok sinek yakalanabileceğini söylerdi. Ridge iyi davranacaksa, o da öyle davranacaktı.

"Berber halı güzel görünüyor, ancak peluşun ayaklar üzerinde daha yumuşak olduğunu ve uzun vadede daha iyi aşınabileceğini düşünüyorum" dedi. "Sizin fikriniz nedir?"

"Oh..." Casey kelimeleri bulmakta zorlandı, "benim fikrim. Düşünmeme izin ver."

Benim fikrim, demek istedi, gömleğinin kolları kıvrılmışken kolların hayal ettiğim kadar bronz ve güçlü görünüyor.

Casey, Ridge'in kollarının esnemesini izledi ve onun gizemli ajandasını ortaya çıkarmayı tamamen unuttu. Bunun yerine, bir an için aynı kolun kendisine uzandığını ve onu vücudunun sıcaklığına doğru çektiğini hayal etti. Eğer o önden giderse, o da onu takip edecekti. Kollarını onun geniş omuzlarına dolayıp çenesinin yarığının altına sokularak, çakıllı sesinin ona seslenmesini hevesle bekledi.

"Casey..."

Tam da hayal ettiği gibiydi.

"Casey?"

"Özür dilerim, ne hakkında konuşuyorduk?" Casey başını salladı.

Ridge ona yakından baktı, biraz şaşkındı. Gözleri onu bir kez daha değerlendirirken kırıştı. Ellerini ceplerine sokup Ridge'in gözleriyle gümüşü saç çizgisi arasındaki deriye dokunmamak için kendini zor tuttu - görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için.

"Berbere karşı pelüş halı. Kuvars tezgâha karşı taş," dedi Ridge sonunda. "İyi misin? Su ya da *yemek* ister misin... En son ne zaman yemek yedin?"

Sorularının nezaketi onu şaşırtmıştı.

"Casey, neden gidip yemek yemiyoruz?" Ridge işaretle sordu. "Kasabanın kenarında denemek istediğim yeni bir Tex Mex Grill var," diye devam etti, sesi gergin geliyordu, "Benimle gelmeni... çok isterim."

Casey bakışlarını onun tatlı ve içten gözlerine dikti ve Ridge'e karşı bir merhamet seli hissetti. Muhtemelen yıllardır bir kadına böyle bir şey sormamıştı. Ama onlar sadece-ne? Arkadaş ya da düşman değillerdi. Aralarında gönülsüz bir ortaklık vardı, belki de bu bir iş yemeğiydi.

"Elbette," dedi gülümseyerek, daha uzun durarak. "Aslında açım ve yalnız yemekten nefret ediyorum."

Casey kastettiğinden daha dürüst davrandığı için kendini tekmeledi ama bu yorum Ridge'in hoşuna gitmiş gibiydi. Ona kapıyı açtı.

-O da bunu takdir etti. Bir erkek *bunu* en son ne zaman yapmıştı? Range Rover'ına tırmanırken eli ilk başta çekingen bir şekilde hafifçe kızının sırtının alt kısmına değmişti.

Bu çok güzel bir histi.

Dört çeker arabasının deri koltukları da öyle. Arabasını tertemiz tutardı.

Muhtemelen ikisi de biraz ürkekti ama Ridge'e bir rock yıldızı gibi davranan hevesli bir ev sahibinin onlara eşlik ettiği restorana ulaşmaları uzun sürmedi.

"Ridge West, ben de olacağım!"

Ridge, Casey'yi ev sahibiyle tanıştıırarak ve herhangi bir emlak ihtiyacı için mutlaka onu aramasını söyleyerek dikkatleri başka yöne çekti. "Ve adını da ilet. West Gorge için harika şeyler yapıyor," dedi sessiz bir masaya oturmadan önce.

Bu, Ridge'in Casey'nin daha önce hiç görmediği bir yanıydı: Herkesin dostu ve kasabanın destekçisi. Manipölasyon yapmıyor ya da dolandırıcılık yapmıyordu... sadece yeni bir işi destekliyor, aynı zamanda kendi işini de tanıtıyordu. Onun emlakçılık kariyerini bitirmek zorunda kaldığı için neredeyse üzülecekti.

Siparişini verdikten ve buzlu çayından birkaç yudum aldıktan sonra Casey masaya doğru gülümsedi. "Şimdi söyle bana, West Gorge'da ne gibi harika şeyler yapıyorum?"

Ridge bir an düşündü ve gülümsedi.

"Bu tozlu kovboy kasabasını güzelleştirdiğiniz kesin."

Casey bu iltifat karşısında kızardı.

"Seni bu kadar kolay bırakmayacağım, Ridge. Biz hapisteyken..."

Kabinin yakınındaki birkaç dinleyici konuşmayı bıraktı ve onun yorumu karşısında şaşkınlıkla başlarını kaldırıp baktılar. Casey sesini yumuşattı.

"Kısa bir süre önce, hapishanede, beni kasabanın çalışkan sakinlerinin ev almasını engellemekle suçladınız."

Ridge hafifçe güldü ve çok net olan bu anı karşısında başını salladı. Bu tatsız konuşmayı West Gorge nezaathanesindeyken, Ash'in evinin yanındaki küçük bungalovu kanunsuz bir şekilde gizlice incelerken yakalandıktan sonra yapmışlardı.

"Bunu söyledim, değil mi?" Casey başını salladı ve bekledi.

"Yine de buradayım, aynısını ve daha kötüsünü yapıyorum." Ridge, Casey'ye kendisini aşırı harcama yapmakla ve emlak fiyatlarını haksız yere yükseltmekle suçlayan Ash ile yaptığı konuşmayı anlatmaya devam etti. "Ve ben daha iyisini biliyorum."

"Bunu neden yaptığını sanıyorsun, Ridge?"

Çünkü senin yanında olmak istiyorum.

Çünkü küçük bir dostça rekabet bana yeniden yaşadığımı hissettiriyor. Gözlerindeki güzel kıvılcımlar yüzünden.

Casey'nin duymayı arzuladığı her şey sarsıcı bir titreşimle kesildi; önündeki masanın üzerinde duran telefonuna bir bildirim gelmişti. Numaraya bakınca şaşkın bir nefes aldı. Ve korkusunu gizlemesinin hiçbir yolu yoktu.

CHAPTER 15

Ridge West bir kadının gözlerindeki korku ifadesini bilirdi.
Çok iyi.

Karısı göğsündeki yumruyu fark ettiğinde gördü.
ve yine onkologdan olabilecek en kötü haberi aldığı anda.

Elbette, yıllar boyunca çocuklardan biri attan düştüğünde ya da annesine nereye gittiğini söylemeden bir süreliğine ortadan kaybolduğunda Randi'nin yüzünde korku dolu bakışlar görmüştü.

Casey'nin yüzündeki ifade endişe ile kanser arasında bir yerdeydi - yeterince gerçektir ama telefonunu aceleyle çantasına soktu.

"Bunun için üzgünüm." Kahve fincanını bir yudum almak için dudaklarına götürdü, sonra pencereden dışarı bakmak için arkasını döndü.

Telefonu titreştiğinde, Ridge arayanın yeri olarak Phoenix kelimesini algılayabildi. Baş aşağı çevrildiğinde deşifre edilmesi kolay bir kelimeydi. Burnunu sokmak istememişti ama telefon bildirimleri gibi bu da dikkatini çekmişti.

Kendi kupasını kaldırarak Phoenix'i düşündü.

Yıllar önce, Randi'yle birlikte Arizona'ya nadir bir yolculuğa çıkmışlardı. Sadece ikisi.

Karısının Michigan'da okudukları hukuk fakültesinden bir arkadaşı yargıç oluyordu ve Randi yemin töreninde bulunmak istiyordu. Çocuklar ergenlik çağına girmişlerdi ve okula kendi başlarına gidiyorlardı, bu yüzden onları güvindikleri aşçılarına ve hizmetçilerine bıraktılar ve iki hafta boyunca yola çıktılar.

Wyoming'den çıktıktan sonra Colorado'da birkaç gün geçirdiler ve nehir boyunca kıvrıla kıvrıla Utah'a doğru ilerlediler. Powell Gölü'nde beş günlüğüne bir yüzen ev kiraladılar ve burada devasa su kütlesinin birçok parmağına girip çıktılar. Her gün birkaç kez serinlemek için suya daldılar, sonra da akşamın serinliğinde birbirlerine sokuldular.

Powell Gölü boyunca uzanan kızıl kıyılar ve uçurumlar, güneş doğup batarken dramatik gölgelerin ve manzaraların sonsuz bir görüntüsünü oluşturuyordu; manzaraya bakıp gülümsemekten yanakları ağrıyordu. Geceleri gökyüzü, kanyonları ve platoları aydınlatan kayan yıldızlarla doluyordu.

Yıllardır o yolculuğu düşünmemişti ama aklına geldiği için memnundu. Randi'nin altın sarısı saçları güneşin etkisiyle ruhani bir parlıltıya bürünmüştü ve mayosunun içinde üç gencin annesinden çok bir genç kız gibi görünüyordu.

Phoenix'e vardıklarında yeni evliler kadar yakındılar, el ele tutuşuyor ve özel şakalara gülüyorlardı - Randi'ye arkadaşının başarısını ve prestijini gördükten sonra seçtiği hayattan pişman olup olmadığını sorduğunda, Randi sadece gülümsedi ve gözlerini devirdi.

"Sanki," dedi, belli ki kendi payından memnundu - neyse ki onu da içeriyordu.

Her ikisinin de dalıp gittiği anılardan ilk kurtulan Ridge oldu. Casey'nin gözlerini kendi gözleriyle bulup tuttu ve bir açıklama bekledi ama hiçbir açıklama yoktu. Sanki telefonda bir şey yokmuş gibi gülümsedi; yanlış numara ya da buna benzer bir şey. Ama taco salatasını yemeye devam etmek için çatalını eline aldığı anda, Casey'nin elinin titrediği açıktı.

"Casey?" Ridge temkinli bir şekilde sordu. "Her şey yolunda mı?"

Masanın öbür ucuna uzanıp elini onunkinin üzerine koyma dürtüsü güçlüydü. Hafızası yanıltmıyorsa, bu basit hareket Randi Lynn'in içinde kabaran paniği birçok kez yatıştırmıştı. Ama bu samimi jestin uygun olacağından ya da hoş karşılanacağından emin değildi.

"Her şey yolunda," diye yalan söyledi. "Gitmeye hazır mısın?"

Tabağındaki son burritoyu da itip başıyla onayladıktan sonra hesabı ödemesi için işaret etti. Kadına tekrar bakarak, telefon görüşmesi hakkında biraz daha bilgi vermesi için onu dürtmek üzere ağzını açtı ama kendini tuttu.

Casey Parks tuhaf ve güzel bir kapalı kitaptı. Kapağı sevimli ve gizemliydi ve Ridge hikâyesinin beklemeye değer olduğundan şüpheleniyordu.

için. Bu arada, görmezden gelemediği eski, tanıdık bir his hissetti
-Koruyuculuk.

Birlikte kamyonete doğru yürüdüler ve Ridge, Casey'nin yerleşmesi için kapıyı açıp tutarken gözüne bir şey takıldı; sokakta park etmiş eski mavi bir Ford. Ridge arabayı tanıyamadı ama direksiyon başındaki adama iki kez baktı. Adamın camı açıktı, ki bu soğuk bir günde alışılmadık bir şeydi. Sonra adam telefonuyla onların fotoğrafını çekmek için eğildi.

Casey'yi telaşlandırmak istemeyen Ridge, Casey yerleşirken onu korumaya çalıştı. Öfkeyle anahtarı eviren Ridge, adamın yanından geçip plakasını not etmeyi umuyordu. Ama adam çekip gitti.

Ridge'in bulabildiği tek şey ilk birkaç numara ve eyalet... Arizona.

CHAPTER 16

E HER GİRİŞİMCİ BU HİSSİ BİLİR... FARKINDA OLDUĞUNUZ TEK ŞEYİN İLE
KENDİNİZİ HAYAT ARASINDAKİ DEVASA UÇURUM OLDUĞU O
UMUTSUZLUK ANI.
HAYAL ETTİĞİNİZ İŞ.

"AMİN," dedi Ash West kimseye, kendi kulaklarına bile. Büyükannesinin eski bungalovunun mutfağını boyarken gürültü önleyici kulaklıklar takmıştı. Çoğu kişi onun country müzik ya da rap dinlediğinden şüphelenirdi. Bunun yerine Schwarzman'ın *What It Takes* adlı sesli kitabı ona eşlik ediyordu.

ASH başarısız olmamaya kararlıydı. West'lerle içine düştüğü durumun Tanrı'nın lütfu olduğunu biliyordu, saf ve basit. Pazar sabahı papazın tanımladığı gibi, bu *hak edilmemiş bir lütuftu*. Yine de buna eşit olmaya kararlıydı.

West'in mirası ve mantrası, ki artık yasal olarak kendisinin olduğunu iddia etme hakkına sahipti, fırsatlar ortaya çıktıkça genişlemektir. Eğer "bant genişliği" varsa; bunun tanımı son işletme dersi sınavındaydı.

Ash, bir evi yenilemek ve okulunun son yılını bitirmekle uğraştığı için kendi bant genişliğinin maksimuma ulaştığının farkındaydı. Çiftlikte de sorumlulukları vardı ve kaytarmak bir seçenek değildi. Onun okulu

Danışman ona hala yapabiliyorken futbol maçına gitmek ya da mezuniyet balosuna gitmek gibi yaşına uygun etkinliklere katılmak isteyebileceğini ifade etti.

Ona arkadaşı Amber'la dansa gitmeyi düşündüğünü söyledi. Amber, iş ortaklarından biri olan Casey Parks için çalışıyordu.

"Biliyorsun," dedi danışman, "lise öğrencilerinin genellikle iş ortakları ya da meslektaşları olmaz. Onların *arkadaşları* vardır."

Ash buna güldü ama her şeyin yolunda olduğuna dair onu temin etti.

Danışmana "Terapistim büyükannemin evi üzerinde çalışmanın başka şeylerin üstesinden gelmeme yardımcı olduğunu düşünüyor" dedi. "Sanırım ikimiz de onarılıyoruz."

Gerçekten de ev ona miras kaldığından çok daha davetkâr görünmeye başlamıştı; gerçi geçmişte, büyükannenin hâlâ lezzetli rostolarını ve yahnilerini pişirdiği güzel günlerde, dünya üzerinde daha davetkâr bir yer yoktu.

Onu terk edilmiş bir çocuk olarak yanına almış ve severek iyileştirmişti.
-Neredeyse.

Ash bazen aynı kadından aynı sevgiyi gören annesinin nasıl bu kadar soğuk ve sevgisiz olabildiğini merak ediyordu. Onu Wyoming'ın ortasında, bir gece yarısı bırakıp Meksika'ya kaçtı.

Ancak terapi seanslarından biliyordu ki, bu düşünceler - çocukluğunun değişmez yoldaşlarıydı - izin verirse elinden tutacak ve onu doğrudan depresyona götürecekti. Bu yüzden Ash kendini, düşüncelerini şimdi ve buraya taşımak için zihinsel egzersiz yapmaya zorladı.

Hayat güzeldi, sadece kağıt üzerinde değil.

Ash çiftliği ve West ailesini gerçekten çok seviyordu.

"Ben West ailesinin bir parçasıyım," dedi yüksek sesle, kitabına ara verdikten sonra kulaklıkları çıkardı. Zaten son bölümü de dinlememişti.

"Ben aitim. Ben... West ailesinin... *bir parçasıyım*," dedi biraz daha yüksek sesle. "Ve onlar beni seviyor."

Ash derin bir nefes alarak ayağa kalktı ve buzdolabından soğuk bir zencefilli gazoz alıp etrafına bakındı. Terapi egzersizlerini duyacak kimse olmadığı için mutluydu. Kendi kulağına bile saçma geliyordu ama sakinleşmesine ve merkeze oturmasına yardımcı oluyordu.

Ama Ridge bu günlerde neredeydi?

Kısa bir süre öncesine kadar babası neredeyse her gün yardım etmek, öğle yemeği getirmek ya da ona eşlik etmek için gelirdi. Şimdi ise Bayan Emily'nin evi çürümeye yüz tutmuştu ve Ridge dışarıda olduğu için Ash tek başına çalışıyordu... Ne yapıyordu?

Aklına gelen kelime, büyükannesinin en sevdiği kelimelerden biri olan *gezip tozmaktı*.

"Emily ve ben gezmeye gidiyoruz," derdi. "Beklemeyin."

Ash, büyükannesinin araba kullanabildiği ve kullandığında nereye gittiğini bildiği mutlu günlerin anısına gülümsedi. Emily'yi Cindy's Diner'a erken kuş yemeği yemeye ya da belediye binasındaki tombalaya götürürdü. Ya da Ash'i yeni kot pantolon ve ayakkabı alması için markete götürürdü. Bu bunama başlamadan çok önceydi ve Ash öğle yemeğinin poşetinde açılmamış bir fasulye konservesiyle birlikte araba anahtarları buldu.

Amber'ın Ridge'in emlak ofisindeki patronu Casey Parks'la gezip tozduğuna dair bir teorisi vardı. Ash ikna olmamıştı ama daha dikkatli bakacaktı.

"Sorun değil," dedi Ash yüksek sesle, "Ridge sadece kasabayı satın almakla meşgul. Beni unutmuş değil. Beni evlat edinme konusundaki fikrini değiştirmeyecektir."

Hayır, elbette değil, diye düşündü Ash gülümseyerek. Kulaklıklarını tekrar taktı ve midesinde çalkalanan endişeyi bastırarak boya fırçasını bir kez daha eline aldı.

CHAPTER 17

"W

"Merhaba Arizona."

Memur Jason Scott'ın eski mavi Ford'u ana caddeden sadece birkaç blok ötede fark etmesi uzun sürmedi.

West Gorge sokaklarında devriye gezmeyi seviyordu. Wyoming'in orta büyüklükteki bu kasabasında suç işlenmiyordu ama o ve ekibi, herkesin uslu durmasını bekleyen kadın ve erkekler olarak varlıklarını duyurmak için çok çalışıyordu.

Hiç kimse kanun ve düzenin üstünde değildi, kudretli West ailesi bile.

Bu birkaç kez test edilmişti. İlk olarak Jason, Ash West'i huzurevinde çanta çaldığı için almak zorunda kaldığında. Reşit olmadığı için Ash'in en fazla birkaç saat kalması gerekiyordu. Ama erken gelen bir kar fırtınası çocuğu günlerce kilitli tutmuştu.

Artık Jason'ın Ash'i kaldırırken gördüğü tek şey nalburdan aldığı ağır boya kutularıydı. Jason bir iki kez kontrol etmek için bungalova uğradı ve hatta Ash'in karmaşık bir aydınlatma armatürünü değiştirmesine yardım etti - çocuğun daha kazançlı bir işle meşgul olduğunu görmekten mutluydu.

Batı'yı hapisane hücrelerinde en çok şaşırtan Ridge olmuştu, onu özel mülke izinsiz girdiği ve karanlık bir pencereyi gözetlediği için getirdiğinde. Casey Parks evin içinde olmasaydı ve ikisi çılgınlıkları ve sakarca düşüşleriyle birbirlerinin üzerine yuvarlanmasaydı, bu fark edilmeyecekti.

Terk edilmiş bir evden gelen "bağrıışmalar ve her türlü kargaşayı" duyan çöpünü dışarı çıkaran bir komşudan gelen telefonda, sıkılmış gençleri bulmayı bekliyordu - yakın zamanda yeni bir ev bağışlayan adamı değil

kasabaya hastane ve kültür merkezi ve birkaç yıl önce buraya taşınan güzel emlakçı.

Ama Ridge klas biriydi ve hapse atılmasını ona karşı kullanmadı. Ridge'in Gunnar'la eve dönmesinden birkaç saat sonra Jason, Ridge'in çiftlikteki doğum günü partisine konuk olarak geldi. Hiçbir şey olmamış gibi gülüştüler ve pasta yediler.

Hayır, Jason Scott kimsenin arka cebinde oturmuyordu. Ama Ridge West arayıp şüpheli bir kişiye göz kulak olmasını istediğinde, bunu önceliği haline getirdi.

Ridge, Jason'a "Eski mavi Ford, biraz hırpalanmış," dedi, "Arizona plakalı."

Ridge adamın iyi bir şey yapmayacağını düşündü ve Jason'a adamın Tex Mex Grill'den çıkarken telefonuyla kendisinin ve Casey Parks'ın fotoğraflarını çektiğini söyledi.

Bekle, Ridge Casey Parks ile yemek mi yedi?

Jason belki de Ridge'in ipucunu sakladığını düşünüyordu ama bu dedikoduyu kendine saklamalıydı, özellikle de annesi Marta'dan uzak tutmalıydı. West Gorge'da kuru bir ormandaki orman yangını gibi haber yayabilen bir kadın ağı vardı. Ve Ridge West'in *herhangi biriyle* çıktığı haberi, doğumlar, boşanmalar ve Piskoposluk din adamlarının Vegas'ta dua inzivası düzenledikleri zamanlarla aynı sıradaydı.

Arabayı bulmak ZOR değildi.

Jason arabanın arkasına yanaştı ve plakayı kontrol etti. Arabanın boş olabileceğini düşündü ama arabadan indiğinde şoförün koltuğunu yatırmış uyukladığını gördü. Bu ona arka koltuğa bakmak için zaman verdi.

Memur el fenerinin ucuyla şoförün camına sertçe vurduğunda adam sıçradı ve homurdandı. Polis memurunu görünce ağzı açık kaldı ve hızla koltuğunu dik konuma getirdi ve el krankıyla camını indirdi.

Jason, "Ellerini her zaman görebileceğim şekilde direksiyona koy," dedi. Adam başını salladı ve söyleneni yaptı.

"Memur bey, ben..." diye söze başladı.

"Ehliyet, ruhsat, sigorta belgesi," diye sözünü kesti Jason. Öğleden sonra olmasına ve dışarısı bulutlu olmasına rağmen adamın yüzüne ışık tuttu.

Ford'daki adam itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip başını salladı. Kağıt parçaları için torpido gözüne uzandı ve bir eliyle cüzdanını ve ehliyetini aldı.

Jason bilgileri gözden geçirirken adam tekrar konuşmaya başladı. "Yanlış bir şey mi yaptım memur bey?"

"Sizi West Gorge'a getiren nedir?"

"Sss... gezmek," adam verdiği cevaptan emin değil gibiydi.

Jason gösterişli bir şekilde etrafına baktı ve adama kaşlarını kaldırdı.

"Tamam, bir iş yapıyorum," diye tekrar denedi adam, daha kasvetli bir şekilde. "Bunu kanıtlayabilir misin?" Jason sordu.

"Pek sayılmaz," diye duraksadı adam.

"West Gorge'un namuslu vatandaşlarının gizli fotoğraflarını çekmek senin işin mi? Şikâyetler alıyorum ve," Jason etki yaratmak için durakladı, "kasabamda şikâyet almaktan *hoşlanmıyorum*."

Bunun üzerine arabadaki adam sinirlenerek kaşlarını çatı ve memura baktı.

"Bakın," dedi omuz silkerek, "gerçek şu ki, ben bir özel dedektifim."

"Ruhsatlı mı?" Memur resmi evrakları incelemek için elini uzattı ama eski mavi Ford'un sürücüsü başını olumsuz anlamda salladı.

"Ama yasaları çiğnemediğim sürece yoluma devam edeceğim."

Jason adama baktı ve yanağının içini çiğnedi.

Jason sonunda, "Kanundan bahsetmen çok komik," dedi. "Seni bir uyarıyla bırakacaktım ama sanırım gidip kasaba yasalarını gözden geçireceğim. Böylece West Gorge'da mümkün olan en iyi hizmeti aldığınızı hissedeceksiniz. Ellerinizi direksiyondan ayırmayın, ben kısa süre içinde döneceğim."

Adam direksiyonu tekrar kavradı ve yere yığıldı.

Jason aracına bindi ve flaşörlerini yaktı. Kahvesinin kapağını kaldırarak yavaşça yudumladı, sonra da sandviçini yedi. Son kırıntıları da fırçaladıktan sonra birkaç telefon görüşmesi yaptı. Bir saat sonra, West Gorge nüfusunun yarısı oradan geçip mavi Ford'un içindeki adama bakakaldıktan sonra Jason geri döndü.

Jason kâğıdı alırken adama, "Bu aylaklık cezası, yani yüz dolar para cezası," dedi.

"Ama..."

"Bu, bir okulun iki blok ötesinde dolaştığınız için ikinci cezanız. Beş yüz dolar para cezası. Her ikisi de 24 saat içinde karakolda ödenecektir."

şehir merkezinde."

Yüzü kızarmış ve öfkeli adam konuşmak için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

Jason sanki piknikte bir arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi, "Bil diye söylüyorum, West Gorge'da hâlâ yürürlükte olan bir sürü eski ve komik kanunumuz var," dedi. "Beş saatten uzun süre bingo oynamak yasa dışıdır. Arka koltuğunuzda kafessiz bir ayı bulundurmak yasa dışıdır. Ruhsatınız olmadan paratoner satamazsınız ve çocuklar Pazar günü limonata standı açamazlar."

Jason devam etmeden önce Ford'daki adamın tekrar göz teması kurmasını bekledi.

"Muhtemelen bunların hiçbirinden suçlu bulunmayacaksınız," dedi Jason. "Ancak, arabanızı bir daha gördüğümde, Wyoming emisyon testi yapmak için el koyacağım, bu da birkaç gün sürebilir. Kasabada sadece birkaç tamircimiz var ve sanırım biri balık tutmaya gitti, diğeri de dağlarda avlanıyor."

İki bileti elinde tutan adam yenilgiyle başını salladı.

Jason arkasını dönmeden önce, "Gezinizin tadını çıkarın," dedi. "Geçit diğer yönde. Cezanızı ödedikten sonra arabanızı *o tarafa* çevirip yola devam etmenizi öneririm."

CHAPTER 18

"P Aislee? Evde kimse var mı?"

Pike West'in mutlu olmak için ihtiyacı olan tek şey evlilik hayatının basit zevkleri idi. Evinden çıkıp yirmi adım yürüdükten sonra

Evine giden stüdyo ve yeni gelinini güneşli modern çiftlik evinin içinde bir yerlerde bulmak onu huşu ve merakla doldurdu.

Sık sık ofisinde, inşa edilmekte olan yeni Kültür ve Sanat Merkezi için küratörlük yapıyordu. Bazen de boş duvarlardan birine yeni bir resim asıyordu.

Ve diğer zamanlarda -en sevdiği zamanlar- onu pelüş bir kanepede güneşe çıkmış bir kedi yavrusu gibi lüks bir şekilde uzanırken buldu, Pike'ın gelişini gözlerinde sıcak ve misafirperver bir bakışla karşıladı.

Bugün oyuncaklarını topluyor ve adını söylediğinde onu susturuyordu.

"Bebek uyuyor," diye fısıldadı ama kollarını ona dolamak için yanına gitti. Pike'ın boynunda.

"Ne kadar süre için?" Gülümseyerek ve boynuna bir öpücük kondurarak sordu. Uzun kollarıyla küçük belini sardı ve onu kendine çekti. Kız onun sorusuna kendi öpücüğüyle cevap verdi, önce yumuşak ve tüylü, sonra tam dudaktan.

"Mutlu görünüyorsunuz Bayan West," dedi Pike konuşabildiğinde sessizce. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım, Bay West."

Pike'ın yüzünden bir bulut geçti ama o bunu kızın uzun ipeksi saçlarını okşayarak gizledi. Karısı küçük Sun'a çok bağlanmaya başlamıştı, neredeyse her gün aşevine yaptığı ziyaretler çiftlik evinde yatıya kalmaya dönüşüyordu.

Paislee küçük yetimin içine akmaktan kendini alamıyordu ve bu onun doğasında vardı, Pike bunu anlıyordu. Karısı tam ve eksiksiz seviyordu.

Rezerv. Bir yıl önce onu seveceğine, onurlandıracağına ve ölene kadar koruyacağına yemin ettiğinde, onun hassas kalbini acıya ve kırılmaya karşı elinden geldiğince koruyacağına dair sessiz bir yemin de etmişti.

Ama bu durum ikisinin de elinden kaçmaya başlamıştı.

Ona Sun'a aşık olmayı bırakmasını söyleyemezdi, çünkü o bunu *yapmazdı-yapamazdı*. Bunu istediği için ona kızabilirdi. Paislee evlendikleri günden beri onun tutkularının yorulmak bilmez bir savunucusu olmuş, onu resim yapmaya ve yaratmaya teşvik etmiş ve elleri çiftliğe bağlı, ağzı bağlanmış bir öküz gibi hissettiği yılları telafi etmişti. Karşılığında onun tutkularını teşvik etmek en doğrusuydu.

Yine de bu durum kafasını karıştırmıştı. Paislee, Sun'ın başka bir aile tarafından, hatta Liu ve Colton tarafından evlat edinilmesiyle nasıl başa çıkacaktı? Bu noktada her iki senaryoyu da ne kadar iyi idare edebilirdi? Karısı hakkında henüz keşfedemediği pek çok şey vardı ama bağlılıklarının derinliği bir sır değildi.

"Sun Liu'ya ne zaman dönüyor?" Bunu hafifçe sormaya çalıştı ama Paislee'nin kollarında sanki yanlış adım atmış gibi sertleştiğini hissetti.

"Bu gece," dedi sesinde bir hüznün kırıntısıyla. "Kat bizi bir aile yemeği için çiftliğe davet etti ve bebeği orada teslim edeceğim." Paislee içini çekti ve yenilmiş gibi görünen Pike'ın karşısında gevşedi.

Ona daha sıkı sarıldı - bu noktada bir kişi için kucaklaşıyordu.

ÇİFTLİKTE, bir başka yeni koca yumurta kabukları üzerinde yürüyordu. Colton, Liu'ya bebeğin evlerine ne zaman döneceğini sordu ve Liu kollarında gerildi.

"Bu gece," dedi sertçe.

"Konuş benimle Liu," dedi Colton o saçma sapan üslubuyla. "Bu seni mutlu ediyor mu, etmiyor mu? Çünkü bu bebek arafta kalmaktan daha fazlasını hak ediyor, sence de öyle değil mi? Kendini ona adanmış birini."

Bu belirsizlikten ben de hoşlanmıyorum, diye düşündü

Colton ama söylemedi. Liu sert bir sesle, "Evet, katılıyorum," dedi.

"Ve eğer bebeği büyütmek istiyorsan... eğer onu *bizim* büyütmemizi istiyorsan, o zaman yapacağımız şey bu. Sadece..."

"Sadece mi?"

Colton karısından uzaklaşıp mutfak adasına oturdu, böylece birkaç dakika kazanabilir ve kelimelerini dikkatle seçebilirdi.

"Yalnızca," diye devam etti, "bunun gerçekten istediğin bir şey olduğundan emin olmanı ve kendini buna mecbur hissetmemeni istiyorum."

Liu kocasına yakından baktı. Onun çıkarları konusunda kendisine güvenilebileceğini defalarca kanıtlamıştı. Bu kaygısız kovboy, ona kur yaparken şimdiye kadar tanıdığı herkesten daha derin, daha kararlı bir taraf göstermişti. Karşılığında ise sadece sevgisini ve dürüstlüğünü istemişti.

"Sen başarılı biri olarak yetiştirildin, Liu," dedi Colton. "Pek çok açıdan aşırı başarılı biri. Sanırım bir parçan da Güneş'i, kafana koyarsan üstesinden gelebileceğin bir meydan okuma olarak görüyor - yüksek lisans, Suzuki keman metodu ya da yemek videoları düzenlemek gibi. Ama bu ondan çok daha karmaşık, öyle değil mi?"

Liu onun sözleri karşısında başını salladı.

"Onu sevmek istiyorum ve biraz zaman verilirse seveceğimi biliyorum," dedi sessizce, kendi ağzından böyle gerçeklerin çıktığını duymaktan utanmış gibiydi. Bunun için kocasına teşekkür etmeliydi - kocasının en büyük arzusu genç karısının kendi duygularıyla temasa geçtiğini görmektir.

"Tabii ki onu seversin. İkimiz de severdik."

"Kendimi çok ikilemde hissediyorum Colton. Bebek yarı Çinli bir evde mi büyütülmeli; kökenini bileceği ama benim de onun *zamanlamasını* kabullenmeyi ve sevmeyi öğrenmem gereken bir yerde mi? Yoksa Çinli olmayan ama içinde..."

Liu burada kelimelerinde bocaladı.

"Bir ev... *neyin* olduğu bir yer?" Colton nazıkçe sordu. Liu gözyaşları yüzünden akarken sadece başını sallayabildi.

"Ne değil," dedi Liu. "Ama *kim*. Paislee'nin olduğu bir ev."

CHAPTER 19

"W

ait. Evimi *pembeye* mi boyamak istiyorsun?"

Üç Ayl'ya döndüğünde, Casey'e iyi davranmak, yağlanmış bir ipin üzerindeki el gibi kayıp gidiyordu. Onunla buluştuğunda

Ash ile dış cephe boya renkleri hakkında konuşmak için. Madison'ların evine doğru yürürken duyduğu kahkahalar dişlerini sıktı çünkü kendisine gülüyor olabileceklerini düşündü.

Büyüyen arkadaşlıklarını görünce, Ridge'in göğsünde acı verici bir kıskançlık düğümü dönüp durdu ve bu hiç hoşuna gitmedi. Ama belki de suçluluk duygusuydu. Ridge çocuğun yanında olması gerektiği gibi olamadığını ve ektiğini biçtiğini biliyordu. Mesafe; hem de bolca.

Üçü derme çatma bir testere atı masasının etrafında durmuş boyalara bakıyordu. Ridge çabalarını birleştirip üç işi de tek bir boyacıya yaptırmaya karar verdi - grup indirimi önemliydi. Ama renkler başka bir konuydu.

"Aslında *pembe* değil, beyaz renk paletinde," diye Ridge'e anlatmaya çalıştı.

"Şakayık Çiçeği." Ridge kelimeleri zorlukla söyleyebildi.

Ash başını başka tarafa çevirdi ve Ridge bunun bir gülümsemeyi yutmak için olduğundan emindi. Ama belki de Ash sadece sandviçini yemeye çalışıyordu. Öğle tatilindeydi ve çok geçmeden okula dönecekti.

"Buralarda," dedi Ridge Casey'ye, "bir erkek bir kadının evini *pembeye* boyamasına izin vermez. Ve bir kadın da ondan böyle önemli bir konuda boyun eğmesini istemez."

"Ama Ridge," dedi, "birbirini tamamlayan üç renk evlerin sokakta öne çıkmasını sağlayacak ve potansiyel müşterilere taze ve yeni görünecek."

"Benim için sorun değil Casey. Sadece evimin grubun balerini olmamasını tercih ederim. Yine de kasabada yüzümü göstermem gerekiyor. Ayrıca," dedi Ridge, ikisine bakarak, "benim evim ve Ash'in evi *Parks Place Rentals* değil. Sahibi sizmişsiniz gibi görünmemeliler."

Ridge, Ash ve Casey'nin birbirlerine baktıklarını fark etti ve ilk seferinde haklı olduğunu anladı. İkisi bir konuda işbirliği yapıyorlardı.

"Bu... tam olarak doğru değil," dedi Ash, rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" Ridge kendini haberlere hazırladı ve kaşlarının çatılmasını engellemeye çalıştı. Son zamanlarda ortalıkta görünmeyen kişinin Ash değil, kendisi olduğunu hatırladı. Belki de lise son sınıf öğrencisi çiğneyebileceğinden fazlasını ısırıştır ve projeyi askıya almak istiyordur.

Ash, "Casey kiraladığım evi *Park Yeri* olarak hiçbir ücret almadan yönetmeyi teklif etti," dedi. "En azından mezun olana ve ne yapacağıma karar verecek zamanım olana kadar." "Bu şekilde okuldaki son yılıma ve notlarıma odaklanabilirim. Ve hangi üniversiteye gitmek istediğime."

Ridge, Ash'in Casey ile henüz konuşmadıkları şeyleri konuşmayı seçmesinden dolayı hemen incindi ve kıskandı. Duygularını belli etmemeye çalıştı çünkü Ash'in söyledikleri mantıklıydı. Yine de sayıca az olduğunu hissediyordu.

"Anlıyorsun, değil mi baba?"

"Anlıyorum. Anlıyorum ve bu Casey'nin kudretine yakışır bir şey," dedi, tutunduğu nefesi dışarı veren Ash'e. "Keşke bunu önce benimle konuşsaydın."

Ridge, Casey'nin önünde her türlü kirli çamaşırını ortaya dökmekten nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu.

"Yapardım," dedi Ash çekingen bir sesle, "ama sen... pek ortalıkta yoktun."

Oof.

Ridge, Ash'in sözlerini duyduğu kadar hissetti de ve bu sözler karnına inen bir yumruk gibi geldi. Casey'nin gözlerinin ikisinin de üzerinde olduğunu farkındaydı ve bu özel konuşmadan çekip gitmesini diledi. Burada olup kulak misafiri olmasına gerek yoktu. Ama madem buradaydı, Ash'in onun değil, kendi oğlu olduğunu ona pekiştirecekti.

Gunnar onu eve getirdiğinden beri her geçen gün boyu uzayan ve kendine güveni artan delikanlıya bakan Ridge, kendini gülümsemeye ve Ash'in omzuna güven verici bir el koymaya zorladı.

"İşin başından aşkın *oğlum*," dedi Ridge, Casey'nin bu çocuğun iyiliğini gerçekten kimin düşündüğünden şüphe duymaması için "oğlum" kelimesini vurgulayarak. "Şu anda önceliğin okul olmalı, bu yüzden sana tüm kalbimle katılıyorum."

Ash, "Casey de aynen böyle söyledi," dedi.

Ridge bu sözler karşısında rahatsız bir şekilde irkildi.

Her şeyden habersiz olan Ash rahatlamış bir şekilde gülümseyerek babasına hızlıca sarıldı ve cipine doğru yola koyuldu. "Gitmem gerek," dedi. "Bugün büyük bir ekonomi sınavı var."

Ridge, Casey'nin hemen yanında durduğunu ve Ash'e el salladığını fark edince hemen kendi elini indirdi. Onlar birleşik bir cephe değillerdi, saman çatalı ve ortak hedeflerle omuz omuza duran Amerikan gotik çifti de *değillerdi*. Casey'ye iyi davranmaya çalışmanın korkunç bir hata olduğunu fark etti.

"Ash'in işine karışmamdan pek hoşlanmıyorsun, değil mi?" Casey Ridge'e döndü.

Onun sorusu karşısında şaşkınlıkla başını çevirdi.

"Aslına bakarsan, hayır." Ridge, Casey'nin yüzüne baktı. "Onun geçmişini ve onun için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilmene imkân yok."

Casey, Ridge'in sözlerine baktı ve düşüncelere dalarak başını salladı.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum, Ridge West," dedi. "Sen ağaçlara ve merdivenlere tırmanırken, kasabanın yarısını satın alırken ve ev sahiplerini sana satmaya zorlarken..."

"*Zorlamak mı?*" Ridge onun sözleri karşısında kekeleydi.

"... sen ortalıkta yoksun," diye devam etti Casey, onun meydan okumasını görmezden gelerek. "Bu arada Ash ve ben burada yatırımlarımızı korumak için çok çalışıyoruz. Ve evet, o ve ben her türlü konu hakkında konuşuyoruz."

"Ne gibi?"

Bu soru üzerine Casey dudaklarını kasıtlı olarak kapattı ve omuzlarını silkti. Dudaklarını fermuarla kapatıp anahtarı fırlatır gibi yaptığı Ridge konuşmanın bittiğini anladı. Eldivenlerini giyip ceketinin cebinden örgü şapkasını çıkararak anahtarlarını aldı ve gitmeye hazırlandı.

Ridge, Casey'ye dönerek, "Nasıl olduğunu anlıyorum," dedi. "Ben senin Jasper sömürgeci çalışıyorum, sen de benim oğlumu çalışyorsun. Bunu göreceğiz."

O gittikten sonra Casey nefesinin altından, "Ve kimin pembe bir ev alacağını göreceğiz," dedi.

CHAPTER 20

Derek Vance, özel dedektifinden telefon geldiğinde otel yatağında markasız taco cipslerini yiyordu. En azından, Derek adamın özel dedektif olduğunu umuyordu - yasal görünümlü bir kartviziti vardı bir gece barda karşılaştıklarında. Derek, adamın ona verdiği parayla şehirden kaçmamasından dolayı çok rahatlamıştı.

Ve görünüşe göre uzun zamandır kayıp olan Cassidy Parks'ı bulmuş.

"Bir dakika," Derek televizyonu kapatmak için aramayı durdurmak zorunda kaldı ve öğle yemeğinden kalan taco baharatını elleriyle sildi.

Havlu almak için ayağa kalktığı anda aynadaki yansımasına takıldı ve Cassidy'nin artık birkaç kilo daha aldığı ve görünüşü konusunda bu kadar titiz olmadığı için onu tanıyıp tanımayacağını merak etti. Bir an için Cassidy'nin ona nasıl taptığını ve onunla nasıl ilgilendiğini özler gibi oldu. Ama şimdi pişmanlık duymanın sırası değildi; yaşamak için biraz daha para istiyorsa yapması gereken bir iş vardı.

"Can kulağıyla dinliyorum," dedi Derek ve özel dedektifin bulduklarını dinlemeye koyuldu. Özel dedektif artık Cassidy değil Casey adını kullandığını söyledi.

Derek, *bu yüzden onu kendi başına bulamadığını* düşündü. Tam olarak adını değiştirmemişti, sadece çocukluk lakabını kullanıyordu.

Görünüşe göre Casey para kazanıyor ve iyi yaşıyordu.

"Bana verdiğin fotoğraftan daha farklı görünüyor," dedi özel dedektif. "O kadar düğmeli ya da gergin değil. Ama bu o ve çok da güzel.

-Belki daha güzel."

Derek özel dedektife bu konuda çenesini kapamasını ve yoluna devam etmesini söylemek istiyordu ama parasının karşılığını aldığını düşünüyordu. Belki de

Onsuz mutsuz değil de mutlu olduğunu duymaktan nefret ediyordu. Ya da onun çoğu gün olduğu gibi mutsuz.

Adam kızı n yerel bir milyarderle birlikte vakit geçirdiğini söyledi. Derek, Cassidy'nin Phoenix'ten utanç *yryşyle* ayrıldığını öğrendiğinde şok olacağından emindi.

Derek onun gözden düşmesinden doğrudan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu. Emlak şirketinden ve Casey'den tüm fonları hortumlayanın ne kadar kolay olduğunu düşünerek gülümsedi. Ve, diye düşündü Derek rahatsız edici bir kıvranmayla, bazıları ona bir arkadaş gibi bakan alışanları.

Ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

Çaresiz durumdaydı. Derek *diğer* kız arkadaşının ona hamile olduğunu söylediği zamanı düşündü. Casey öğrenir öğrenmez onu evinden ve işinden atacağını biliyordu. Rezil ve beş parasız kalacaktı.

Böylece Casey'i zahmetten kurtardı.

Bunun olacağını görmeliydi, değil mi? Yaşlı bir kadın olarak. Casey o kadar da yaşlı değildi, belki altı yaş büyüktü ve son derece güzeldi. Ama zarif bir şekilde yaşılanıyor olsa da, dedikleri gibi, hâlâ *yaşılanıyordu*.

Derek -yakın zamana kadar- aptal şans ve genleri sayesinde çocuksu yakışıklılığını korumayı başarmıştı. Bir zamanlar barlarda genç kadınlar ona akın ediyordu. ocuğu olduğunu söyleyen kadın kendisinden ve Casey'den çok daha gençti.

O da yapması gerekeni yaptı. Tüm sıkı çalışmasının karşılığını kendi ödüyordu ve çekici olmak pazarlanabilir bir beceriydi. Casey ona her zaman çekiciliğinin birçok ev satıcısını kontrat imzalamaya nasıl ikna ettiğini anlatırdı, değil mi? Onu kovduğunda masada para bırakmak yerine neden maaşını almasını ki?

Hesaba girerek geçmiş ödemelerini, şu anki maaşını ve gelecekteki ödemelerini aldı -işin kurulmasına yardım ettiği için. Bu, yakışıklılığı ve çekiciliğiyle kr olmuş yaşlı bir kadından şeker almak gibiydi.

Sadece biraz kötü hissediyordu ve viski onun da icabına baktı.

Kızın hamile olmaması ve video oyunları tasarlayan kaykaycı bir serseri için onu terk etmesi önemli değil.

Eğer bunu tekrar yapmak zorunda kalsaydı, ortak hesabı bu kadar acımasızca boşaltmazdı. Casey'ye çalışanların maaşlarını karşılayacak kadar para bırakırdı.

vergiler-çok ileri gitmiş olabilir.

Olabilir.

Ve belki de parayı seyahatlere ve bozulan o aptal spor arabaya bu kadar hızlı harcamazdı - tamir ettirecek parası yoktu. Sadece özel dedektif tutmaya yetecek kadar vardı; Casey'nin taşındığı kasabada yerel yasalarla başı derde giren salak, ona biletleri için fatura gönderecek olan salak.

Evet, nefesini tutma dostum.

Ama salak, Casey'nin başına kakması için ona bir şey veren milyarderi öğrendi.

Derek şişeden bir yudum aldı ve çok tanıdık bir numarayı aradı. Casey'nin cevap vermesini beklemiyordu. Onun geri döndüğünü bilmesi yeterliydi.

Peki ya oynamazsa? Elbette oynayacaktı, yeter ki rezil olmuş adının birileri tarafından öğrenilme tehlikesi olsun. Adı onun için her şeyden daha değerliydi. Ya değilse? O zaman yeni adam neye bulaştığını görsün, tabii Casey aklını başına toplayıp çevirdiği dümeni ona anlatmazsa.

Bekle, diye düşündü Derek, dolandırıcılığı o yapmıyordu. *O yönetiyordu.* Ama bunu bilen tek kişi oydu, bir de Casey tabii ki. Ama ona kim inanırdı ki? Ne dul adam, ne de çocukları. Ya da ona saygı duyan değerli kasaba.

Eğer ona istediğini verirse, sırları onun yanında güvende olacaktı.

CHAPTER 21

Back at onu Daire, onu Kafa oldu kesinlikle Dönüyor.
Dönüyor.

Casey'nin asla olmayacağına yemin ettiği iki şey oldu. aynı anda. Başını döndüren ve kafasını karıştıran bir kafa kafaya *çarpişma* gibi.

İlk beklenmedik olay Ridge West'in aniden ortaya çıkması ve iyi davranmasıydı. Aslında ona öğle yemeğine çıkma teklif etti, yani onunla birlikte halkın içinde yemek yerken görülmeye istekliydi. Boya seçerken değil.

Sırtlarında bıçak yerine ellerinde çatal olan iki medeni insan gibi bir kabinde oturdular.

Diğer imkansız olay ise Derek'ten gelen bir telefonda. *O* Derek'ten. Ailesinin saldırılarına ve çalışanları tarafından yapılan imalara karşı savunmak için kullandığı Derek.

Hayır, benim paramla yaşamıyor.

Hayır, bu pozisyona cazibesıyla gelmedi.

Sonra aniden, acı verici bir şekilde, hayır *evet'e* dönüştü. Hepsi doğrudu. Derek hakkında söylenen ya da düşünülen her kötü şey doğru çıkmıştı. İliklerine kadar ezik biriydi.

Casey'yi onun iş ve aşk ortağı olmak istediğine inandırdı ve sonra hayatını, iyi adını ve saygınlığını bir çuvala doldurup şehirden sıvıştı. Tıpkı Noel'i çalmaya çalışan yeşil çizgi film karakteri gibi. Ama her şeyi geri vermedi ya da üzgün olduğunu söylemedi.

Casey'nin versiyonuna göre, Casey *onu* güven kaybı, ödenmemiş maaş bordrosu ve mali yıkımla baş başa bıraktı. Sözde "şehirden kaçarken" çekilmiş bir gazete fotoğrafı da cabası. Bu mercek altında kim suçlu görünmez ki?

Sonraki günler ve haftalar boyunca Casey telefonu her çaldığında yerinden sıçradı, ondan haber almak istiyordu - neden böyle bir şey yaptığını bilmek istiyordu. Bir ya da iki kez, onu aramayı düşünürken kendi parmakları da telefonun üzerinde gezindi.

"Selam Derek." Cevap verirse soğukkanlı ve rahat davranacaktı ama asla aramaya cesaret edemedi. Adam da onu aramadı. Casey her şeyi kendi başına çözmek zorunda kaldı.

Yaptığı şeyi haftalarca inkar etmesi, aylarca süren nefrete, bir yıl süren üzüntüye ve birkaç yıl daha süren kayıtsızlığa dönüştü.

Son yıllarda tüm kötü duyguların yerini yavaş yavaş kariyerinden duyduğu tatmin duygusu, Wyoming'de yaşamaktan duyduğu mutluluk ve genel bir umut hissi almıştı. Ridge West ile ilk randevusuna çıkmak doğal bir sonraki adımdı. Telefonunda Derek'in numarasını görmek ise değildi.

İyi misin, Casey?

Ridge'e yalan söyledi ama o anladı.

Derek, emlak işinde poker suratı olmadığı için onu azarlardı. Hiçbir zaman bir alıcıyı, bir anlaşma bitmeden atlaması gerektiğine inandıramazdı. Yarım yamalak rakipleri hakkında satıcılara yalan söyleyemezdi. Derek onu etik davranmamaya teşvik ederken Casey bunların hiçbirini yapmak istemiyordu.

"Bebeğim," derdi, "iş hayatında herkes yalan söyler, bana güven."

Sadece anıları bile onu nefret dolu yıllara, bir daha asla olmak istemediği bir yere geri götürdü. Yine de buradaydı, son korkunç adamdan daha ahlaklı olmayabilecek bir adamın peşinden koşuyordu. Ridge yalan söyler ve hile yapar mıydı? İnsanlar öyle olmadığını söylüyordu; o da öyle olmadığına inanmak istiyordu. Bazen iddialı olabiliyordu ama o da öyleydi, öyle olmak zorundaydı.

Kendi kararlarına güvenmiyordu, sorun da buydu. Ridge'e nasıl güvenilebilirdi?

"Sadece öğrenmek zorundayım."

Casey, Ridge West'in karakterini kesin olarak kanıtlayacak bir plan üzerinde kafa yormaya başladı; *Derek* testini geçip geçemeyeceğini görmek için. İyi ya da kötü, gerçeği önceden bilmeliydi. Bir daha asla Phoenix'te olduğu gibi gafil avlanmayacaktı.

Masum bir test, hepsi bu. Küçük bir tuzak. Ve eğer fare yemi yutarsa, öyle olsun. Ridge'den sonsuza dek uzaklaşacaktı,

Ve belki de kasabayı. Yeniden başlama düşüncesi yorucuydu ama Ridge'in işinin ve duygularının etrafında dolaşmasına izin vermek de öyle.

Derek'e gelince, Casey'nin yapabileceği en iyi şey, o tekrar gidene kadar onu görmezden gelmekti; verecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Ona hayatını ve onurunu gümüş bir tepside sunmuştu bile. Daha ne istiyordu ki?

Bankada yine biraz parası vardı. Ancak fonlarının çoğu mülklerine bağlıydı. Bir evi satarak ya da tatil amaçlı kiralayarak kazandığı parayı tekrar işine yatırıyordu. Belli bir kovboy fiyatı yükseltmediği sürece mülkleri mümkün olduğunca ucuza satın alıyordu. Orta derecede sağlıklı bir ekonomide, parasından iyi bir getiri elde ederdi.

Bir gün mütevazı bir emekliliğe sahip olmak uzun bir oyun ve çok fazla çabaydı. Küçük bir ev, her kış sıcak bir yerde tatil, tek istediği buydu.

Casey'nin elinde bir koz vardı, Derek'e asla söylemediği tek şey. Aptalca hatalar denizinde yaptığı tek akıllıca hareket, ailesinin evini elinde tutmak ve ona evin kendisine ait olduğunu asla söylememekti.

Yapının kendisi özel bir şey değildi, ancak konumu gözde bir noktaydı. Phoenix'teki birkaç öğretmen her ay banka hesabına kira yatırırken, bu mütevazı ev restoranların, şarap barlarının ve pahalı apartman dairelerinin geliştiği bir merkezde yer alıyor ve sessizce değer kazanıyordu.

Daha geçen gün bir kahve dükkanı zincirinden cömert bir teklif geldi. Sadece bu gelir bile birikimlerini dolduracak ve geleceği hakkında biraz daha rahat nefes almasını sağlayacaktı. Ama ev yıkılacaktı ve Casey buna tam olarak hazır değildi.

Bazen zihni yine de ona bir oyun oynuyor, "*Annemle babam eve dönmeni bekliyor,*" diyordu ki bunun saçma olduğunu biliyordu. Casey içini çekti ve bitkin bir halde başını ellerinin arasına aldı. Geçmişinin kâbusu hiç sona erecek miydi?

Bu olana kadar Ridge West'e mesafeli duracaktı. Her ne kadar *açlıktan* ölüyor olsa da... onun iyi adam rolüne kesinlikle aç olsa da, gardını düşüremezdi - ona güvenebileceğini kanıtlayan sağlam bir kanıt olana kadar.

Ya da değil.

CHAPTER 22

"**I** Sanırım bir şeyler buldun Amber," Casey öğleden sonra ofise döndüğünde asistanı eşyalarını topluyor ve eve gitmeye hazırlanıyordu.

"Tamam," dedi Amber, sesi ne ilgilenmiş ne de ikna olmuş gibi geliyordu. "Ridge West'in yerel halkı satmaya zorladığını söyleyen sendin." "Hayır. Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Ben *zorbalık* kelimesini kullanmadım." "Önermek... zorbalık..." Casey dedi ki, "Aynı şey olabilir, gerçekten."

Amber başını salladı. "West Gorge Lisesi'nin müdürü bunu söylediğini duymasın. Kesinlikle aynı fikirde olmayacaktır ve bu konuyla ilgili uzun bir toplantı için tekrar spor salonuna döneriz."

Sırt çantasını omzuna atan Amber yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve patronuna ertesi gün dersten sonra döneceğini söyledi.

West Gorge sokaklarına adını atan Amber, sonbaharın keskin havasını içine çekerek derin bir nefes aldı. Burun delikleri sızladı; ufukta kar olduğunu söyleyebilirdi. Yerliler bunu her zaman söyleyebilirdi. Neyse ki evine birkaç blok ötedeydi.

Annesi daha önce fırında pişirdiği rostonun bir fotoğrafını göndermişti, "patatesler" ve bolca havuçla birlikte, sevdiği şekilde. Amber resimde etin büyükannesine ait eski püskü bir tencerede piştiğini görebiliyordu. Kız, annesinin Noel hediyesi olarak sakladığı süslü emaye Hollanda Fırını'nı düşünerek gülümsedi.

Keşke sana kokuyu mesaj atabilseydim, demişti annesi, bu da onu gülümsetmişti.

Amber sadece birkaç dakika içinde onu karşılayacak kokuları hayal edebiliyordu. Akşam yemeğinden önce pijamalarını ve bornozunu giyecek ve ev ödevini bitirecek kadar uyanık kalacaktı. Ondan sonra *Amber Waves*'i satın alımlar ya da ürünleriyle ilgili yorumlar için kontrol etmesi gerekiyordu. Bir işletme sahibi olmak hayal ettiğinden daha fazla işti, ancak vintage "bulduklarını" yeniden satmak ona güzel bir küçük banka hesabı sağladı.

Casey de cömertti.

Ama yolda yürürken Amber bu staja gitmeli miydi yoksa *Pet N' Feed*'den gelen teklifi mi kabul etmeliydi diye düşündü. Tavşanlar ve yavru köpekler emlakçılıktan ve Casey Parks'tan daha az dramatik olmalıydı.

Evet, AP işletme dersi için ekstra kredi aldı. Ve evet, Casey ona tavşan kafeslerini temizlemesi ya da mama torbalarını taşımasından çok daha fazla para ödüyordu. Ama bazen kendini kontrolden çıkmış birkaç çocuğun dadısı gibi hissediyordu.

Casey'nin dul Ridge West için ne kadar deli olduğunu ya da karşılığında onun da nasıl delirdiğini fark eden tek kişi o muydu? Onu müzayedede görmüştü, gözlerini patronundan alamıyordu. Casey'nin dikkatini dağıtıyordu. Bütün bu durum Amber'a ailesinin okul günlerine dair hikâyeleri hatırlattı. Erkeklerin ve kızların, *evet*, Amber'ı dehşete düşüren bir şekilde kendilerini "erkekler ve kızlar" olarak adlandırdıkları o günlerde, *"Hey, senden hoşlanıyorum"* diyemiyorlardı.

Bunun yerine, Casey ve Ridge'in yaptığı gibi birbirlerini utandırıp kızdıracaklardı.

Amber, bir erkeği partiye ya da dansa davet etmenin önemli olmadığı aydınlanmış bir çağda yaşadığı için çok mutluydu. Eğer evet derse, o zaman sorun yoktu. Hayır derse, bu da sorun değildi.

Geçenlerde Ash West'i mezuniyet balosuna ve dansa davet etmişti, "arkadaş olarak" diye eklemişti hemen, böylece Ash kendini baskı altında hissetmeyecekti. O da bunu düşünüyordu. Amber çok uzun sürmeyeceğini umuyordu. Son seneleriydi ve bu kadar çok çalışarak zaten kaçırdığı eğlenceyi daha fazla kaçırmak istemiyordu.

Ama Ash ciddi bir adamdı ve bir gençte pek rastlanmayan bir başarı güdüsüne sahipti. Ayrıca, büyükannesini kaybettiği için bazı hayaletleri vardı. Eğer hayır derse, kız ona izin verecek ve arkadaş kalacaklardı. Şeytani bir tuzak kurmayacak ya da onun hayatını sabote etmeyecekti.

Vay be.

Ofisin sessizliğinde Casey küçük West Gorge gazetesiyle arkasına yaslanmış, ilham arıyordu. Ridge taktiklerinde yaratıcı olacaksa, o da aynısını yapmak zorundaydı.

Bakalım, doğum duyuruları daha büyük bir ev anlamına gelebilir. Emeklilik duyuruları daha küçük bir ev veya tatil evi anlamına gelebilir. Düğünler başlangıç evi anlamına gelir.

Pencereden dışarı bakarken, Amber'in yolun aşağısında, soğuk rüzgârda eve doğru yürüdüğünü gördü. Amber, serinletici havaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek arabaya binmeyi reddetti.

Casey, Ridge'in de serin dağ havasından hoşlandığını düşündü. Geçen gün üç katlı müzayedede olduğu gibi, dışarıda oldukları zaman ciğerlerini bu havayla nasıl doldurduğunu görüyordu. Temiz hava Ridge'i iyileştiriyor, merkeze oturtuyor, gözlerini ve cildini sağlıklı parlatıyor gibiydi.

Zihninde, tazelik gömleklerinin yakalarına sinmişti ve yüzünü pamuklulara, pazenlere ve güderi kumaşlara gömüp *onu* içmeyi arzuluyordu... *onu*, içine.

Sonunda ona doğru bir hamle yaptı ve öğle yemeğine çıkmayı teklif etti. Bu bir randevu değildi, sadece bir başlangıçtı; bir zeytin dalı. Ridge nazik davranıyordu - muhtemelen her aç serseriye öğle yemeğine götürüyordu. Bu yüzden gardını biraz bile düşüremezdi. Hâlâ intikam hırsıyla istediği her şeyin peşinde olduğu süreç.

Ona güvenebileceğinden şüpheliydi ama öğrenmek istiyordu. Ama nasıl?

"Amber birkaç gün önce, "Herkes onu tanıyor, tanımayanlara da kapıya kadar gidip kim olduğunu söylüyor," demişti. Kim hayır diyebilir ki?"

Gerçekten kim?

Belki de öğrenmenin zamanı gelmişti. Bir ipucu verip onu boşa kürek çekmeye gönderirse kimsenin canının yanmayacağından emindi. Sadece yemi yutup yutmayacağını görmek istiyordu. Ama hangi ev ve hangi ev sahibi? Asıl soru buydu.

Gazeteyi tekrar okuyan Casey, arka sayfalarda kuponların ve ilanların yanında bir makaleye ulaştı ve bir fikir tohumu filizlenmeye başladı.

"İşte bu," diye bağırdı yüksek sesle, elini masasına vurarak.

Mükemmel olduğunu biliyordu ve biraz da *korkunçtu*. Ona dokunmasına imkan yoktu. Ama eğer yaparsa... cevaplarını alacaktı. Telefonu açtı,

Casey cesaretini kaybetmeden önce aradı. "Ridge, aramızdaki... yanlış anlaşılma için şahsen özür dilemek istiyorum."

Casey aramanın telesekretere düşmesine sevindi.

"Yarın benimle kahve içmeye gelir misin?"

CHAPTER 23

"A "Ridge, özür dilerim."

Ridge konuşurken Casey'nin yüzüne baktı ve samimi görünüyordu. Donut Den'de bir kulübede oturuyorlardı. Aralarında soğumuş kahve fincanları.

"Kendi babam benim için dünyalara bedeldi," dedi sessizce, "ve yemin ederim, seninle oğlunun arasına asla girmem ya da senin... rehberliğini baltalamam."

Ridge başını salladı ve sert ifadesini yumuşattı.

"Bunun için teşekkür ederim," dedi. Babası hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ve doğru zaman geldiğinde bunu sormayı ihmal etmeyecekti.

"Ash ve ben bazen konuşuruz," diye devam etti Casey, "önemli bir şey hakkında değil. Çoğunlukla iş konuşuruz. Kiralamasına yardım etmeyi teklif etmeden önce sana sormam gerekirdi."

"Hayır, bu onun vereceği bir karar," dedi Ridge. "Daha fazla ortalıkta olmadığım için kendime kızgındım ve korkarım bunun acısını senden çıkardım. Verdiğim sözleri tutmak yerine başka şeyler yapıyormuşum gibi görünüyor."

Ama bu değişmek üzere, diye düşündü kendi kendine.

Casey'nin yüzü yumuşadı. Konuşmak için ağzını açmıştı ki garson kız kahve fincanlarını tazelemek ve domuz pastırmalı ve domatesli sandviçlerini getirmek için geldi.

Birlikte, arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yerlerken Ridge, Casey'ye gülümsedi. Bu, birlikte dışarıda yemek yedikleri ikinci seferdi.

Güzeldi.

Kasabaya ilk geldiğinde onu fark etmemiştir bile. Randi'nin ölümünden çok sonra değildi ve akli başka yerdeydi. O günlere ait anılar hüznü ve silikti. Ama doğru hatırlıyorsa, sert takım elbiseleri onu bir sigorta acentesi gibi gösteriyordu.

Ama şimdi onu saran daha yumuşak gömlekler giyiyordu. Ridge, Casey Parks'ı saran tek şeyin bu olup olmadığını merak etti. Casey'yi Amber dışında kimseyle görmemiştir. Düzenli olarak yapılan sosyal etkinliklere, bahar şenliklerine, hasat partilerine, çiftlik yemeklerine ya da kilise pikniklerine, yani insanları bir araya getiren etkinliklere katılmıyordu.

Wyoming'deki çiftçiler, arazileri birbirinden çok uzak olduğu için bunlara güveniyor. Ancak yeni gelenler her zaman hoş karşılanır.

Casey kahvesindeki krema ve şekeri karıştırırken Ridge, yumuşak ekose gömleğini flanel uçlu bir fırçayla boyanmış gibi göstermesine hayran kaldı. İnci düğmeli kol ağzında zarif bir altın saat ve yakut çivili bir tenis bileziği vardı. Bir çift abartısız küpe ve sağ işaret parmağındaki dövülmüş gümüş bant dışında tek takısı buydu.

Kot pantolonu rahattı ama çok dar değildi. Casey'nin ceketleri yıpranmış ve yumuşaktı ama vücuduna ve güzel yüzüne yakışıyordu. Birlikte mağazalarda yürürken, terk edilmiş evlere girerken ya da akçaagaçlara tırmanırken her zaman iyi görünüyordu, diye düşündü gülümseyerek.

Onun ağacından her an düşebilirdi.

Casey de güzel kokuyordu. Onun sade tavırlarını ve rustik zarafetini seviyordu. Bazı kadınlar güçlü parfümleri ve makyajlarıyla çok gösterişli ve iticiydi.

Casey Parks'la ilgili her şey, bir erkeğin yeterince yaklaşmasına izin verirse, ikramlar ve zevkler yaşayacağını söylüyordu. Ridge onun ne kadar yaklaşmasına izin vereceğini ilk kez merak etmiyordu ve bunu ne kadar çok istediğini anlamaya başlamıştı.

Ama gönderdiği sinyaller çılgınca karışıktı. Bazen ona nasıl baktığını görüyordu ve bu ilkel bir bakıştan başka bir şey değildi. Vücudu "*Bana yaklaş, Ridge*" diye bağıırken, gözleri "*On metrelik sopayla bile olmaz,*" diyordu.

Yine de Ridge, Casey'ye bir şans vermenin ve ona gerçek bir randevu teklif etmenin zamanı geldiğini düşündü; akşam yemeği ve sinema ya da vadide romantik bir yürüyüş. Eğer Casey kabul ederse, Kat'le konuşup önerilerini alacaktı. Hayır derse, işaretleri yanlış okuduğunu söyleyecek ve umarım arkadaş ve iş ortağı olarak kalabileceklerdi.

"Casey, ben..." diye söze başladı, ama aynı anda Casey de konuştu.

"Ridge, ben..."

Devam etmesi için *önce bayanlar* işareti yaptı. "Senden tavsiye almak istiyorum," dedi.

"Oh?"

"West Gorge emlak piyasası, sizin de fark ettiğiniz gibi, kırılması zor bir ceviz. Listelerin yakın çevresine ulaşmak neredeyse imkansız."

Ridge onun haklı olduğundan emin bir şekilde başını salladı. Aile geçmişleri, kilise bağlantıları ve iş ortaklıkları etrafında çizilmiş sadakat çizgileri vardı.

"Wright Caddesi'nde yakında satışa çıkacak bir evle ilgili bir söylenti duydum. Tek bildiğim şu: Tanınmış bir aileye ait, bozulmamış bir Craftsman bungalovu. İlanı almak için tavsiyenizi istiyorum."

Ridge kahvesinden bir yudum aldı ve bir dakika düşündü. Evi biliyordu ama bir anlam veremiyordu - Wright'taki tek Craftsman Shire ailesine aitti. Kasabanın eczacısı Bud Shire'ı ve ailesini oldukça iyi tanıyordu. Kızları Daisy Shire kasabadaki popüler galeri Painted Bird'ün sahibiydi. Daisy hem Kat'in hem de Paislee'nin arkadaşıydı.

Sonra Daisy'nin ikizi Darlene Shire vardı.

Asi, özgür ruhlu muhabir bir yıl kadar Gunnar'ın sevgilisi olmuş ve neredeyse Ridge'in kendi gelini haline gelmişti. Kat'in yerini alacak birini düşündükçe ürperiyor ve Darlene'in Gunnar'a kancayı takmasından önce oğluyla Kat'in birbirlerine aşık olmalarına neden olan hastanenin kapatılması için Tanrı'ya sessizce şükrediyordu.

"Bundan emin misin?" Ridge sesindeki şüpheciliği gizleme zahmetine girmeden sordu. Söylemek istemiyordu ama Bud'la birlikte komitelerde görev yapıyorlardı ve Bud toplum için çok önemliydi. Ridge, Bud'ın kasabaya yeni bir eczacı getirmeden dükkânı satıp gideceğini sanmıyordu. Bu ona göre değildi.

"Mm hmm," dedi Casey, kahvesini yudumlarken ve dalgın dalgın pencereden dışarı bakarken.

"Nasıl olur da...?"

Ridge, Casey'nin sesinde Madison bungalovunda kullandığı tonu fark ederek onu sorgulamaktan kendini alıkoydu. Ama Casey Shire'lar hakkında ondan daha fazla şey biliyor olamazdı.

Gözlerini kıstı ve kaçamak cevaplar veren Casey'ye dikkatle baktı.

Bir şeylerin peşindeydi. Ama ne?

Casey Parks'la ilişki kurmak bir adım ileri, iki adım yana atılmış bir dans gibiydi. Bu da onun doğru partner olup olmadığını ikinci kez düşünmesine neden oldu.

CHAPTER 24

Bud Shire ve eşi, West Gorge'daki eşsiz evlerini yıllar boyunca titizlikle korumuş ve geliştirmişlerdir. Ahşap doğramalar pırıl pırıl parlıyordu ve boyalı süslemeler etkileyiciydi. Eğer onlar satmak, diye düşündü Ridge, onu satın almak isterdi. Kapalı ön verandada dururken, kendini selvi salıncakta otururken ve komşulara el sallarken hayal edebiliyordu.

Belki de çiftlik yolunun çok uzun ve fırtınalı olduğu o kış günleri için kasabada bir ev sahibi olmanın zamanı gelmişti.

Yapmayacağı tek şey Shire'lara evin değerinden fazlasını teklif etmekti; dersini almıştı. Casey'nin listeye girmesine yardım edecek, sonra da isterse onun aracılığıyla evi satın alacaktı.

Ridge kapıya doğru yürürken Bud'ı gafil avlamanın kötü bir fikir olup olmadığını düşündü ama adam gerçekten kasabayı terk ediyorsa ve eczaneyi sahipsiz bırakıyorsa, halkın bunu bilmeye hakkı vardı.

"Ridge," dedi Bud şaşkınlıkla, "nasılsın?"

Bud verandaya çıktı ve oturmalarını işaret etti. "Sizi içeri davet ederdim ama karım halıları buharla temizliyor. O bunu yaparken *ben* içeride pek hoş karşılanmıyorum."

Ridge gülümsedi ve rahat bir ahşap çıta sandalyeye oturdu. Verandanın derin çıkıntısı güneşli bir günde bolca gölge sağlıyor, mevsim geçişlerinde ise yağmuru izlemek için güvenli bir sığınak oluştuyordu.

"Çok güzel bir ev, Bud," dedi Ridge. "Gerçek bir mücevher."

"Hoşumuza gidiyor," dedi Bud. "Darlene taşındıktan ve Daisy'nin kendi evi olduktan sonra tabii ki daha çok seviyoruz. Sizin geniş çiftliğinizin aksine, kızlar büyüdükçe dört duvarımız üzerimize kapanıyordu."

"İyi gidiyorlar mı?" Ridge oyalanıyordu.

"Elbette öyle," dedi Bud. "Daisy'nin galerisi internet üzerinden yüz yüze olduğundan daha fazla sanat eseri satıyor. Yeni Sanat ve Kültür Merkezi tamamlandığında Paislee'nizle birlikte çalışacak."

Ridge, Sanat ve Kültür Merkezi'nin kasabaya çok ihtiyaç duyulan bir sanat ve tarih katmanı ekleyeceğini ve daha fazla ziyaretçi çekeceğini biliyordu.

Bud'ın Darlene hakkında bir şey söylemediğini fark etti. "Bir şeye ihtiyacın var mı Ridge?" Bud sordu. "Doldurulmuş bir reçete mi? Birazdan dükkâna döneceğim."

"Hayır," dedi Ridge, "beni ilgilendirmez ya da sadece bir söylenti olabilir ama satıp taşınacağınızı duydum."

Bud gerçekten şaşırmış görünüyordu. Ya hiçbir yere gitmiyordu ya da kimsenin bilmediğini düşünüyordu. "Bu benim için yeni bir haber. Elbette, karım satmayı ve beni kovmayı planlıyor olabilir," Bud biraz güldü, "ama bugünlerde benimle yeterince mutlu görünüyor."

Ridge rahatlamıştı.

"Madem dedikoduları çitin üzerinden atıyoruz... Duyduğuma göre," diye devam etti Bud dikkatle, "kapıları çalıp insanlara evlerinin değerinden daha fazla para teklif ediyormuşsunuz. Eğer durum buysa, bunu ciddi olarak düşünmek zorundayım. Aksi takdirde..."

Ridge, Bud'ın sözleri karşısında irkildi.

"Daha dün o günlerin geride kaldığına yemin etmiştim," dedi Ridge, "ama bu evin eşi benzeri yok Bud. Eğer sen ve eşin satmak isterseniz, önce beni arayın." Sonra ne dediğinin farkına vardı. "Ya da daha iyisi, Casey Parks'ı ara, senin listeni yapsın. *O zaman* sana memnuniyetle evin değerinden fazlasını öderim."

Casey'yi bir sonraki görüşünde Ridge ona söylentinin yanlış olduğunu, henüz satmadıklarını söyleyecekti. Ama satarlarsa listeyi alması için ona söz vermişti bile.

Bud gülümsedi ve Ridge'in elini sıktı. "Anlaştık. Şimdi, sakıncası yoksa, halıların başına dönsem iyi olacak."

Ridge ayağa kalktı ve ağaçlarla kaplı caddeye son bir kez bakarak vedalaştı. Biraz daha aşağıya baksaydı, Casey Parks'ın rölantide çalışan arabasında, büyük güneş gözlüklerinin arkasında oturduğunu ve adamların el sıkışmasını şaşkınlıkla izlediğini görecekti.

CHAPTER 25

"**I** Aslında *yalan* söylemedim," dedi Casey arabasında oturup Shire'ların evini gözetlerken. "*Çıkarım* yaptım ve arada fark var."

Ridge'e Shire bungalovunun satışa çıktığını açıkça söylemek yerine, geceleri hâlâ uyuyabileceğini düşünerek kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdi.

West Gorge gazetesindeki bir ilan katalizör olmuştu. Casey, Bud'ı kasabanın eczanesini otuz yıldır işlettiği için kutlayan bir makale gördü. Yazıda Bud ve karısının evlerinin yanında çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve Casey hemen planını hazırladı.

O zaman neden kendini suçlu hissediyordu? O sadece yemi okyanusa atmıştı -yeme yapışan asıl köpekbalığı Ridge'di. Bu, onu yenmek için hiçbir şeyden çekinmeyeceğini kanıtlamıyor muydu?

Ridge'in Bud'ın yolunda yürüdüğünü ve kapısını çaldığını asla göremeyeceğini düşünerek neredeyse arabayı geri çevirip eve gidiyordu. Bunu yaptığında, yıkılmıştı. Casey onu iş üstünde yakalamıştı. Biraz aşık olduğu adam da en az bir önceki adam kadar hayal kırıklığı yaratmıştı.

"Vay canına, vay canına," diye bağırdı Casey ofise dönerken. "Shire'ların evine koşup listeyi almak için sabırsızlanıyordu."

Onun hakkında yanılmak istiyordu ama Ridge testi geçemedi. Açgözlü gözlerinin önünde cazip bir fırsat belirir belirmez, onu elde etmek için olabildiğince hızlı koştu. Rekabetçi tavırlarını asla bırakmayacak ve onun hayatını kazanmasına izin vermeyecekti.

Ona asla güvenemezdi. Ya da ona güvenemezdi.

Tekrar ofise dönen Casey çantasını masanın üzerine fırlattı ve masanın çekmecelerini kapamak için açtı. Amber içeri girdiğinde Casey ona olanları anlattı.

"Doğru anlamış mıyım, bir liste hazırladınız..." "Hemen hemen."

"Ve Ridge'e bundan bahsetti..." "Gerçekten çıkarsadım, ama evet."

"O zaman *sahte* listeye *girme* konusunda senden önce *davrandı*." "Kesinlikle öyle."

"Ve sen kızgınsın." "Oh, kızgınım."

CHAPTER 26

"H *mm hmm hmm bebeğim... hmm hmm içinde...*"

Paislee kendini mırıldanırken buldu.

Rock A'bye Baby yatağını toplayıp giyinirken.

Akşam yemeğini hazırlamak için mutfığa gitmeden önce çocuk odasında durdu ve gülümsedi.

"Yakında görüşürüz Güneş," dedi boş beşiğe. Oda derli topluydu ve minik bir misafirin oyun oynamak ya da şekerleme yapmak, hatta Paislee şanslıysa yatıya kalmak için gelmesine hazırды. Şifonyerin çekmeceleri yeni battaniyeler ve uyku tulumları, küçük bebek bezleri ve hatta yumuşak ve çiğnenebilir çingiraklarla doluydu.

Bir bebek, özellikle de bir kız bebek için internetten alışveriş yapmak çok eğlenceliydi. Paislee bunu gerçekten bırakması gerektiğini biliyordu; bebeğin çiftlik evinde geçirdiği kısa süreler için bu çok fazlaydı. Ama o küçük kareli ve çiçekli elbiseler bilgisayarında gözünün önünde dururken bunu nasıl yapabiliirdi ki?

Artık neredeyse her gün yaptığı gibi, gününü çiftliğe gidip Liu'ya bebek konusunda yardım etmek üzerine planlıyordu. Bu öyle bir rutin haline gelmişti ki artık ne soruyor ne de arıyordu. Sadece geliyordu.

Liu kapıyı onun için açık bıraktı ve o da içeri girdi. Genellikle sabah geç saatlerde. Sun'ın teselli bulamadığı ve Paislee'nin içeri dalıp kontrolü ele aldığı zamanlardı. Ufaklık hiçbir zaman rahatlamayı başaramadı ve sakin bir şekilde Paislee'nin onu sallayarak uyutmasına ya da ona birkaç kitap okumasına izin verdi.

Paislee baldızının bu ertelemekten memnun olduğunu düşündü ve daha iyi bir kelime bulamadığı için Liu'nun soğukkanlılığına hayran kaldı. Bebeğin kendisini tercih etmesi konusunda hiç de huysuz değildi. Paislee, Chen'ler bebek için daha kalıcı bir yuva bulduklarında kalbinin kırılmasını önlemek için kendisinin de daha mesafeli olması gerektiğini düşünüyordu.

Sadece bu düşünce bile Paislee'nin kalbinin midesine inmesine ve midesinin de West Ranch'teki bir pelin otu gibi yuvarlanmasına neden oldu.

Pike onun için endişeleniyordu, bunu biliyordu. Sun'ı gördüğüne her zaman sevinirdi ama gelini üzerindeki koruyuculuğunu gizleyemezdi. Paislee onu bu yüzden daha da çok seviyordu.

"Yavaş pişirilmiş bir güveç için güzel bir gün," dedi dakikalar sonra, Pike ile birlikte çiftlik evlerinin geniş mutfağında dururken. Pike onu atölyesinden fark etmiş olmalı, diye düşündü. Yeni programıyla birlikte, çiftliğe gitmeden önce onu görmek için sık sık sabahın ortasında geliyordu.

Bugün, soğuk bir rüzgâr ve kışın kokusunu da beraberinde getirmişti. Tezgâhın altından bir tabure çıkardı ve o adada soğan, havuç ve kereviz doğrarken oturdu.

"Ya da" dedi, onun için hazırladığı taze kahveden ilk yudumunu alırken, "seninle birlikte yerleşimcinin ahırına doğru bir gezintiye çıkmak için mükemmel bir gün olabilir."

"Ciddi olamazsın," dedi gülümseyerek. "Yakında hava bozacak, yine kar altında kalabiliriz."

"Bu çok mu kötü olurdu?"

Paislee aniden doğramayı bıraktı ve kocasının yüzünde muzip bir sırıtış gördü. *Hayır, diye* düşündü, Pike'la birlikte ilk kez aşık oldukları ve daha sonra birlikte bir kış balayı geçirdikleri ahırda kar altında kalmak hiç de fena olmazdı.

Denver'daki düğünlerinden sonraki üç lüks ay boyunca, birbirlerini yeni ve harikulade yollarla tanımaya zaman ayırmışlardı. Eski saati kurmaya zahmet etmediler, çünkü zamanın onlar için bir anlamı yoktu. Pike ve Paislee için sadece ateşteki odunların, komodinin üzerindeki mumların ve dışarıda yağan karın -sonunda bahar yağmurlarına dönüşen karın- bir önemi vardı.

O günleri düşünmek bile Paislee'nin içindeki sıcak kırmızı korları harekete geçirirken, keşfettikleri ilk evlilik aylarını ve daha önce hiç bilmediği kadar derin aşklarını düşündü. Anılarında kaybolmuş bir halde tekrar başını kaldırdı ve Pike'ın gözlerinde aynı kusursuz sevgiyi gördü.

Güneş'i görme arzusunu, sanat merkezinin birikmiş iş yükünü ve doğranmamış havuçları bir kenara iten Paislee, kocasının bakışlarını tuttu ve onu bekleyen kucağına doğru yürüdü.

"Benim tatlı Paislee'm," diye fısıldadı Pike önlüğünü çözüp yere bırakırken.

CHAPTER 27

W Ash'in küçük bungalovuna girerken Ridge kendini tuhaf hissetti. Kendisi başka işlerle uğraşırken küçüğünün tek başına ne kadar çok şey başardığını fark etmeye başladı. Diğerleriyle insanlar. Sadece Ash'in uzak kalmasını affedeceğini umabilirdi.

"Baba!" Ash onu gördüğüne şaşırması gibiydi. Sevinci hızla tedirginliğe dönüştü.

Ridge, yeni boyanmış duvarları göstererek, "Burası çok güzel olmuş," dedi.

Ash ters bir şekilde başını salladı,

"Evet." "Zeminler iyi görünüyor."

"Evet."

Ridge, "Umarım çok fazla çalışmıyordur," diye söze girdi.

Ash, "İş hedefim ilkbahara kadar kiralıklar listesine girmek," dedi.

"Anlıyorum," diye başını salladı Ridge.

"*Seninki* ne?"

"Ne dedin?" Ridge mutfığa doğru yürüyordu ama Ash'le yüzleşmek için döndü.

"İş hedefin nedir, baba?" Ash'in sesinde bir gerginlik vardı. "Bir emlak imparatorluğu kurmak mı, yoksa Casey Parks'ı kötülemek ve altını oymak mı?"

"Neden bahsediyorsun Ash?"

"Amber bana Casey'nin sana Shire'ların eviyle ilgili bir ipucu verdiğini ve senin de ondan listeyi çalmaya çalıştığını söyledi."

"Çalınacak bir liste yoktu Ash." Ridge eşit bir şekilde söyledi.

Haklıydı, Casey bir şeylerin peşindeydi, diye düşündü Ridge.

"Bunu bilmiyordun baba," diye devam etti Ash, öfkesi giderek artıyordu. "Seni hiç bu kadar el altından iş çeviren biri olarak düşünmemiştim; böylesine iyi bir kadının ruhunu ezecek bir adam; belli ki güven sorunları olan bir kadın. Casey bizim *arkadaşımız*. En azından benim arkadaşım."

Ridge bu yorum üzerine Ash'e doğru sertçe döndü. "Güven sorunları mı? Casey'nin güven sorunu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Nasıl bilmezsin baba? Yüzünün her yerinde yazıyor. Sanırım bilmek için bilmek gerekiyor," dedi Ash, kendi yaralı geçmişini ima ederek.

Ridge, Ash'in sözleri karşısında ezildiğini hissetti ve omuzları çökerek sertçe duvara yaslandı. Ash babasının yüzünü görünce, onunla bu kadar sert konuştuğu için üzüldü.

Ash öncekinden daha nazık bir sesle, "Baba, otur," dedi. "Sana bu kadar sert davranmamalıydım ve özür dilerim. Lütfen otur."

Ridge'e katlanabilir bir kamp sandalyesi getirdi ve oturmasını işaret etti. Ridge'in ağrıyan dizi ve sönmüş ruh hali belli oluyordu. Ridge'e bir şişe soğuk zencefilli gazoz verdikten sonra elini Ridge'in omzuna koydu ve onunla göz göze geldi.

"Hayır, bunu hak ettim," dedi oğluna, oturdu ama Ash'in özrünü elinin tersiyle itti.

Geri adım attığında her şey anlam kazandı. Kadının gardını nasıl düşürmediğini görebiliyordu çünkü adam bir koçbaşı gibi geçim kaynağının peşine düşmeye devam ediyordu. Cesaretini toplayıp aptalca bir şakayla karşılık vermekten başka çaresi var mıydı - bu *bir test miydi*; bir tuzak mı?

Ash haklıydı, o daha çok bir arkadaş olmalıydı. Bir düşman değil. Ridge bir yudum aldıktan sonra Ash, "Bir süredir buraya gelmiyorsun," dedi. ve başıyla teşekkür etti.

Ridge konuştuğunda sesi kalındı. "Özür dilerim." Ash babasına gülümsedi.

Terapisti onu duyguları hakkında daha fazla açılmaya ve onları içinde tutmamaya teşvik etti. İşte o zaman başı belaya girdi, rol yapmaya başladı. Babasına, onun evleri kovalamasından ve Casey'i kızdırmasından bıktığını söylemek istedi. Ve onun sürekli gitmesinden de bıkmıştı; babasının onu kontrol etmesini, arada bir sandviç getirmesini seviyordu. Ash'e Ridge'in onu düşündüğünü gösteriyordu ve bu dünyalara bedeldi.

"Tek ihtiyacım olan baba," demek istiyordu, "hayatımda bir kişinin olması ve kalması."

Sadece bir tane.

"Seni özledim baba," diye **d e v a m** etti.
Konuşması yıllarını almış basit kelimeler.

CHAPTER 28

I

Geç kalmadım, gerçekten.

Paislee paniği bastırđı ve çiftliğe giderken kendini sakinleştirdi.

O ve Liu'nun resmi bir anlaşması yoktu, sadece birkaç haftalık rutinleri vardı. Ve rutinler bebeklerle her zaman değışirdi. Yine de normalden biraz daha geç geldiği için kendini suçlu hissediyordu.

Paislee çok özel biriydi ve bu sabah onu evde tutan şeyin ne olduğunu asla ima bile etmezdi. Gerçi anlayan biri varsa o da yeni evli Liu West olurdu. Ama gerçekten de o ve Pike daha bir yıl önce evlenmişlerdi. Birbirleri hakkında öğrenecekleri daha çok şey ve hoş sürprizler vardı.

Benim tatlı Paislee'm.

Gözleriyle onu çağırışı, West Gorge'daki bir sanat sergisinde onunla ilk kez karşılaştığı ana geri götürdü onu - kelimenin tam anlamıyla. Adamın elleri havaya kalktı ve kalabalık salondaki müşteriler onları birbirine ittikten sonra onu sabitledi. Kısa ve harika bir an için dans ediyorlarmış gibi hissetti.

Hayatı o gece değışti ve bir daha asla eskisi gibi olmadı. Evinden çok uzaklardaydı, cevapların peşindeydi, yakalanması zor P. West'in peşindeydi ve aradığından çok daha fazlasını bulmuştu. Aynı zamanda Pike da kendi gizemlerini çözmüşü.

Birlikte, hayatları gerçekten büyölüydü. Paislee bazen her şeyin aynı kalması, sadece ikisinin olması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Ama küçük Sun'ı kucağına aldığında, bu ona sevginin bir ailede nasıl genişleyip büyüyebileceğine dair bir fikir verdi.

"Her şeyi aynı mı tutmalıyız, Pike?" Paislee geçenlerde sordu. "Sence mükemmellikle oynamak akıllıca mı?"

Gülümseyerek yumuşak bir cevap verdi: "Sen denklemde olduğun sürece mükemmelliğe sahip olacağız."

Ama kalbinde bildiği şeyi söylemeye devam etti, birbirlerine bağlı oldukları sürece, ne olursa olsun hayat sadece daha iyi ve daha iyi olacaktı.

Büyük West Ranch kemerlerinden geçerken Paislee düşüncelerinin bebeğe ve onu tekrar kucağına almaktan duyduğu heyecana kaymasına izin verdi. Sun'ın her an neye ihtiyacı olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu ve küçük kızı beslerken Liu'nun varlığında artık kendini garip hissetmiyordu.

"Bebek için *şunu yapsam sorun olur mu, ya da şunu deneyelim mi?*" diye bir şey yoktu. Liu'nun da onayıyla Paislee büyüktü ve küçük Sun'ı kontrol ediyordu ve her dakikasını seviyordu.

Ama çiftlik yolundaki son köşeyi dönüp aşçı evine doğru ilerlerken Paislee bir şeyin yerinde olmadığını düşündü. Başka bir araba olduğunu fark etti ve midesi bir tuğla gibi gümbürtüyle düştü.

"Oh hayır," diye bağırdı yüksek sesle, "hayır, hayır HAYIR." Birisi bebeği alıp götürüyordu ve Paislee bunu durdurmak için zamanında yetişememişti. Geç kaldığı için pişmanlık duyan Paislee'nin gözleri yaşlarla doldu. O kadar ki arabasını park edecek bir yer bulmakta zorlandı.

Nefes al, dedi kendi kendine araba yolunda, histeriye kapılamayacağını biliyordu - Güneş onun çiğ sinirlerini hissedecek ve güvensiz hissedecekti. Küçük çocuğun üzülmesine asla sebep olmayacaktı. Nefes alıp veren Paislee, sonunda içeri girip en büyük korkularıyla yüzleşebileceğini hissetti.

"Ling," diye bağırdı ve Liu'nun annesinin mutfakta dikildiğini gördü. Paislee, Sun'ı Ling'in kollarında, paltosu ve şapkasıyla görünce yeni bir endişe dalgasını bastırdı. Belki de bebeği Rock Springs'teki büyükannesine götürmesini engellemek için hâlâ zamanı vardı.

"Paislee," Liu'nun annesi hafifçe eğilirken gülümsedi, sonra daha resmi bir kucaklama için uzandı. Paislee bebeği kollarından tutma dürtüsüne direndi.

Ling, Paislee'yi rahatlatmak için, "Sun'ı bebek arabasıyla yürüyüşe çıkarmaktan yeni döndüm," dedi. "Aylardır havalar ısınmıyor ve onun temiz havaya ihtiyacı var."

Paislee gülümsedi ve zayıfça başını salladı.

Ling onu yakından izledi ve Paislee'nin bariz sıkıntısı karşısında kaşlarını hafifçe çatı.

"Kızım bana küçük yetime yardım etmek için her gün geldiğini söyledi," diye konuştu Ling. "Umarım bu bir... dayatma olmamıştır. Biraz yorgun görünüyorsun canım."

Paislee gözyaşlarını tutarken, "*Hayır*, hiç de dayatma değil, çok keyifliydi," dedi, "saf... keyif." Liu da Paislee'ye endişeyle baktı ve oturma odasına geçip kanepede dinlenmesini işaret etti. Ling hemen arkasından yürüdü. Yerleştikten sonra bebeği Paislee'nin bekleyen kollarına bıraktı.

Paislee "Özür dilerim," demeye çalıştı ama uyuyan Güneş'e gülümsedi. "Yorgunum, sanırım."

"Hepimiz yorgunuz. Bu durum herkes için çok zor oldu," dedi Ling, Liu ile birlikte yakındaki sandalyelere oturup Paislee'yi bebekle birlikte izlerken. "Sun'ın büyükannesi çoğu gün iyi değil. Hastalığı sanırım endişeyle birleşiyor."

Liu, "Ve benim büyükannem de kalbinde zayıflama belirtileri gösteriyor," dedi. Paislee bu haber karşısında alarma geçti ve Ling'den Chun'a tamamen iyileşmesi için iyi dileklerini iletmesini istedi.

"Gördüğünüz gibi, onu da içeri alamayız." Ling üzüntüyle başını salladı. "*Yīng'é*r'e, bu zavallı küçük bebeğe ne olacak?"

CHAPTER 29

"*D*" "Son yılını aceleye getirme, liseyi geri alamazsın." "Liseyi geri almak istemiyorum."

Ridge, Ash ile birlikte kalmaya karar verdi.

Çocuğun iyi bir yerde olduğunu ve iyi olduklarını söyledi. Teslimat için birkaç şarküteri sandviçi sipariş etti ve Ash'in ona alt katların fiyatı hakkında anlattıklarını dinledi.

Casey'yi görmeye gitme isteği duyuyordu ama Ash onun ailesi ve önceliğiydi. Diğer her şey ve herkes beklemek zorundaydı. Bu çocuk, bu genç adam, gözlerinin önünde büyüyordu. Ridge onunla geçirecek fazla zamanı olmadığını biliyordu.

Ayrıca Ridge sessizce Casey'nin bu denkleme nasıl uyduğunu ve uyup uymadığını merak etti.

Ridge, "Yine de dünyayı fethetmek için acele etmeye gerek yok," diye ekledi. "Üniversite seni bekliyor ve kendi evin olacak. Ama biraz daha çocuk kal, tamam mı?"

Ash babasının sözleri karşısında şaşkın bir gülümsemeye büründü, uzun zamandır, belki de hiç görmediği kadar genç ve kaygısız görünüyordu. Bu Ridge'e sonunda doğru bir şey söylemiş gibi hissettirdi.

Hayat Ash'e çok uzun zamandır olduğundan daha yaşlı davranmasını söylüyordu - terk edilme acısını gömmek için; yasal olarak araba kullanamadan ya da faturalarını ödeyemeden önce, artık ona bakamayan büyükannesine bakması için.

Ridge, çocuğun yaşına uygun davranmak için izne ihtiyacı olduğunu fark etti.

Bazen benim de bu hatırlatmaya ihtiyacım oluyor.

"Ash," dedi Ridge, "başarılı olmak ya da hayatta kalmak için çabalamak zorunda değilsin. Yaptığın her şeyle gurur duyuyorum ve seni koruyorum.

şüpheleriniz olduğunda. Dansa ya da maça gidin. Arkadaşlarınızla sinemaya gidin. Bir futbol topu fırlatın ve yıldızları seyredin. Sanırım çiftlikte seninle ata binmeyi özleyen bir ya da iki at var."

En küçükleri her şeyi anlamış gibiydi ve Ridge de öyle olmasını umuyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi Ash, "boya kutularının kapaklarını takmama yardım et, ben de bir arkadaşına -Amber'a- Cindy's'e gidip dondurma yemek isteyip istemediğini sorayım."

"Anlaştık."

ASH'IN EVİNDEN ÇIKARKEN, Ridge'in yapmayı çok istediği bir şey vardı. Ama önce gerçekleşmesi gereken bir konuşma vardı; çok uzun zamandır ertelediği bir konuşma.

Küçük evlerin önünde oğluna kocaman sarıldı ve onu daha sonra evde göreceğine söz verdi, sonra da en sevdiği çiçeklerden olan kır çiçekleri ve okalıptüslerden oluşan büyük bir buket almak için kasabada durdu. Kararlılığını pekiştirmek için arabaya servis bölümünden sıcak bir kahve alan Ridge, West Ranch'e doğru döndü.

Devasa kemerlerden geçerken, yamaçları kaplayan kavak ağaçlarının parlak turuncu ve sarı renkleriyle yanan vadiyi ve dağları seyretmek için kendini bıraktı. Batan güneş sırtları belirginleştiren derin gölgeler yaratıyordu.

Ridge en tepelere baktığında, gece yüksek bulutlar ve soğuk hava nedeniyle dağlara yerleşen karı görebiliyordu. West Gorge'da ilk kar fırtınasını görmeleri uzun sürmeyecekti. Chuck Barber'ın çiftliğinin yakınındaki Geçit'ten gelen kar günlerce uğuldayacak, esecek ve sürüklenecekti. Sonra daha mevsimsel olan güneş ışığı her şeyi tekrar eritecekti.

Ridge'in babası ona, "İlk kar fırtınası bir uyarı atışıydı," demişti. "Bir adamın gerçek kış için çiftliği kapatmasını sağlar - bahara kadar erimeyecek olan."

Yıllar boyunca Ridge, erken *uyarı atışıyla* gelen ve sadece çisenti olan kar yağışlarına ve kasabayı ve yolları günlerce gömen diğerlerine tanık olmuştu. Kısa bir süre önce Pike ve Paislee eski çiftlik evinin ahırında böyle bir fırtınaya yakalanmışlardı. Bu, birbirlerine duydukları sevgi ve takdirin alevlenip büyümesi için yeterliydi.

Aynı fırtına Ash'i birkaç günlüğüne ilçe hapishanesinde yakaladı ve yanlış davranışlarından tövbe etmesine ve daha şefkatli bir kalbe sahip olmasına neden oldu.

West ailesi, artık onun ailesi.

Ridge çocuğu evlat edinme anısını ve bunun ikisine de verdiği mutluluğu hatırlayarak gülümsedi. Randi'nin Ash West'i tanımak için hâlâ hayatta olmasını diledi. Kendi oğullarıyla olduğu kadar onunla da gurur duyardı, bunu biliyordu.

Ana yoldan tozlu bir patıkaya dönen Ridge, söylemesi gereken zor sözler için kendini hazırladı. Kamyonu yavaşlatarak ileride, ağaçların arasındaki aile mezarlığını gördü.

Park edip nefes veren Ridge, ön koltuktan çiçek buketini aldı ve serin havaya adım attı.

Buraya en son gömülen kişi Ash'in büyükannesiydi. Ridge, Ash bir West olduğu için büyükannesinin de burada gömülü olması gerektiğini düşündü. Buraya ilk gömülen kişi büyük büyükbabası Bluff Fletcher'dı, onu büyükanne ve büyükbabası Addie ve Pickford West ile bebekleri izledi. Ondan sonra da Ridge'in kendi ailesi.

Ondan sonra.

Ridge boğazını temizledi ve elinde saygıyla tuttuğu şapkasını çıkardı. Üzerinde Randi Lynn West yazan tabelaya doğru yürüdü, diz çöktü ve çiçekleri sevgiyle çimlerin üzerine yerleştirdi. Sonra oturdu ve bir süre dinlendi.

Ridge bir süre sonra, "Sevgilim," dedi, "konuşmamız gerek."

CHAPTER 30

"W

Hoş geldiniz," diyerek Paislee ön kapıyı açarken hafifçe eğildi.

Oh, neden Çince konuşmayı öğrenmemiştin?

Paislee kendini azarladı ama yeni doğmuş bir bebek günlerinin ve gecelerinin her anını talep ederken kimin yeni bir dil öğrenmeye vakti vardı ki? Chen'in de onayıyla Sun'ı birkaç gün önce evlerine götürdü. Ancak Pike mümkün olduğunca nazik bir şekilde aileyle bir anlaşmaya varmaları konusunda ısrar etti, böylece Sun evden eve savrulmayacaktı.

Ve kalpten kalbe, Paislee şüpheledi.

"İçeri gelin," dedi, misafirlerini geniş aile odalarına yönlendirirken Pike'a paltolarını asmasını işaret etti.

Ev yeniydi, odalar büyük ve güneşliydi. Parlak duvar halıları ve brokarlarla döşenmiş büyük bir kesit kanep ve dört büyük boy sandalye vardı.

Paislee görsel ilgiyi severdi ve başkalarının tarzıyla tanımlanmak istemezdi. Ama sandalyelerinden birinin parlak kırmızı ve sarı çiçekli ipekle kaplanmış olmasından memnundu; Çinlilerin iyi şansı temsil eden renkleri.

Sun, aile odasındaki küçük portatif beşikte mışıl mışıl uyuyordu ve dört Chen, Liu ve Sun'ın büyük büyükannesi ile birlikte parmak uçlarında uyuyan kız bebeğe baktılar. Bebeğin büyük büyükannesi uzandı ve nazikçe sırtına dokundu. Sun hafifçe kıpırdandı ama uyumaya devam etti.

Yaşlı kadın kanepeye doğru gitmek için arkasını döndüğünde Paislee onun gözünde bir damla yaş gördü ve küçük Sun'ın evlerinden uzaklaştırılacağı için paniğe kapıldı.

bebeği. Ama sonra büyükannenin yürümekte ne kadar zorlandığını gördü. Öyle ki Liu'nun babası Zhang zıpladı ve onun koluna girdi.

Oda doluydu, Pike ev sahibi rolündeydi ve Kat ile Willow da moral desteği için oradaydı. Willow, Sun'ın oyuncaklarıyla sessizce oynadı, birinden diğerine emekledi. Liu'nun büyükannesi ve büyükbabası da bebekle oynamak için hevesle yere uzandılar ve bebek de onları gülümseyerek ve kahkahalar atarak ödüllendirdi. Willow neredeyse sürünerek onlara doğru gitti ve ikisine de ıslak ıslak öpücükler verdi.

"Ah, merhaba Willow," diye mutlulukla haykırdılar.

Paislee'nin morali yine bozuldu. Chen'lerin bir kez daha Liu ve Colton'a bebeği yanlarına almaları için baskı yapacaklarından emindi, böylece Çinli ebeveynleri olacaktı. Pike kendisinin bir aziz olduğunu düşünse de bu doğru değildi. Aile toplantılarında Liu ve Colton'ın Sun'ı yeniden kucaklarına alışlarını izlerken kalbine dolacak kıskançlığı sadece o biliyordu.

Paislee, anne olmaya bile hazır olmayan bir kadının eline güzel ve küçük bir bebek verilirken, kolları boş ve ağrıyan başka bir kadının bu hediyeden mahrum bırakılmasının nedenini her zaman merak edeceğini biliyordu.

Çay ve kurabiye ikram ettikten sonra büyükanne Zhang ile Çince konuştu.

Zhang, birbirlerinin ellerine uzanan Paislee ve Pike için, "Sun'ın büyükannesi büyük bir servet ve mutluluğa sahip güzel bir eviniz olduğunu söylüyor," diye tercüme etti. Büyükanne biraz daha konuştu.

"O... torununun yokluğundan utanıyor, ama kalbi Sun için dolu."

Büyükanne başıyla onayladı ve şimdi gözyaşlarına boğulmak üzere olan Paislee'ye gülümsedi.

Paislee büyükanneyi selamladı ve Zhang'dan küçük Sun'a bakmalarına izin verdiği için Pike ve kendisine minnettarlığını ifade etmesini istedi. Bu konuşmanın ardından Paislee, açmaları gerektiğini düşündükleri konuşmada kötü polis olacak olan Pike'a döndü.

"Eşim ve ben, büyükannesi tarafından tercih edildiğimiz sürece Sun'a bakmaya devam etmek istiyoruz" dedi.

Zhang büyükanneye tercüme etti.

"Ancak," dedi Pike, "bunu yapmaya devam etmek için, ne kadar uzun süre tercih edilsek edilelim, onun yasal vasileri olmak istiyoruz - böylece Sun'a doktor ziyaretleri ve hastalanırsa tıbbi bakım sağlayabiliriz."

Zhang yine tercüme etti ve büyükanne şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Hey," dedi, hiçbir şey belli etmeden.

Paislee'nin midesi düğüm düğümdü, büyükannenin bebeği alıp o gün Rock Springs'e geri götürmeyi seçebileceğini biliyordu.

Tam o sırada Sun aç bir çığlık attı. Odadaki neredeyse herkes tepki olarak ayağa kalktı ama beşiğe ilk ulaşan Paislee oldu. Bir yandan Sun'a mırıldanırken, bir yandan da hızla onun bezini değiştirdi. O sırada Pike elinde ısıtılmış bir biberonla dirseğinin dibindeydi ve büyükannesi de onu büyük bir ilgiyle izliyordu.

Paislee, minik yumruğu ağzına sıkışmış, kuru ve aç bebeği kucağına aldı ve büyükanneye tekrar oturmasını işaret etti, böylece onu teslim edebilecekti. Büyükannenin kollarının altına bir yastık koyan Paislee, bebeği onu bekleyen ellerinin arasına aldı ve biberonu Sun'ın ağrıyan ve eklem iltihabı olan kemikleri tarafından bile kolayca beslenebileceği bir yere yerleştirdi.

Paislee bir tablonun düzenlemesi gibi geri çekildi ve gülümseyerek eserine hayran kaldı. Gerçekten de Sun için en iyisini istiyordu.

Willow'un mırıldanmaları ve öğleden sonra biberonunu içen Sun'ın aç emişleri dışında oda sessizdi. Biberon boşalıp sadece havayla dolduğunda, bebeğin yüzü anlık bir mutsuzlukla buruştu ve sıkıntılı bir çığlık attı. Paislee bebeği kurtarmak için hamle yaptı ama kendini durdurdu. Bunun yerine Pike'ın eline uzandı ve onu sıkıca tuttu.

Bir dakika sonra büyükanne başını kaldırıp Paislee'ye başıyla selam verdi ve Sun'ı memnuniyetle tekrar kollarına aldı. Onu omzuna yerleştiren Paislee, nazıkçe şarkı söyleyip odanın içinde süzülürken Sun'ın sırtını sıvazladı.

Bebeğin sesli geçirmesi odanın her yerinden yüksek sesle sevinç çığlıkları atılmasına neden oldu; Willow hariç herkes sevinçten ağlamaya başlamıştı.

Büyükanne, Liu'nun büyükbabası Tao'ya döndü ve ikisi alçak sesle, odanın sadece yarısının anladığı bir dilde konuştular. Ling ve Liu çayı mutfağa götürdüler ve kendi özel sohbetlerini yaptılar.

Paislee pencereden dışarı baktı, her şeyi duymamaya çalışıyordu. Bir ev sahibi olarak bu affedilemezdi. Ama kucağındaki kıymetli bebeğin bakıcısı olarak, önümüzdeki birkaç dakikayı -ve eğer Güneş'i de alırlarsa, önümüzdeki birkaç haftayı ve ayı- atlatabilmesinin tek yolu buydu. Bebeğin kaybının yasını evlerinde tutmak ne kadar sürerse sürsün.

Pike'ın elini sırtında hissetti, sessizce ona destek veriyordu. Paislee geçtiğimiz haftalarda yorulmak bilmeden bir bebek salıncağı, bir araba koltuğu, bir mama sandalyesi monte ederken... ve çocuk bezi, mama, battaniye ve oyuncaklarla dolu sayısız teslimat kutusunu açarken adama daha da derin bir aşkla bağlanmıştı. Sun'a bakmaya devam etmeleri için yasal yetkiye sahip olmaları konusunda ısrarcıydı ve büyükanne reddettiğinde bunu ona karşı kullanmamaya çalışacaktı.

"Pike, Paislee, bir dakika lütfen." Sonunda Ling'di.

Paislee dönüp Pike'ın gözlerine baktığında Pike ona yarım bir gülümseme ve başıyla onay verdi.

Her şey yoluna girecek, diyordu ona; cesaretli ol. Odadaki herhangi birinin yüz ifadesini ve beden dilini okumak imkânsız olduğu için bu rahatlatıcı bir şeydi.

Ling, "Sun'ın büyük büyükannesi, başka kimse yapamazken bebeğe bu kadar bolca baktığınız için size teşekkür etmek istiyor," dedi.

Paislee ayrıldıklarından emin olduğu için gözyaşlarına karşı koydu. Onu.

"Ve şimdilik ikinizin bebeğin resmi ailesi olmanız gerektiğini kabul ediyor. Vasiler. Avukatlarınızı gerekli evraklarla birlikte onun evine gönderin, o da imzalayacaktır. Elinde küçük Sun'ın doğum belgesi ve annesinin haklarından feragat ettiğine dair bir mektup var," diye tercüme etti Ling.

CHAPTER 31

Pike bir kolunda bebek Sun'ı, diğer kolunda da hıçkırarak ağlayan karısını tutuyordu. Onun gözyaşları şimdilik mutluluk gözyaşlarıydı. Ama eğer bebeğin büyük büyükannesi, bebeği almak isteyen Çinli bir aile bulursa genç Batılar yerine bebeği kabul ederse, gözyaşları bir gecede teselli edilemez bir üzüntüye dönüşebilir.

Karısının kalbi çok hassas ve sevgisi çok güçlüydü.

Şimdiye kadar Colton'ın inşa ettiği yeni çiftlik evinin çatısı altındaki tek alıcı oydu. Ama küçük Güneş aşklarını bölmemiş, bir şekilde çoğaltmıştı. Pike, ona aşık olduğunda söz verdiği gibi, genç karısını acıdan koruyabilmeyi diliyordu.

Artık ne kadar çok şeyin kendi ellerinde ve kontrolünde olmadığını fark etmek onu korkutuyordu. Paislee'yi seviyordu ve kalbinin her arzusunu yerine getirmekten başka bir şey istemiyordu, ki bu da kucağında bir bebektir. Sun hayatlarına girene kadar özleminin ne kadar derin olduğunu fark etmemişti.

Sadece bir yıldır evliydim ve aile kurmak için bir süre bekleyebileceklerini düşünüyordu. Paisley bir eşte aradığını hiç bilmediği her şeydi ve her gün onun ihtiyaç duyduğu her şey olmaya yemin ediyordu.

Geçen yıl bir noktada Pike, Paislee'nin hamile kalamamaktan endişe duymaya başladığını fark etti. Bu onu rahatsız etmiyordu ama Paislee'yi rahatsız ediyordu. Paislee bunu dile getirmiyordu ama Pike kulağı delik dergi makaleleri buldu ve Paislee ile annesi Pepper Andrews arasındaki konuşmalardan parçalar dinledi.

"Bilmiyorum anne, olmadı işte." Paislee söylemişti.

Pike bebek sahibi olmaya çalıştıklarını bilmiyordu. Sadece yeni evli çiftlerin yaptığı gibi birbirlerine olan sevgilerini ifade ettiklerini sanıyordu.

Paislee, Sun'ı Liu'nun aşçı evinden eve getirdiğinde, yardım etmesi için sadece birkaç günlüğüne geleceğini söylemişti. Ancak Paislee'nin Sun'a olan bağlılığı hızlı ve derin oldu. Kat'ten aldığı Willow'un bebek kıyafetlerini kullanmaya başladı ama sonra paketler gelmeye başladı.

Taşındıkları günden beri her gün paketler geliyordu. Düğün hediyeleri ve kiler kutuları. Paislee'nin evleri için seçtiği eşyalar da bunlara ekleniyordu. Bir sanat küratörü olan Paisley, internetten tablolar, çömlekler ve heykeller de satın alıyordu; dört arabalık garajları hızla kutularla ve geri dönüştürülecek ambalaj malzemeleriyle doluyordu.

Çok geçmeden paketlerden bebek kıyafetleri ve oyuncaklar çıktı. Küçük battaniyeler, bebek bezleri ve bebek mamaları.

Pike, bebeklerin ihtiyaç duyduğu her şeyden bunalmıştı; kendisi ve kardeşleri bu eşyaların hepsine sahip miydi? Annesi Randi West'in kendisi ve kardeşleri için küçük şirin kıyafetler aldığını hayal bile edemiyordu. Özellikle de onlar her gün derede ve adaçayı çalılıkları arasında oynarken, ata binerken, çit direklerine kement atarken ve babaları gibi kovboy olacakları gün için alıştırmaya yaparken.

Pike da bebeği sevmeye başlamıştı ve eğer bebek onlardan alınırsa üzülecek, hatta kalbi kırılacaktı. Durumu kontrol etmekte çaresiz hissediyordu ve sahip oldukları tüm paranın sonucu etkileyemeyeceğini biliyordu.

Geriye dönüp baktığında, keşke evlat edinme işlemlerini, onları bir bebeği sevip sonra da onu aldırmanın acısından koruyacak şekilde başlatmış olsalardı diyordu ama bu saflıktı; risk her zaman vardı. Bir bebek doğurmanın da riski vardı. Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu, Pike bunu çok iyi biliyordu.

Babası Paislee ile evlendiğinde, "Sadece sıkı tutun, çok sev ve elinden gelenin en iyisini yap," demişti. Pike şimdiye kadar unutmuştu ama bu sözler kehanet gibiydi.

CHAPTER 32

Ridge üç katlı evin kapısını yavaşça açarak çaldı. Ona kapıyı açık bırakmamasını söylemeyi unutmamalıydı - tabii onunla konuşacaksa.

"Casey?" diye seslendi. Arabasından onun burada ve muhtemelen yalnız olduğunu anlamıştı.

Pencerelere vuran birkaç ışık dışında ev karanlıktı. Sağduyu ona gün ışıyana kadar beklemesini söylerdi ama ilişkilerinde pek sağduyu yoktu.

"Casey, burada mısın?"

Ridge burnunu çekme sesleriyle birlikte kazıma sesleri de duyuyordu. Ardından bir hıçkırık. Ön kapıyı arkasından sessizce kapatarak kadının sesine doğru adım attı. Aydınlatılmış oturma odasına doğru köşeyi dönerken, göğsüne sert bir şey çarptı. Bir beyzbol topu büyüklüğünde ve ağırlığında olan bu nesne ıslak ve soğuktu.

"Ah... *bu da ne...*" diye haykırdı, ellerini şaşkınlıkla havaya kaldırarak.

Casey ıslak duvar kâğıdı ve yapıştırıcıdan oluşan bir yumağı fırlatmıştı. Taş gibi bir şeydi. Şok geçiren Ridge başını kaldırdığında bir tomarın daha kendisine doğru uçtuğunu gördü. Geriye doğru bir adım atarken bu kez omzuna çarptı.

"Casey, ben..." ellerini kaldırdı ve ona doğru yürüdü.

"Çık dışarı!" Casey bir top daha oluştururken ona bağırdı. Ağlamaktan yüzü lekelenmişti ve öfkesi kıpkırmızıydı.

"Beni kandırmaya çalıştın Casey, ama yanılmışsın." Ridge aralarındaki mesafeyi kapatırken biraz da kızgındı.

"Haklıymışım, sana güven olmaz," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Git, hemen!"

"Hayır. Bir şey için geldim," dedi Ridge ona doğru vahşi bir mustang gibi dikkatle yürüyerek, "ve onu almadan gitmiyorum."

Casey bir tomar daha fırlattı ama çok yakın duruyorlardı ve fazla etkili olmadı. Bağırarak için ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Arkadaşım olduğunu sanıyordum." Boğuk boğuk ve gözyaşları içinde konuştu.

"Öyleyim," dedi fısıltıyla, neredeyse gözyaşları içinde. "Shires... görüldüğü gibi değildi."

Oh, ne yapmıştı?

Başını sefilce salladı ve omuzları yenilgiyle çöktü. Gözlerindeki öfke hüzne dönüşmüştü ve dudakları titriyordu. Ridge onun bayılmasından ya da düşmesinden korkuyordu. Aralarındaki son birkaç santimi de kapattı ve ellerini hâlâ gergin ve öfkeli olan vücuduna koydu.

Kadının sırtı sert ve kaskatı kesilmişti ama adam, kadın öfkesinin bir kısmını dışarı atana kadar küçük adımlarla kadının belini sardı. Kadın titrerken, adam daha yakına eğildi ve ipeksi saçlarına adını fısıldadı.

"Casey," diye gürledi alçak sesi. "Ah, *Casey*."

"*Ne Ridge'i*," diye fısıldadı. "Ne için geldin?"

Onu kendi göğsüne ve kalbine yaklaştırarak başını eğdi ve usulca boynunu öptü, bir, iki, üç kez. Dudaklarını onun çene çizgisinde gezdirdi ve adını fısıldadı.

Nefes alış verişi gözyaşları gibi yumuşak ama kesik kesikti. Gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralanmış bir halde yüzünü onunkine doğru çevirdi.

"Uh uh," diye başını salladı. Boynunun yumuşak tenini keşfetmeyi bitirmemişti.

Casey gözlerini açtığı anda elini kaldırdı ve başparmağını yanağında ve çenesinde gezdirerek bakışlarındaki şaşkınlığı fark etti.

"Bu," diye fısıldadı ona. "Bunun için geldim. Senin için geldim."

Sonunda Ridge'in ağzının kenarı kısmi bir gülümsemeye dönüştü ve dudaklarını şefkatle ama inatla onun dudaklarına yaklaştırdı, ona durmasını söylemedikçe geri çekilmeyecekti.

Bir an için onun kollarında bir bez bebek gibi kaldı. Sonra elleri onun ön kollarında durdu; yavaşça yukarı çıktılar, yol boyunca her kemiği ve kası okşadılar. Elleri sonunda onun omuzlarına ulaştığında, kendini ona sardı ve vücudunda eriyerek onu sıkıca çekti.

Ridge onu daha sert öptü, sonra tekrar daha yumuşak. Tekrar ve tekrar.

"Özür dilerim Casey kızım, özür dilerim," dedi Ridge, biraz uzaklaşarak. Kızın gözlerine baktığında bir güven pırıltısı gördü ve bunu bir daha asla tehlikeye atmayacağına dair sessizce yemin etti.

CHAPTER 33

"I

Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedi Casey usulca.

Üç katlı evin tüylü halısının üzerinde oturuyor, oturma odasındaki çimen bezinden duvar kağıdına yaslanıyorlardı

ve el ele tutuşmak.

Ridge, Casey'nin elini sıkarken aynı yumuşak sesle, "Senin nefret edilecek bir yanın yok," dedi. "Bugünlerde pek iyi görünmeyen benim."

Ona gülümsedi.

"Bu tam olarak doğru değil," diye hafifçe güldü. "Çok iyi görünüyorsun. Benim sorunum da bu. Aklımı işime veremedim."

"Şu andan itibaren senin işine karışmayacağım. Emlakçılık şapkamı asıyorum ve ait olduğum yere, çiftçiliğe geri dönüyorum," dedi Ridge. "Tüm mülklerimi benim için listeleyebilirsin."

Casey daha dik oturdu ve doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için ona baktı.

"Hayır, ciddiylim," dedi. "Sadece Ash'e yakın olmak istedim. Sonra da sana ama tek yapabildiğim ikinizi de uzaklaştırmak ve kendimi aptal durumuna düşürmek oldu."

"Kendine çok yükleniyorsun," dedi. "Sen aptal bir adam değilsin, Ridge. Tutkulu, kendini adamış ve sadıksın. Babamda da bu özellikler vardı."

"Vardı mı?" Ona sordu.

Casey hüzünlü bir gülümsemeyle Ridge'e baktı. "Onu ve annemi çok özliyorum. O ve ben birlikte çalışıyorduk, bu yüzden aramızdaki bağ güçlüydü. I

Ona, onun iyi özelliklerine sahip bir adam bulacağıma söz vermiştim ama hedefi ıskaladım."

"Başka biri mi vardı?" Ridge, Casey hakkında çok az şey biliyordu. Dikkati dağılmış bir şekilde başını salladı.

"Köpeğin var mı Ridge?" Casey başını çevirdi ve gülümseyerek sordu. Ridge onun konuyu değiştirmesine şaşırdı.

"Evet... evet, çiftlikte her zaman köpeklerimiz olmuştur."

"Evcil hayvanları nasıl insanlaştırma eğiliminde olduğumuzu, sıcaklık ve sadakat gibi insani nitelikler eklediğimizi biliyorsunuz. Ama sonra bazen... bazen saf içgüdüleriyle hareket eder ve siz onun başından beri sadece bir köpek olduğunu fark edersiniz. *Sadece bir köpek.*"

Köpeklerden bahsetmiyordu. Ridge sessiz kaldı. Yine de o köpeği ele geçirmek istiyordu.

"Ama sen, Ridge West," Casey başını ona doğru çevirdi ve şimdiki zamanda gibiydi, "sen bir beyefendisin. Babam seni severdi."

"Bunu nasıl söylersin, benim davranış şeklim."

"Bu kadar korkunç olan ne yaptın? Bayan Emily'ye zorlu hayatının sonunda bir ikramiye verdin; yol boyunca hak ettiği birkaç cebi daha doldurdun; ve beni profesyonel olarak ayak parmaklarımın üzerinde tuttun - kasabaya taşındığımdan beri... kaçtığımdan beri en iyi yılımı geçirdim."

"Neredeyse beni *iyi biri gibi* gösteriyorsun," dedi alçak sesle, muzip bir gülümsemeyle. "Kötü çocuk şöhretimi mahvedeceksin."

"O öpücüklerde biraz yaramazlık vardı."

Ridge bu anıyı hatırlayınca zevkle kıpırdandı. Casey Parks, genç bir adamken Randi Lynn'le evlendiğinden beri öptüğü ilk kadındı. Bunun garip ve yanlış bir his olacağını düşünmüştü. Ama Casey'nin öpücükleri sıcak ve harikaydı; hem yeni hem de tanıdıktı, hiç de tuhaf değildi.

"Bu benimle bir randevuya çıkacağın anlamına mı geliyor?" El ele tutuşmalarına rağmen Ridge bunu sorarken gergin hissediyordu.

Casey kabul etmek için ağzını açmıştı ki, telefonu çaldı. Ridge hemen, zili susturmak için ekrana bakan Casey'nin gözlerindeki korkuyu tekrar görebiliyordu.

Ridge, *köpeğin aradığından* şüpheleniyordu.

Sadece havlamasının ısırmasından daha kötü olmasını umuyordu.

CHAPTER 34

Paislee, Liu'nun kapısında dikildiğini gördüğünde midesi bir top gibi sıkıştı. Kurşunlu vasistas penceresinden Liu'nun elinde bir saksı dolusu çiçek açmış sakız olduğunu görebiliyordu.

Liu bebeği geri istiyor mu?

Ucuz çiçekleri Güneş'le takas edeceğini mi sanıyor?

Kapıyı açmadan önce derin bir nefes almaya çalışan Paislee kendini en kötüsüne hazırladı.

"Liu," dedi teatral bir fısıltıyla. "İçeri gel. Bebeği kestirmesi için üst kata çıkardım."

Liu yorgun bir gülümsemeyle çiçekleri verandaya bıraktı.

"Bunlar bahçen için Paislee," dedi. "Eğer onları kardan önce ekersen, baharda geri gelirler."

Paislee ona teşekkür ettikten sonra çay yapmak için mutfığa doğru yürüdü ve Liu'nun da onu takip etmesini bekledi. Sesine güvenmediği için fazla bir şey söylememişti. Konuşmayı Liu'nun yapmasına izin verecekti.

Liu duvarlardaki sanat eserlerine ve renkli mobilyalara bakarak, "Eviniz çok güzel," dedi. Andrews ailesinin evinden geldiğine şüphe olmayan birkaç pahalı görünümlü antika vardı.

Paislee, "Seninki de öyle olacak," diye idare etti. "Colton usta bir inşaatçı ve işçiliği de şimdiye kadar gördüğüm en güzel işçilik."

Liu bu nazik sözler karşısında minnettarlıkla gülümsedi.

"Masada bana katılırsın, değil mi?" Paislee arka bahçeye, resim atölyesine ve misafirhaneye bakan mutfak masasına bir tepsi taşıdı.

"Sizi şaşırttığım için üzgünüm," dedi Liu, "ama cesaretimi toplamışken gelip sizinle konuşmam gerekiyordu."

Olamaz... Cesaret! Paislee çaresizlik içinde düşündü. *Kulağa kötü geliyor.* Paislee ağlamamak için kendini zor tuttu ama gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla doldu.

"Cesaret... ne için?" Paislee boğuk bir sesle konuştu.

"Cesaret... bebeği bırakıp gitmek, Paislee," diye başardı Liu. "Senden ve Pike'tan onu kendi çocuğunuz olarak evlat edinmeyi düşünmenizi istemek."

Paislee şaşkınlıktan nefesini tutamadı ve titreyen elinde tuttuğu antika porselen fincanı neredeyse düşürüyordu.

Paislee, artık serbestçe akan gözyaşlarının arasından, "Benimle bu konuda dalga geçme, Liu," diye fısıldadı.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Liu. Uzandı ve Paislee'nin elini tuttu.

"Hayır," dedi Paislee, öncekinden daha kendinden emin bir şekilde, "elbette hayır."

Liu, biraz suçluluk ve yükümlülük duygusuyla büyütüldüğünü anlatmaya devam etti. Ancak Colton sayesinde, tüm beklentilerin kendisine ait olmadığını kabul etmeyi öğreniyor. Zor durumda kalırlarsa, Colton'la birlikte bebeğin iyiliği için Sun'ı yanlarına alacaklarını söyledi. Ancak onu Paislee ve Pike ile birlikte gördükten sonra, Sun'ı asla bir yük olarak görmeyeceği için bazı *fırsatların* başkalarının lütfu olduğunu fark ettiler.

"Sırf kendi suçluluk duygumu yatıştırmak için seni kutsamaktan mahrum bırakabilirdim. Ama Sun'ın sizin kollarınızda olması gerektiği çok açık," dedi Liu hafifçe eğilerek. "*Xièxiè nǐ*, onunla ilgilendiğin ve onu tüm kalbinle sevdiğin için teşekkür ederim."

Paislee kulaklarına inanamadı.

"Başka kimse olmasaydı onu severdim," diye devam etti Liu, "ama bu gönülsüz olurdu. En azından ilk başta, aşkın büyümesi için dua ederdim. Sen onu zaten seviyorsun."

"Onu gerçekten seviyorum," dedi Paislee. "Onu kollarıma bıraktığın andan itibaren o benim etim, kanım ve kalbim oldu. Bu yüzden uzak kalamadım. Ama emin olmanı istiyorum Liu. Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan, fikrini değiştirmek için çok geç değil."

Liu Paislee'ye baktı ve onun sözlerini düşündü. Annesini memnun etme isteği çok güçlüydü ama kalbinin derinliklerinde yapılacak doğru şeyin ne olduğunu biliyordu.

Liu, "Sun'ın seninle ve Pike'la birlikte olma hakkını desteklemek için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi. "Karakter tanığı, bebek bakıcısı ya da Liu Teyze'nin olmasını istediğiniz her şey olacağım."

CHAPTER 35

"**I** Piknik için biraz soğuk."

Ridge ve Casey ellerinde bir termos sıcak kahve ve Liu'nun yaptığı biftekli sandviçlerle dağlara doğru gidiyorlardı. o günün erken saatlerinde, onun isteği üzerine. Ve tabii ki Liu, meşhur börekleri ve en son *zaferi olan yulaflı* kuru üzümlü kurabiyeleri olmadan ailedeki hiç kimse için bir piknik düzenleyemezdi.

Görünüşe göre Liu, Ridge'in doğum gününde yaptığı çikolatalı pasta için kendisine yağdırdığı övgüleri unutamamış ve bulduğu her fırsatta bu onayı tekrarlamaya çalışmıştı.

Ridge gülerek, "Gün daha sıcak başladı," diye onayladı.

Geçide ve Chuck Barber'ın çiftliğinin bulunduğu yöne doğru baktı. Meteoroloji servisinin tahmin ettiği gibi, daha sonra yağacak karın en yoğun olacağı yer orasıydı. Ridge, Casey'nin listeden haberi olup olmadığını merak etti ama ilk buluşmalarında onunla "alışveriş" konuşmak istemedi.

"İstediğimiz kadar uzun ya da kısa kalabiliriz. Oturmak için bir battaniye ve bacaklarımız için bir yün atkım var."

"Paylaşmak için sadece bir yün atar mısın?" Casey'nin sesinde, Ridge'in omurgasında şok dalgaları yaratan baştan çıkarıcı bir alay vardı.

İlk öpüşmelerinin tadına vardıklarına göre, Ridge ilişkilerinin yeniliği karşısında tetikteydi. Birbirleri için yaratılmamışlarsa çok hızlı hareket etmek istemiyordu. Ash haklıysa, biri Casey'nin kalbini kırmıştı ve onun daha fazla acı çekmesine neden olmak istemiyordu.

Ama onlar çocuk değildi ve işler oldukça hızlı ilerleyebiliyordu. Dikkatli bir ayak frendeyken bir Lamborghini sürmenin tüm heyecanı vardı.

"Seni sıcak tutarım," dedi sinsi bir gülümsemeyle, park edecek bir yer bulmak için yavaşlarken, bir eli direksiyonda, bir eli Casey'ninkini tutuyordu. İkisi de pencereden görünen manzarada ve kendi düşüncelerinde kaybolmuşlardı.

Randi'yi düşünmenin sırası değildi ama Ridge ilk aşklarının ne kadar zahmetsiz olduğunu hatırlıyordu. Birbirlerini gördükleri andan itibaren, evlenip birlikte bir hayat kuracaklarına hiç şüphe yoktu. İlk günleri ateşli bir tutku ve enerjiyle doluydu. Birbirlerine tamamen vurulmuşlar, yavaş flört dönemini hemen atlatıp evlilik hayatına balıklama dalmışlardı.

Artık yaşlıydı, çok daha yaşlıydı. Karmaşıklıklar, karışıklıklar ve başkalarının duygularını da hesaba katması gerekiyordu. Ash ile yaptığı kısa konuşma bunu ortaya koyuyordu.

Casey'nin kendi sorunları vardı. Ash, Ridge'in onun duygularına karşı beceriksiz davrandığını düşündüğünde öfkeyle, "*Güven sorunları* var," dedi. Yine de daha fazla beklemesi gerekmeyecekti. Onu davet ettiğinde, hikâyesini ve Phoenix'i neden terk ettiğini duymasının sakıncası olup olmadığını sordu.

Sepeti ve battaniyeleri taşıyan Casey, termos ve bardakları da taşıyordu. Ridge, Batı Nehri patikası boyunca yavaşça yürürken tekrar onun eline uzandı. Ona, büyük kayaların yanında soğuk rüzgârı engelleyecek bir yer bulacaklarını söyledi. Bir sonraki randevunun kapalı alanda olacağına söz verdi.

Casey bir açıklığı işaret ederek, "Burası güzel bir yer," dedi ve Ridge durup çam iğneli zemine bir battaniye serdi. Ridge öğle yemeğini paketinden çıkarıp kahveyi doldururken Casey de battaniyeyi bacaklarına örttü.

"Biraz daha yaklaş," dedi, onu hissetmekten keyif alıyordu. Özlediği sıcaklığı aramak için vücudunu onun temas edebildiği her noktaya sıkıştırdı.

CHAPTER 36

"O Bir zamanlar," dedi Casey sandviçinden birkaç ısırık aldıktan sonra, "benim için çalışan dokuz acentem ve şehir merkezinde tarihi bir tuğla binada yer alan güzel bir ofisim vardı. Orada Köşede bir çörek dükkânı vardı ve çok fazla yaya trafiği ve tavsiye işi alıyorduk."

Casey bu anıya gülümsedi.

"Şirketi babam kurdu, ben de ondan önce devraldım..." dedi, babasının vefatını söylemek yerine ima etti. Bu hâlâ çok acı vericiydi.

"Derek Vance alt düzey bir ajan olarak katıldı." Casey güldü ama neşeli bir gülüş değildi bu. Pişmanlık ve acıyla doluydu. "Gerçekten çok iyi değildi, ama çekici ve büyüleyici biriydi. Müşteriler onu severdi; *kadınlar* onu severdi. Eşleri, dulları ve kız arkadaşları ona bayılır ve bize iş verirlerdi. Birbiri ardına listeler. Tek baktığı kişinin ben olduğumu iddia ediyordu ve sanırım ben de saf biriydim."

Casey konuşmayı bıraktı ve zorlukla yutkundu. Bazı kelimeleri söylemek diğerlerinden daha zordu.

"Sanırım üzerimde biraz cazibesini kullandı, çünkü beni ortak olduğumuza ikna etti. Şirketi ortak gibi yönetmemiz ve parayı ortak bir hesapta tutmamız adil görünüyordu."

Bunu nasıl yapmıştı?

Casey hatırlayamıyordu ama ilk günleri bulanıktı.

"Çok geç de olsa, göz koyduğu tek kişinin ben olmadığımı şüphelenmeye başladım," diye itiraf etti Casey. "Birkaç yıl önce piyasa yumuşadığında paniğe kapıldı ve kaçtı. Ama onun parasını almak yetmedi, benimkini de istedi. Ve

Sonra da herkesin parasını istedi. Şirketi soymasını ne kadar kolaylaştırdığımı söylemekten utanıyorum."

Casey başını çevirip Ridge'in tepkisini görmek için yüzüne baktı.

"Tamam," dedi Ridge, "ama kurban sendin. Şimdi elinde ne var?"

"Senin gibi bir adamın benim geçmişteki başarısızlıklarım ile ilişki kurmak istemeyeceğini düşünmüş olmalı. Görüyorsunuz, Derek işimi mahvetmeyi bitirdiğinde, izlerini örtmek için iyi ismimi mahvetmeye başladı."

Casey hikâyenin devamını Ridge'e anlattı. Bunu çok uzun süre tek başına taşımıştı. Ridge uzanıp Casey'nin elini tuttu ve Casey de buna izin verdi.

"Derek'ten gelen bir ihbar ve kızgın bir acentenin ifadesine dayanarak, yerel bir gazete Parks Realty 'skandalı' ve benim bu skandalın merkezinde olduğum hakkında bir haber yaptı. İşte o zaman şehri terk ettim."

Çenesi açık kalan Ridge bu vahiy karşısında inanmadı.

"Neden peşinden gitmedin?" Ridge'in sorusu haklıydı.

Casey omuz silkti. "Param yoktu, ailem ya da arkadaşlarım yoktu ve içimde hiç mücadele kalmamıştı," dedi. "Ajanlarımın komisyonlarını ödemek için kendi paramı kullandım - mümkün olduğunca, her neyse. Derek sadece benden çalmadı; onlardan da çaldı. Ödeyebildiğim kadarını ödedim ve Phoenix'te yeniden başlamaya çalıştım. Ama ismim mahvolmuştu. Kimse bana güvenmiyordu. Ne satıcılar, ne alıcılar, ne de acenteler... Şirketi feshettim ve ayrıldım."

Ama gerçeğin tamamı bu değil, söyle ona.

"Ayrıca," diye içini çekti Casey, "aşağılanmıştım. Onunla ben... biz... bütün elmalarımı Derek Vance adında bir sepete koyduğumu sanıyordum. Kendimi çok utanmış ve aptal gibi hissettim. Kitaptaki en eski numaraya kandım ve daha zeki olduğumu düşündüm."

Sözcüklerini seçerken Ridge dikkatli konuştu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "Soyuldunuz, aldatıldınız, utandırıldınız... ve sonra da suçlu taraf gibi mi gösterildiniz?"

Casey omuz silkti ve başını salladı. "Taşınmak ve her şeye yeniden başlamak, kötü bir üne sahip bir kasabada tek başıma yeniden başlamaktan daha kolaydı," dedi.

Ridge sabırla dinlerken aralarında bir sessizlik oldu.

"En kötüsü de... duygularımı yüksek sesle söylemekten utansam da... o adama gençliğimi ve dolayısıyla hayatımın en güzel yıllarını vermiş olmam," dedi üzüntüyle.

Ridge şaşkınlıkla güzel sevgilisine baktı. Cildi nemli ve yürüyüşlerinden dolayı kızarmıştı. Gözlerinde parıltılar ve ışık huzmeleri vardı.

jeotlar. Casey'nin saçları ipeksi, asi buklelerle dalgalanıyor ve yaz güneşinden arta kalan gümüşü röflelerle parlıyordu.

O bir afetti, bildiğinden daha fazla.

"İşte bu noktada itiraz etmek zorundayım," dedi Ridge, onu şaşırtarak.

"Hayatının en güzel yıllarının hâlâ önünde olduğuna bahse girerim."

Üzgün ve yenilmiş görünen Casey omuz silkti ve sandviçinden bir ısırık aldı.

Ridge gülümseyerek, "Görüyorsun ya Casey, ona *Phoenix* yıllarını verdin," dedi. "Phoenix... yılları mı?"

Casey ısınmak için ellerini kahve fincanının etrafına sardı.

Ridge arkasına yaslanıp vadiye bakarak, "Size Wyoming yıllarından bahsedeyim," diye devam etti. "Wyoming'in güzelliği bir insanın ömründen yıllar eksiltebilir," dedi.

"Öyle mi?" Casey bunun doğru olmasını isteyerek gülümsedi. "Evet, burada zaman duruyor."

"Sana inanmak isterdim," diye güldü.

"Saçlarını sıkı bir topuz yapmış, telaşlı bir kütüphaneci gibi görünerek şehre geldiğin zamandan daha genç görüldüğüne garanti verebilirim."

Onun bu yerinde tanımına yine güldü.

"Vadiden akan suya her baktığınızda ya da puslu sonbahar güneşinde sapsarı kesilen kavak ağaçlarına her gülümsediğinizde zamanı biraz daha geriye alıyorsunuz."

Ridge uzandı ve Casey'nin kulağının arkasına bir bukle sıkıştırdı.

O güzel dudaklarını şaşkınlıkla aralayarak gülümsemeye devam et Casey Parks.

Casey onun kristal berraklığındaki gözlerine bakarken, "Senin durumunda bu doğru," dedi. "Yürüyüş şekline bakılırsa, sanki dünya ve içindeki her şey seninmiş gibi bir genç kız gibi davranabilirsin."

Ridge kendisini genç bir kız gibi hissettiren kadını öpmek için eğilmeye başlamıştı ki dağlardan esen soğuk bir rüzgâr onları iliklerine kadar dondurdu.

Casey, "Bu soğuktan kurtulsak iyi olacak," dedi ve gitmek için aceleyle ayağa kalktılar. Battaniyeleri ve termosları toplayarak kamyonu doğru koştu. Kamyonu yaklaştıklarında Ridge arkasından koşarak ona yaklaştı ve poposuna şakacı bir tokat attı.

"Seni orada yeneceğim," dedi ve hızla ilerledi.

"Sen... bunu az önce yapmadın, Ridge West," diyerek adımlarını yavaşlattı ve soğuk rüzgâra karşı, hakarete uğramış ve dehşete düşmüş bir halde, gülmekle bağırmak arasında kararsız kalarak homurdandı.

"Evet, öyle," dedi adam öyle utanmazca ve pişmanlık duymadan ki, adam kapıyı tutup elini uzatarak onu beklerken kadın sadece başını sallayabildi. "Daha önce söylemediysem söyleyeyim, sen iyi birisin Casey Parks. Şimdi gidelim."

"Hmm," dedi Casey kamyonu binmek için elini uzatmadan önce, bir yandan da gülümsemesini bastırmaya çalışarak, "Sanırım Wyoming senden birkaç yıl fazla almış."

Eğildi ve mevsimin ilk kar taneleri havayla dalga geçerken onun soğuk yüzünü öptü.

CHAPTER 37

"**I** Phoenix'te seni mahvettim ve bulunduğun o küçük kasabada da seni mahvedebilirim," dedi uğursuz ses telefonda. Casey evde bir fincan sıcak çay demliyordu ki

Arayanın kimliğindeki isim.

Derek'ten sonsuza dek kaçamayacağını bildiğinden, cevap vermek için düğmeye bastı ama konuşmadı. Görünüşe göre söyleyecek çok şeyi vardı ve hemen konuya girdi.

"West Gorge'da bir gazete, özellikle de sığır eti fiyatları ve meşe solgunluğunun tehlikeleri hakkında aylarca süren sıkıcı makalelerden sonra, ilginç dedikodular yayınlamak için can atıyor."

Casey onun sözleri karşısında irkildi - gerçekten de artık nerede yaşadığını biliyordu. "Kaynaklarım bana iyi durumda olduğunu ve zengin bir kovboyla çıktığını söyledi. Belki de gerçekte kim olduğunuzu öğrenmek isteyecektir."

Kaynaklar mı?

Casey sonunda, "O zaten biliyor," diye konuştu.

"Ailesi bilmiyor ama, değil mi?" diye sordu tehditkâr bir şekilde. "Önemli olanlar bilmiyor. Senin kim olduğunu bilmiyorlar, değil mi Cassidy- yoksa Casey mi demeliyim?"

Casey, Phoenix'te çıkan ve kendisini fonları kötü yönetmek, çalışanlarına kazık atmak ve babasının işini batırmakla suçlayan makaleyi düşününce bir kez daha ürperdi. Kendisi yapmamış olsa bile hepsi doğrudu. Suçu yanlış adama güvenmektir ama bu iyi bir manşet olamazdı.

Eski bir haberdî.

Casey Phoenix'teki makaleyi ve basılan fotoğrafı düşündü; kâbuslarında gördüğü ve unutmak için çok uğraştığı fotoğraf.

Farkında olmadan, uzun objektifli bir fotoğrafçı onu arabasına kutuları yüklerken yakaladı; arkasında, emlak acentesinin camına KAPALI tabelası yapıştırılmıştı. Asık suratı ve güneş gözlükleriyle kesinlikle suçlu ve şehirden kaçmaya çalışan biri gibi görünüyordu. West Gorge gazetesi bu fotoğrafı yeniden basarsa, herkes hemen kendi sonucuna varacak ve hayat çetin bir mücadeleye dönüşecekti.

Ve sonra, Ridge onu West ailesiyle tanıştırmaktan nasıl gurur duyabilir?

Casey, Ridge'in kazandığı ve hak ettiği iyi bir itibarın değerini biliyordu. Ailesi, aile reisleriyle çıkan her kadının toplumda iyi bir yere sahip olması konusunda ısrar ederdi; anaokulu öğretmeni ya da kilise korosu yöneticisi gibi.

O daha iyisini hak ediyordu.

Eğer o aradan çıkarsa, diye düşündü Casey, Ridge başka birine aşık olmakta özgür olacaktı. Tatlı bir dul belki. Kalp kırıklığı onunki kadar çirkin olmayan bir kadın. Tüm dünyanın görebileceği kirli çamaşırları olmayan bir kadın.

Hayır, yapılacak tek bir şey vardı. Kendini Ridge'den uzak tutmalı ve onu

Derek'in karıştırmaya hazır olduğu beladan korumalıydı. "Seni tanıyorum Cassidy Casey Parks ve telefonda bile dişlilerinin döndüğünü görebiliyorum."

Derek'in sesi tehlikeli bir yabancı gibi kaba geliyordu. Casey'nin midesi onu dinlerken bile ağrıyordu ve onu sevdiğine ve ona güvendiğine inanamıyordu.

"Sen devam et ve bunu düşün," diye devam etti, "çünkü doğru kararı vereceğini biliyorum. Sen hep öyle yaparsın."

Her zaman değil, diye düşündü.

"Çok uzun sürmesin. Hesabımda birkaç Benjamin görmem lazım. Ve bunu yaptığımda, senin trajik düşüşün bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

Ama ne kadar süre için? Tekrar tekrar geri gelmeye devam edecek miydi - geçmişini açığa çıkarma korkusu olmadan asla sevmeyecek miydi?

Casey, Derek'in başka bir şey söylemesini beklemedi. Buna dayanamazdı. Tören yapmadan telefonu yüzüne kapattı ve artık soğumuş olan çayını alıp kanepesine gitti. Derek'in onun gitmesine izin vermeyeceği açıktı ama Ridge izin verir miydi?

Geçen gece adamın üç katlı binaya girişini ve onu kollarına alışını asla unutamayacaktı. Kahramanlıktan başka bir şey değildi. Çılgınca dövüşüyor ve ıslak duvar kağıdının sert toplarını taş gibi ona fırlatıyordu.

Ama onu kollarına aldı ve hayatında hiç öpülmemiş gibi öptü.
Bu, onun reddedilmesini kabul edecek bir adam değildi.

CHAPTER 38

"Y

"Sen benim güneşimsin, tek güneşimsin."

Ridge en son ne zaman şarkı söylemeye çalıştığını hatırlamıyordu ve birden kilisede karşısında oturan herkese acıdı ama bu sabah kendini durduramadı. Ses tonu mükemmel değildi ama Willow onu mutfakta dans ettirip döndürürken bunu umursamadı.

Çorapların, çiftliğin pürüzsüz karo zeminlerinde dans partnerinizi zahmetsizce döndürmek için mükemmel olduğunu mutlulukla fark etti.

"Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun," diye şarkı söyledi gülen bebeğe, onu oyuncaklarının arasına geri koymadan önce.

"Birilerinin keyfi yerinde," dedi Kat mutfığa girerken. Pas rengi yün bir takım elbise ve krem rengi bir bluz giymişti, bu da hastaneye gideceği anlamına geliyordu.

"Bugün bebeğe kim bakıyor?" Ridge, Kat'in dikkatini başka yöne çekmeyi umarak sordu. Kadın ona şüpheyile baktı ama daha fazla kurcalamadı.

"Jackie," dedi Kat sonunda. "Ve eminim sana birkaç pirzola getirecektir." "Güzel," dedi.

Jackie, Kat'e birkaç yıl önce kasabaya taşındığında Gunnar ile tanışma randevusu ayarlayan hastane hemşiresiydi. Son zamanlarda Jackie, kocasının gelişmekte olan barbekü restoranını işletmesine yardımcı olmak için tıp alanından geri çekilmek istedi. O kadar meşguldüler ki ikinci bir yer açmayı ve çılgınca popüler soslarını seri üretmeyi düşünüyorlardı. Gunnar bu girişimi finanse etmeyi teklif etti.

Kat, Jackie'ye hemşirelikten kazandığından çok daha fazla bir ücretle esnek bir dadılık işi teklif ettiğinde, Jackie bu fırsatın üzerine atladı. Ve asla gelmedi

elleri boş dönüyorlardı. West ailesi sık sık kilerinde taze barbekü sosu ve buzdolaplarında kaburga, lahana salatası, fasulye ve Ridge'in kişisel favorisi olan etli ve keskin *yanmış uçlar* da dahil olmak üzere yiyecekler buluyordu.

"Bugün için ne planlıyorsun?" Kat, Willow'u kucağına aldı ve çırpılmış yumurta, muz dilimleri ve dilimlenmiş kızarmış ekmekten oluşan kahvaltı için mama sandalyesine oturttu. Bebek ellerini heyecanla salladı ve tombul yumruklarıyla yemeğe daldı.

"Oh..." Ridge cevap vermeden önce bir dakika düşündü.

Güzel bir kadını yemeğe götürmek, belki.

Belki de söz konusu kadını dudaklarından iyice öpmek.

"Sanırım Ash'in yanındaki bungalovun biraz bakıma ihtiyacı var," dedi sonunda, bir yandan da *Casey'nin ince boynunun ve pazen kaplı belinin de biraz bakıma ihtiyacı* olduğunu düşünüyordu.

Sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi Kat'in gözleri şüpheyle kısıldı. "Bana sorarsanız..." diye söze başlamıştı ki ön kapının zili çaldı. Jackie, hiç şüphesiz, pirzolaraları getirip pastırmasını kurtarmak için buradaydı. Hızlı bir selamlaşmadan sonra, evin kendi tarafına ve kartal gözlü Kat West'ten uzağa doğru eğildi.

Ridge, güzel Casey Parks'a duyduğu yeni ilgiyi *-karşılıklı* bir ilgi, diye hayret ediyordu- açıklamaya hazır değildi. Oğullarıyla çıkma konusunu hiç açmamıştı ve nasıl hissedeceklerini bilmiyordu. Bu haberi kötü karşılayabilirlerdi ve Ridge onları suçlayamazdı.

O da aynı şekilde afallamıştı.

Karısını kaybettikten sonra aşka ilgi duyabileceği Ridge'in aklının ucundan bile geçmemişti. Yine de kasabadan birkaç kadın, kaybından sonra kabul edilebilir zaman dilimini çoktan geçmiş olan patates cipsi kaplı güveçler getirerek onunla kesinlikle ilgilendiklerini belli ettiler.

Pazar günleri Ridge, bir grup dul kadından kaçmak için sık sık kilisenin yan kapısından sıvışmak zorunda kalıyordu. Bu çete onu kardeşlik salonunda köşeye sıkıştırmaktan hoşlanıyordu ve Ridge'in şüphelendiği sebepler onun hazır olduğundan biraz daha fazla *Süleyman'ın Şarkısı*'ydı.

Kasabadaki erkekler de bir o kadar kötüydü. Bir grup dedikoducu tavuk gibi, sürekli olarak dul kız kardeşlerini ya da evde kalmış kuzenlerini ona ayarlamaya çalışıyorlardı. Balıkçılık arkadaşı Nels Scott bile karısı Marta'nın Ridge'in aşk hayatını kasabanın dua zincirine koymaktan bahsettiğini söyledi.

Nels, "Ona açıkça 'asla olmaz' dedim," diyerek Ridge'in şükretmesini sağladı. "Dedim ki *Mart*, eğer Tanrı Ridge'in yeniden aşkı bulmasını isteseydi, ona bir kadın

kucak."

Ridge hikâyeye gülümsedi. Nels'e birkaç hafta önce bir akçağaçtan kucağına, göğsüne, kollarına ve bacaklarına düşen güzel kadından bahsetmedi. O düşüş hâlâ canını yakıyordu ama belki de Tanrı bunu uzun, çok uzun bir süre hatırlamasını istemişti.

CHAPTER 39

"R

Karın zamanı için hazır mısın?"

Paislee Sun'ı mutfaktan alıp aile odasına götürdü. Oyna. Güneş oldu özellikle Yengeç ve içinde ihtiyaç .

Dikkat
dağıtıcı
şeyler.

Bebek kızarmış görünüyordu ve yüksek sesle protesto ederken kapalı yumruklarıyla beceriksizce yüzünü ovuşturdu.

"Dişin mi çıkıyor? Bir göz atabilir miyim?"

Paislee parmağını bebeğin diş eti çizgisi boyunca ovuşturdu, ama herhangi bir şey hissetmedi. Sun'ın bir süre oynamasını ve sonra belki de uzun bir öğleden sonra uykusuna yatmasını ummuştı. Paislee kendini yorgun hissediyordu, bu yüzden bu çok hüsnükuruntuydu.

Pencereden dışarı, Pike'ın stüdyosuna doğru özlemle bakan Paislee yağan kar karşısında biraz soluklandı. Bir yıl önce ikisini de eski yerleşimcinin ahırında mahsur bırakan ve kısa sürede birbirlerine aşık olmalarına neden olan kar fırtınasını hatırlayarak gülümsemeye çalıştı ama gülümsemek şu anda çok fazla çaba gerektiriyordu.

Pike'ın stüdyosunda yeni bir yağlıboya tabloyla uğraştığını biliyordu. Eve gelip ona büyü yapmayı diledi ama onu rahatsız etmek istemedi. Telaşlı bir bebeği idare edebilmesi gerekirdi ama göz kapakları çok ağırlaşmıştı.

"İşte başlıyoruz." Sun'ı kalın ve renkli bir oyun minderinin üzerine yüzüstü yatırdı, üzerinde parlak çiğneme oyuncakları ve tutunabileceği yumuşak pelüş bebekler vardı. Ayağa kalkan Paislee biraz başının döndüğünü hissetti ve hızla bebeğin yanındaki kanepeye oturdu. Birkaç hafta önce olsa gerinir ve

Dinlenmek için bacaklarının üzerine bir örtü çekti. Ama artık değil; programı gece gündüz küçük Güneş'in insafına kalmıştı.

Sun mutsuz bir çığlık atarken Paislee gözlerini açık tutmak için mücadele etti. Bebek minik elleriyle yorganı avuçladı ve kıvranıp huysuzlanırken yüzünü yorganın içine gömdü.

"İşte böyle, ufaklık." Paislee uzandı ve onun sırtını sıvazladı. Belki uykuya dalarsa onu beşiğe taşıyarak rahatsız etmek yerine üstünü örtebilirdi. Ama bebeğin ulumaları yatışmanın aksine daha yüksek ve daha belirgin hale geldi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, yanaklarına dokunduğunda eskisinden daha da sıcak hissetti.

Aniden uyanan Paislee onu kucağına aldı ve ilk yardım çantasını bulmak için mutfığa götürdü.

Paislee kısa süre önce Pike'a sipariş etmeye başladığı paketlerle ilgili nazik bir şaka yaptı. Kendisi her gün pembe kıyafetler, küçük deri ayakkabılar ve minik ceketler teslim ederken, Pike'ın kutuları acil durum malzemeleri, çocuk kilidi ve Paislee'nin kurşun geçirmez, kırılmaz ve Pike'ın süslü dalış saatleri kadar suya dayanıklı diye şaka yaptığı yeni bir araba koltuğu içeriyordu.

Bir eliyle termometre ararken, Sun'ın çığlıkları Paislee'nin daha önce hiç duymadığı bir ciddiyete bürünmeye başlamıştı. Duvara doğru yürüdü ve Colton'ın ev ile resim atölyesi arasındaki iletişimi sağlamak için kurdurduğu dahili telefon düğmesine bastı.

"Pike, üzgünüm ama sana ihtiyacım var. *Çabuk* ol."

Birkaç saniye sonra Pike mutfığa koştu, ellerindeki boyayı sildi ve kapının yanındaki halının üzerine derin bir kar tabakası silkelemek için durakladı. Daha sonra acil servis doktoruna Paislee'nin devrilecekmiş gibi görüldüğünü, Sun'ın kızardığını ve büyük bir sıkıntı içinde olduğunu söyleyecekti.

Bebeği kucağına alırken karısına, "Gel, otur," dedi.

Paislee gözlerini kapatırken, "Sanırım... ateşi... var," diyebildi.

Paislee daha sonra doktora, Pike'ın bebeği aceleyle arabaya götürüp koltuğuna bağladığını ve ağladığını hiç hatırlamadığını söyleyecekti. Ya da Paislee'yi kollarına alıp arabaya taşıdığını ve orada da aynı şeyi yaptığını.

Ailesine acil durum telefon numarasını arayabileceğini, ancak kendi başına araba kullanarak daha hızlı yardım alabileceğini söyledi. Özellikle de

Kar yağıyor.

Sun neredeyse nefes nefese kalacak kadar ağlarken ve Paislee arka koltukta sızmışken, Pike karlı yollarda hız yapmamaya çalışarak arabayı dikkatle sürdü. Sesine güvendiğinde telefonuna komut verdi.

"Kat'i ara."

CHAPTER 40

A Aileye nispeten yeni katılan Kat gibi kimse birlikleri harekete geçiremezdi. Bir doktor olarak baskı altında sakindi. Bir anne olarak, acil durum müdahalelerine nasıl öncelik verileceğini ve Direktifleri basamaklandırmak için. Ve bir West olarak, nasıl kış tekmeleyeceğini ve isim alacağını biliyordu.

Kat bugünlerde çoğunlukla ev ofisinde çalışıyor olsa da, Pike acil girişine doğru yola çıktığını söylediğinde o da hastanedeydi. Ona Paislee'nin neredeyse hiç tepki vermediğini söyledi. Bebek hakkında fazla bir şey söylemesine gerek kalmadı, Kat arka planda onun çığlıklarını duyabiliyordu.

Acil servis ekibini Paislee için bir sedye ve Sun için tekerlekli bir beşik hazırlamaları konusunda alarına geçirdikten sonra sonraki aramalarını yaptı.

Evet, evdeki bakıcısı Jackie, ihtiyaç duyduğu sürece çiftlikte kalabileceğini söyledi.

Evet, Gunnar önce Ash ve Ridge'i arayıp aynı şeyi yapmalarını istedikten sonra çiftlikten hastaneye doğru yola çıkacaktı. İkisi de muhtemelen şehirde, bungalovlarında idi.

Evet, Colton Liu'yu hastaneye getirecekti. Liu'dan bebeğin hasta olduğunu haber vermek için ailesini aramasını isteyecekti.

"Kat Colton'a, "Onlara kızın emin ellerde olduğunu ve bu havada dışarı çıkmamalarını söyle," dedi.

Koridorlardan acil servis girişine doğru ilerlerken, Bulaşıcı Hastalıklar Bölümü'nün ikinci amiri Josh Quell ile konuştu ve onu durumdan haberdar etti. Sonra Marta'nın yanından geçti.

Hediyelik eşya dükkânına girip ona el salladı ve yetişebildiği zaman geri döneceğine söz verdi.

Acil servisin kapısına vardığında, Pike'ın arabası kapalı girişe yanaşıyordu.

Acil servis ekibinden biri "Gidelim," dedi ve en az beş kişi Paislee ile bebeği içeri götürmek için dışarı çıktı.

Ağlayan Sun pediatri acil servisine doğru giderken, Paislee de diğer yöne, triyaja gitti. Kat, Pike'ın başının tenis maçı izler gibi ileri geri sallanmasını izledi - ta ki sonunda çaresizce Kat'e bakana kadar.

"Hey kovboy," dedi sertçe, "karını takip etmeni istiyorum, ben de bebeği takip edeceğim. Sun hakkında soruları olursa, gelip seni bulurlar. Ya da ben bulurum."

Pike itiraz etmek için ağzını açtı ama Kat ellerini güven verici bir şekilde onun kollarına koydu.

"Bu iş sende Pike," dedi Kat, Pike'ın nefes alış verişini düzene girene kadar başını aşağı yukarı salladı ve o da aynısını yaptı. "Şimdi," dedi Kat, "valeye arabanın anahtarlarını ver."

Kat, Sun'ı kontrol etmeye gitmeden önce kayıt masasında durdu ve onlardan, "bir banka soygununu durdurmaya çalışıyormuş gibi görünen", vahşi ve geniş gözlü bir şekilde dolaşacak olan çeşitli ve çeşitli West'lere dikkat etmelerini istedi. "Hepsini özel aile bekleme alanına yönlendirin."

VIP odasında Randi'nin kanserle olan uzun mücadelesinden kalma tatsız anılar olduğunu biliyordu. Aynı zamanda ailenin Willow'un doğumunu beklemek için toplandığı mutlu anıları da barındırıyordu. Bugün, ailenin mahremiyeti için en iyi yer burası olacaktı. Hastaneyi bağışlamanın bir avantajı.

West'ler özel muamele istemezdi ama Kat onların büyük ve gürültücü bir grup olduğunu biliyordu. Ayrıca Jackie'nin Red's Rib Shack'ten aileye akşam yemeği göndermesinin uzun sürmeyeceğini de biliyordu.

Aile üyesi olmayanların Red'in lezzetli yemeklerinin güzel kokusuyla dalga geçmesi zalimce ve olağandışı bir ceza olurdu.

CHAPTER 41

"**I** Üzgünüm Ridge, gitmen gerekiyor," dedi Casey üzüntüyle. "Öpüşmek, çıkmak, sen ve ben... hepsi bir hataydı. Birlikte olamayız."

Elinde çiçekler, çikolatalar ve sıcak kahvelerle evine geldiğinde beklediği konuşma bu değildi. Dağlarda gezintiye çıkmak istiyordu, "bu sefer soğukta yürüyüş yapmadan," dedi, en azından bir gülümseme bekliyordu.

Ona kar yağacağını söylemişti ama ciddi bir şekilde bastırmadan önce bir saatliğine dışarı çıkabileceklerini düşünüyordu. Birkaç gün çiftlikte mahsur kalacağı kesindi, Casey de onun evinde yalnız kalacaktı.

"Bugün benimle olamayacağını mı söylüyorsun?"

"Asla," dedi, oyun oynamak istemiyordu. "Seninle asla birlikte olamam Ridge."

Ridge'in kaşları, kızın söylediklerini anlamaya çalışırken derin bir şekilde çatıldı. Öpüşmeleri gerçektir, bunu inkâr edemezdi. Ve aralarındaki çekimin gerçek olduğunu biliyordu. Peki o zaman ne olacaktı?

Casey başını eğdi ve sessizce burnunu çekti.

"Aradı, değil mi?" Ridge sordu ama cevabı zaten biliyordu.

Pis yaşlı köpek.

Arkasını dönüp pencereye doğru yürüdü ve bu da onun teorisini doğruladı. Phoenix onu tekrar aradı... ama Ridge'e her şeyi anlattı. Bir şey mi saklıyordu?

"Onun senin üzerinde hiçbir etkisi yok, Casey kız. Bunu kendin söyledin." Casey onunla yüzleşmek için dönerken başını salladı.

"Derek bir şeyi fark etmemi sağladı, Ridge. Ona ödeme yapsam da yapmasam da, bu hikaye bir gün ortaya çıkacak ve iyi görünmeyecek. İnsanlar kendi sonuçlarına varacaklar ve sen de benimle birlikte dibe çekileceksin. Buna dayanmam."

Ridge onun elini tutmaya çalışarak, "Bekle," dedi. Kadın elini çekti. "*Beni* koruyor musun?"

Yukarı baktı ve bir kez başını salladı.

"Ama ben zaten kasabanın kötü çocuğuyum, bunu bilmiyor muydun?"

Casey'nin kararlılığından ödün vermediğini anlayabiliyordu. Şaka yapmıyor ya da kandırılmıyordu.

"Bak Casey, hikayeni anlatacağım ve her şeyi açıklığa kavuşturacağım. İnsanlar anlayacaktır."

"Hayır yapmayacaklar Ridge," diye tısladı ve acı ve öfke içinde bağırdı. "Fotoğraflar, manşetler ve eski çalışanlarımdan incitici alıntılar var. Gerçekten kötü görünüyor ve kötü. *Ben* senin için kötüyüm."

Odada volta atıyor, konuşurken hayal kırıklığı gözyaşları döküyordu.

"Karın," diye devam etti Casey, "o bir azizeydi, Ridge. Çocukların Phoenix'ten gelen haberleri gördüklerinde, ki görecekler, benim hayatında olduğum için utanacaklar. Bunu biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm."

"Böyle bir şey olmayacak Casey."

"Bana güvenin, gazete hikayeyi araştırarak... ya da halka açıkladığımızda birileri adımı arayacak. İnternette görecekler. Belki de çoktan görmüşlerdir."

"*Ne hikayesi* - sana kötü davranıldığı mı? Senin adını lekelemeye çalışsınlar da görelim." Ridge sinirlenmeye başlamıştı ama Casey de öyle.

"Ne yapacaksın, gazeteyi mi satın alacaksın Ridge? Aynı adil piyasada olması gereken o evleri satın aldığın gibi mi? Etrafta dolaşıp istediğin her şeyi satın alamazsın - benim iyi adımı ya da başımın üzerinde duracak bir haleyi satın alamazsın. Hatalar yaptım ve yanlış adama güvendim. Aptalca davrandım ve pek çok insan zarar gördü. Çalışanlarım maaşlarının bir kısmını almak zorunda kaldı..."

"Onlara kendi paranızdan verdiniz."

"Kim daha iyi? Buna izin veren aptal benim. Başıma geleni hak ettim."

"Aynı fikirde değilim. Ama bunu hak etmiş olsan bile, sen bedelini ödedin Casey. Bırak gitsin ve mutlu olmana izin ver."

"Ailen buna asla izin vermez, vermemeli de," dedi, öfke anında olduğundan daha sakın bir sesle, "Randi'nin adı kasabanın her yerinde iyi işler ve iyiliklerle anılıyor. Onunla rekabet edemem, Ridge."

Başını ellerinin arasına almış, yenilmiş ve çaresiz görünüyordu.

"Ben o değilim."

"Ben o değilim Casey," diye haykırdı Ridge. "Seni terk etmeyeceğim ya da incitmeyeceğim. Sen ondan korkuyor olabilirsin ama ben korkmuyorum."

Casey gülümsedi ama sadece üzgün görünüyordu.

"Sen bir kovboysun ve silahlarını ateşleyip kötü adamı bulup kökünü kazımak istiyorsun. Ama benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ne şimdi ne de sonra. Kendi başıma başardım ve gerekirse bunu tekrar tekrar yapabilirim. Bu ülkenin dört bir yanında yeniden başlayabileceğim pek çok kasaba var."

"Yorulmadın mı..." Ridge cümlesini "kendi başına" diye bitirecekti ki telefonunda birden fazla zil sesi ve uğultu duydu. Biri ona ulaşmaya çalışıyordu; sese bakılırsa belki de birkaç kişi.

Aşağı baktığında Ash, Gunnar ve Pike'tan gelen mesajları görebiliyordu.

Casey'ye "Bir sorun var, bana bir dakika ver," dedi, sonra da "görünüşe göre ailevi bir acil durum için hastaneye gitmem gerekiyor. *Lütfen* benimle gelir misin?"

Casey'nin gözlerinde büyük bir özlem ve yalnızlık vardı ama başını salladı.

"Sen git, Ridge. Sana ihtiyaçları var."

Ama sana ihtiyacım var! Umutsuzca söylemek istedi.

Ceketinin düğmelerini iliklerken, "Bu konuşma henüz bitmedi, Casey Parks," dedi.

CHAPTER 42

"**D**" "Babama kimse ulaşamadı mı?"

Gunnar özel bekleme odasının zemininde volta atan Ash ve Colton'a sordu. Pike köşedeki sandalyede oturuyordu, Liu'yla bebek hakkında konuşuyordu. Paislee ve Sun'ın durumları stabildi ancak onları neyin hasta ettiği konusunda başka bir bilgisi yoktu.

Gunnar, "Babamın seninle olabileceğini düşündüm, Ash," dedi.

"Sanırım Casey Parks'la randevuya çıktı," diye cevap verdi Ash, sanki her gün olan bir şeymiş gibi. Diğer kardeşler sertçe başlarını kaldırdılar.

"Bir *randevu*, emin misin?" Gunnar'ın sesi şok olmuş gibiydi.

"Casey Parks kim?" Pike köşeden başını kaldırdı ve içinde.

"Öğleden sonra bir randevu mu?" Colton'ın sesi daha az şaşırmış ve biraz da

Eğleniyorum.

"Babam 60'ını geçti," dedi Ash masumca. "Belki de gece araba kullanırken rahat değildir."

Üç kardeş birbirlerine baktılar ve Colton bir kahkaha attı - koşullar düşünüldüğünde oldukça uygunsuzdu.

Colton gülümseyerek Ash'e, "*Bu* spekülasyonu kendine saklasan iyi olur," dedi ve Ash çiftliğe ilk geldiğinde yaptığı gibi çocuğun başının üstünü karıştırdı. Gerçi her geçen yıl daha da yükseğe uzanmak zorunda kalıyordu.

Ash iyi huylu bir şekilde gülümsedi. Rahatsız olmuş gibi davranıyor ama artık kocalık ve Gunnar'ın durumunda babalık yapmakla meşgul olan ağabeylerinin ilgisinden gizliden gizliye hoşlanıyordu. Hayatının büyük bir bölümünü

Sadece büyükannesi. Onu özlese de, Batılar ve onu her zaman tanıdıkları gibi aralarına aldıkları için Tanrı'ya her gün şükrediyordu.

Ash kardeşlerine dikkatle, "Sanırım babamın biriyle çıktığını düşünmek sizin için garip olmalı," dedi. "Annenizi hiç tanımadım ve hepinizin onu özlediğini biliyorum. Keşke ben de onu tanısaydım. Ama Casey hoş, akıllı ve gerçekten çok güzel. Bence ondan hoşlanırsınız."

Ash'in sözlerinin tam anlamını kavrayan Gunnar'ın gülümsemesi biraz soldu.

"Sözüne güveniyorum Ash," dedi Gunnar, uzanıp Ash'in omzunu sıkmak için. Gunnar'ın sesi kalındı, sanki boğazına bir şey takılmış gibiydi, diye düşündü Ash.

Gunnar pencereye doğru yürüdü ve dışarıdaki fırtınaya baktı. Kat'in aynı çatı altında olmasından memnundu ve Willow'un da burada olmasını diliyordu ama çiftlikte, güvendiği Jackie'nin yanında olmasının daha iyi olacağını biliyordu. Hızlı bir telefon görüşmesi her şeyin yolunda olduğunu doğruladı. Rowdy ve Gray yakınlardaydı ve gerekirse yardım edeceklerdi.

"Geceyi çiftlikte geçireceğimi varsayıyorum," dedi eski arkadaşına. "Yollar açık ve güvenli olana kadar eve gitmeye çalışma. -Biz iyiyiz."

Bekleme odasında Kat'in de yanında olmasını diledi ama onun olması gerektiği gibi bebek Sun'a yapışmış olduğunu biliyordu. Pediatri doktorları ne kadar izin verirse o kadar. Kendisi de küçük yaşta babası tarafından terk edildiği için Kat'in Ash'in güvensizliklerine son derece duyarlı olduğunu da biliyordu.

Biraz içine kapanmak ve sadece değişimin duygularını ve korkusunu *hissetmek* istiyordu ama Kat ondan aileye liderlik etmesini ve Ash'i rahatlatacak bir ton belirlemesini bekliyordu.

Kat ne yapardı?

Gunnar bir an düşündü ve birkaç yıl önceki karantina sırasında nasıl aşık olduklarını hatırlayarak sırtıttı. Ash de buradaydı. Gunnar ilk başta Kat'ten hoşlanmamıştı ve Kat'in kontrolü ele alan tavırları yüzünden ona "şerif" demeye başlamıştı. Aynı ruhla, Ash'i beladan uzak tutması için Gunnar'ı *görevlendirdi*.

Kat burada olsaydı ona yine vekalet ederdi.

"Ash," diye döndü Gunnar ve çocuğa doğru yürüdü. "Onun da biriyle çıktığını görmek sana garip gelebilir; o sadece bizim babamız değil, senin de baban. Sen de mi

ve bunun nereye varabileceğini biliyor musun?" Ash, Gunnar'ın sözlerini düşünüyor gibiydi. "Evlenirlerse mi demek istiyorsun?"

Bu düşüncenin yüksek sesle söylendiğini duyunca Gunnar'ın başı dönmeye başladı. Yerine oturdu ve boğazında yükselen paniği yutmaya çalıştı. Sonunda başını salladı.

"Beni unutacağını düşünmüyorsun, değil mi Gunnar?"

Gunnar, Ash'in korku dolu gözlerine bakarken kendini çok yetersiz hissetti; muhtemelen kendi gözlerinde de aynı korkuyu görüyordu. Ridge ailelerini ve annelerini unutacak mıydı?

"Hayır!" Gunnar kesin bir ifadeyle, "Hayır!" dedi.

"Hayır. Batı çetesi deli gibi büyüyor ama aşk bölünmez, çoğalır." Elini bir kez daha Ash'in omzuna koydu. "Her zaman birbirimizi kollayacağız ve yaptığımız her şeyin merkezine birbirimizin çıkarlarını koyacağız. Biz buyuz işte. Babam böyle biri."

Ash başını salladı ve daha huzurlu görünüyordu. Gunnar çocuğa gülümseyerek, West Ranch'e geldiğinden beri ne kadar büyüdüğünü ve Ash'in endişelerini dışa vurmak yerine söze dökebilmesinin ne kadar iyi olduğunu düşündü.

Kat onunla gurur duyardı, hepsiyle.

CHAPTER 43

I

Ben o değilim.

Ben o değilim!

Casey ile olan tartışmasının gölgeleri

Ridge karı silkeleyip hastanenin bekleme odasına doğru ilerlerken. Tüm oğullarını bulduğunda, Sun ve Paislee'nin durumlarının iyi olduğunu ama tehlikeyi atlatamadıklarını söyleyen Pike'a sarılınca rahatladı.

Pike, Ridge'in hatırı için, "Hâlâ test sonuçlarını bekliyoruz," diye tekrarladı. "Bitkin görünüyorsun," dedi Ridge oğluna, sesindeki endişeyle. Pike da ona, "Sen de başka bir yerde olman gerekiyormuş gibi görünüyorsun," dedi.

tekrar ayrılmadan önce, ailenin duyabileceği şekilde. Pike babasının randevusuyla ilgili söylentileri duymuştu. Hayatın inceliklerine karşı genellikle diğerlerinden daha duyarlı olan bu sanatçı, hüznü de fark etmişti.

Ridge başıyla onayladı.

"Konuştuk."

Pike, "Git işlerini hallet," dedi. "Benim onayım la git, burada yapabileceğin bir şey yok baba. Desteğini takdir ediyorum ama sanırım başka birinin de buna ihtiyacı var."

Ailesinin onayladığını hisseden Ridge şapkasını tekrar taktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Dikkatli ol baba ve lütfen irtibatla kal," dedi Gunnar, "Geçitten bu tarafa doğru tam güçte bir kar fırtınası geliyor."

Ridge, "Eminim kasabada, evlerden birinde," diye onları temin etti ve oradan ayrıldı.

Ridge, sürgülü kapılara ulaşmadan hemen önce Ash'in kendisine seslendiğini duydu. Çocuk elinde telefonuyla lobide koşuyordu.

"Amber'dan haber aldım," dedi Ash aceleyle. "Casey Pass'a gitti -Barber Çiftliği'nin listesini almaya çalışmak için. Yarım saat önce ayrıldı ve Amber o zamandan beri ondan haber alamadı."

Ridge derin bir iç çekti ve başını salladı.

"Ben de bundan korkuyordum."

"Onun peşinden gidiyorsun. Seninle gelmeme izin ver."

Ridge, şimdi tüm açık hava kadar büyük bir kalple üzerinde yükselen en küçük oğluna şöyle bir baktı. Ridge çok gururluydu ama bunu tek başına yapmak zorundaydı.

"Bu işi çabucak halledeceğim, güneş batmadan o çiftliğe varıp geri dönebilirim. Eve uğrayıp acil durum ekipmanı ve çekmek için bir kar makinesi alacağım. Sen burada kal ve bizi dualarından eksik etme. Bu bahar ziyaret edebileceğimiz üniversitelere bakmaya başla, tamam mı?"

Ridge Casey'yi takip etmek için dönerken Ash endişeli görünüyordu ama başını salladı. Gökyüzü griydi ve çoktan kararmıştı. Sürgüler açıldığında Ash'e çarpan soğuk rüzgârın şakası yoktu ve hızlı bir tren gibi kasabaya doğru ilerleyen uğursuz koşulların tadını veriyordu.

Ash, karın çoktan Geçit'i kapladığını biliyordu.

"AR 'ER RO'DAN SAĞA DÖN..."

Casey, nereye gideceğini söyleyen bir GPS olmadan ne yaptığını merak ediyordu; özellikle de Wyoming'in arka yollarında, kar yağarken. Ama kasabadan uzaklaştıkça sinyal ve yol tarifi bozuluyordu. Barber Yolu'na dönecek kadar biliyordu ve bu onu doğrudan çiftliğe götürecekti.

Bu havada dışarı çıkmamalıydı ama büyük kar yağışı için mevsim henüz çok erkendi, değil mi? Barber Çiftliği'ne giderken böyle düşünmüştü. Bugünkü söylentilere göre, ön kapıya kilitli bir kutu koyan ilk acente listeyi alabilirdi ve bu miras mülkünün komisyonu önemli olacaktı.

Casey cesaretini toplamak için arabasını sürerken yüksek sesle, "Kendime dikkat etmeliyim," dedi. Daha önce Ridge'le yaptığı konuşma en hafif tabiriyle üzücüydü ve dairesinden çıkması gerekiyordu.

Birkaç tatlı gün boyunca çok mutlu olmuş, uzun zamandır hayalini kurduğu kovboya aşık olmuştu. Onun öpücükleri, gülümsemeleri ve

dokunuşlar olmasını umduğu her şeydi. Ridge sevgi dolu ve özenli, eğlenceli ve samimiydi.

O çok iyiydi.

Casey onun adını kendi adıyla lekeleyemezdi. Phoenix'te olanlardan doğrudan sorumlu değildi ama West Gorge'daki her bir sakine gidip hikâyenin kendi tarafını anlatamazdı.

Gerçekler gerçektir. Babasının şirketi, onun sayesinde kapılarını kapattı ve çalışanlara ödeme yapılmadı. Sözleşmeler geçersiz kılındı ve yükümlülükler yerine getirilmedi. Satıcılar alıcıları, alıcılar da mülkleri kaybetti. İşler kaybedildi.

Casey kaybolmuştu!

"Olamaz, bu çok kötü." Düşüncelerinde o kadar kaybolmuştu ki, arabası yan taraftaki bir çukura batana ve kayana kadar karın ne kadar derin olduğunu fark etmemişti. Arabayı önce geri vitese, sonra ileri vitese takarak çukurlardan çıkarmaya çalıştı ama iyice sıkışmıştı.

Neredeyse anında motoru durdu. Casey kar fırtınasının sessizliğinde oturmuş, sadece rüzgârı dinliyordu. Pencereleeri neredeyse anında karla kaplanmıştı.

"Ben ne yaptım?" diye bağırdı ama kimse duymadı. Arabası çalışmıyordu, telefonu çekmiyordu ve Casey sığınacak bir yer bulamamıştı.

CHAPTER 44

"C tüm Casey!"

Ridge boş yere, uzak yolda çoktan çatırdamaya başlamış ve tepki vermeyen arabasının hoparlörüne bağırdı. Baktı telefonuna kısa bir süre baktı ve üzerinde numarasının yazılı olduğu tuşa bastı, ama kadın cevap vermedi.

Oh, Casey.

Ridge dört çeker aracıyla Geçit'e doğru ilerliyor, silecek lastikleri karı ön camdan uzak tutmaya çalışıyordu. Çiftlikte durup, kamyonu daha fazla ilerleyemediğinde kullanmak üzere, arkasında kar motosikleti olan bir römork bağladı. Hiçbir şeyden habersiz kalmamaları için her şeyi her zaman iyi çalışır durumda tutan ellere teşekkür etmeyi unutmamalıydı. Bugünkü gibi bir günde bu, yaşamla ölüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Ona kızgınlıkla başını sallayan Ridge, hırsının Casey'yi Wyoming'in tehlikelerine karşı körleştirdiğini biliyordu. Ama suçluluk duygusu da Ridge'in midesini kemiriyor, Casey'nin pervasızlığın kollarına itilmesinde ne kadar büyük bir rol oynadığını merak ediyordu. Kızın altında rekabet ateşini yakan ve ona her zaman bitişe doğru bir yarış içinde olduklarını hissettiren oydu.

Ridge onun ve kendisinin güvenliği için sessiz bir dua etti. İnsanlar Wyoming'in vahşi doğasında bunun gibi aptalca nedenlerle çabucak yok oluyorlardı - bir emlak *ilanı*.

Elbette, komisyon yüksek olacaktı. Ve evet, Phoenix'teki pislik erkek arkadaşı para için nefesini ensesinde hissediyordu. Ridge bu sorunları çözmesine yardım edecekti, tabii Casey isterse.

Vay be!

Ridge bir buz parçasına çarparak yoldan çıktı ve neredeyse derin bir hendeğe düşüyordu.

Kamyonu düzeltirken kendi kendine "Dikkat et," diye bağırdı; Barber Çiftliği'ne giden yol az ilerideydi. Ridge, Chuck Barber'ı ölmeden önce, birkaç yıl önce son kez ziyarete gittiği zamanı hatırladı. Eğer doğru hatırlıyorsa, ana yol ile çiftlik arasında terk edilmiş tek odalı bir kulübeden başka bir şey yoktu.

Fazla bir şey değildi ama Casey'yi hava şartlarından koruyacaktı.

Eğer eve ulaşırsa, içeri girip yardım gelene kadar saklanmayı akıl ederdi. Ridge, "ön kapıya kilit koyan ilk temsilci listeyi alabilir" diyen mankafaya öfkeyle başını salladı. Muhtemelen kış gelmeden çiftliği boşaltıp birkaç dolar kazanmayı uman aptal Barber'lardan biriydi. Ridge, oğullarının anneleri sayesinde sahip oldukları sağduyu için minnettardı.

Ama şu anda bu ayrıntıların hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Casey Parks'ı bulmak için elinden geleni yapmaktı, çünkü... *çünkü...* Ve kar yoğun olmasına ve görüşünü engellemesine rağmen, ilk kez kendi nedenlerini açıkça görebiliyordu.

Karısını kurtarmak istedi.

Yıllar önce kanseri durduramamıştı; elinden geleni yapmasına rağmen Randi Lynn'i kurtaramamıştı. Ve bu kar fırtınasını da kimse durduramazdı. Ama Casey onu bulamazsa kar fırtınasında ölecekti ve karısının tekrar ölmesine izin vermeyecekti.

Ridge şaşkınlık ve merak içinde buzlu ön cama bakarak, "Olacağım, Tanrım," dedi. "Bana gerçekten ikinci bir şans veriyorsun."

Çiftlik yoluna dikkatle dönen Ridge, kamyonetini derin kara saplanmış halde bulmadan önce sadece bir mil gitmişti. Casey'nin arabasıyla ne kadar uzağa gidebildiğini merak etti.

Zzzz zzzz... arabası yana doğru kayarken kamyonun tekerlekleri dönerek kar ve buz püskürttü. Aracının sette sıkışmasını istemeyen Ridge, kamyonu teslimiyetle park etti. Paltosunun fermuarını çekti ve şapkasını kulaklarının üzerine çekti. Çiftlikteyken sıcak tutan kar pantolonunu ve kutup botlarını giymiş, sıfırın altındaki eldivenlerini de parkasının içine sokmuştu.

Ayrıca ilk yardım çantası taşıyan büyük bir sırt çantası aldı ve çiftlikteki barakadan aldığı malzemelerle doldurdu - Casey için kar kıyafetleri, su şişeleri, granola barları ve benzeri şeylerin yanı sıra bir işaret fişeği tabancası ve küçük bir tabanca. İnsanlar

fırtınada dışarıda olmayabilir ama kurtlar ve çakallar gibi aç hayvanlar vardı.

Ridge'in yapmaktan nefret ettiği son şey motoru kapatmak ve sıcak kamyonetten çıkıp soğuk rüzgâra ve derin toza adım atmaktı. Sadece Casey'nin üşümüş, korkmuş ve yalnız olduğu düşüncesi ona bunu yaptırabilirdi.

Beklediğinden de kötüydü; rüzgâr şiddetliydi ve buz gibi karı Ridge'in açıkta kalan yüzüne doğru savuruyordu. Kaskının siperliğini indirdi ve kar motosikletini çalıştırdı. Ridge, Casey yola yakın bir yerdeyse onu duyabileceğini düşündü.

Kar ve rüzgâra rağmen Ridge yolda lastik izlerinin belli belirsiz izlerini görebiliyordu ve bu da onu doğru iz üzerinde olduğuna inandırıyor. Bu yoldan biri gelmişti, umduğu tek şey bunun Barber'lardan biri değil de Casey olmasıydı. Enerjisini bir aptalı kurtarmak için harcamak istemiyordu.

"Neden arkanı dönmedin?" Ridge bağırdı ama kimse duymadı. İçinde bulundukları duruma duyduğu öfke ve hayal kırıklığını boşaltmaya yetmişti ama içinde her ikisinden de çok daha fazlası vardı, biliyordu.

Güvende olmak için vakit varken West Gorge'a dönmüş olmasını diledi. Ya da daha iyisi, en başta evde kalmasını. Hayatını tehlikeye atacak kadar bir evin listesini almak için bu kadar hırslı olmak Ridge'in ötesinde bir şeydi, yine de küçük bir parçası onu anlıyordu.

Bu, atalarının çiftlik kurarken sahip oldukları hayatta kalma tutumunun aynısıydı - yapmaları gerekeni yaptılar.

Casey iyi bir öncü olabilirdi. Cesur ve inatçıydı, tıpkı çok daha gençken tanıdığı başka bir kadın gibi. Belki de bu yüzden ondan bu kadar çok hoşlanıyordu. Randi'nin ölümünden bu yana geçen beş yıl boyunca Ridge, Casey ile tanışana kadar aşkta ikinci bir şansı olabileceğini hiç düşünmemişti. Şimdi, çok geç kalmadığını umuyordu.

Kar motosikleti yoğun karda çok hızlı olmasa da kayarak ilerliyordu. Gri gökyüzüne düşen yoğun taneler yüzünden görüş mesafesi çok düşüktü. Umarım Casey'yi hava kararmadan önce bulabilirdi, ki bu da en iyi ihtimalle sadece bir saat uzaklıktaydı.

Tanrı'nın izniyle, eğer onu bulursa, güvenli bir yere gitmek için zamanları olacaktı. Şanslılarsa kamyonu geri dönerlerdi.

Ridge, yoğun karda neredeyse görünmez olan terk edilmiş kulübenin yanından geçti. Yavaşladı ama kapının yakınında herhangi bir iz ya da bir işaret görmedi.

Casey oradaydı.

"Tamam, devam edelim," dedi kendi kendine, sadece vahşi doğada kendi sesini duymak için. Gençken bu harika bir macera olurdu. Wyoming'de karda olmayı severdi; dağların tepelerindeki çamlar o kadar uzundu ki. Nadiren donan vadinin etrafındaki kayalar ve devrilmiş kütükler karla kaplıydı.

Ridge manzaradan hiç bıkmadı. Ama Lodge'un resimli penceresinden, kükreyen ateşin sıcaklığının yanında manzarayı seyretmekten giderek daha fazla keyif alıyordu. Elinde sıcak bir kahveyle. Bu kış fırtınası uzun zamandır tecrübe ettiğinden biraz daha şiddetliydi.

Soğuk, acımasız ve uyuşturucuydu ama yaşadığını hissediyordu. Sadece umut ediyordu... Ve sonra, bir saat gibi gelen bir süreden sonra, Ridge ileride bir renk parıltısı gördü onu. Yavaşladığında dışarıya doğru uzanan bir parça kırmızı renk gördü. Bu Casey'nin arabasıydı, tamamen kara gömülmüştü ve bir hendeğin içinde açılı bir şekilde duruyordu.

Ridge hemen camı silmek için atladı.

Casey'i gördü, direksiyonun üzerine yığılmıştı. Hareket etmiyor ya da cevap vermiyordu.

CHAPTER 45

"Casey!"

Kapısı kilitliydi ama çerçeveye vurulan birkaç sert darbe onu uyandırdı. Yüzünde şok ve şaşkınlık okunuyordu. *Ridge*, diye bağırды ve kapının kilidini açmak için çabaladı.

Rüzgârla birlikte arabanın içine kar yağarken, *Ridge*'in açık kollarına kapanan Casey'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu.

"Burada tek başıma öleceğimi sandım."

"Gel buraya bebeğim, her şey yoluna girecek," dedi. "Seni eve götürelim." *Ridge*, kalın tüylü katmanları giyerken elinden geldiğince ona sarıldı.

Ridge, Casey'nin kıyafetlerini hızlıca gözden geçirdikten sonra kar motosikletine binmeden önce daha fazla korumaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. "Burada kal," dedi ve sırt çantasını almak için derin karda ilerledi. Casey'nin montunun üzerine daha sıcak tutan bir anorak, kot pantolonunun üzerine de kar pantolonu geçirmesine yardım etti.

Onu azarlamaktan ya da parmağını sallamaktan kaçındı; bunun için zamanı olacaktı. Hal böyleyken, korkudan ve bulunmuş olmanın verdiği rahatlamayla ağlamasını güçlükle durdurabiliyordu.

Getirdiği botlar çok büyüktü ama ayaklarını sıcak tutacak kalın bir flanel astarı vardı. Beş yaşındaki bir çocuğu anaokulu teneffüsüne hazırlar gibi, çantasını ve anahtarlarını sırt çantasına yerleştirmeden önce sıcak tutan bir şapka ve eldiven ekledi.

"Hazır mısın?"

Tutmam gereken sözler ve uyumadan önce gitmem gereken kilometreler var.

Ridge'in aklına okul günlerinden bir şiir geldi. Casey'ye sadece kalbinde sözler vermişti ama onları kesinlikle tutacaktı.

Casey arabadan dışarı fırladı. Kar o kadar derindi ki neredeyse tamamen öne doğru düşecekti; Ridge onu yakaladı ve kar motosikletine doğru yürümesine yardım etti. Daha şimdiden taze karla kaplanmış olan adam koltuğu süpürdü ve Casey'ye beline tutunmasını söyledi.

"Yavaş ilerliyor," diye bağırdı rüzgârın içinden. Kadın sadece başını salladı ve yüzünü adamın ceketinin arkasına gömdü. Kar motosikletini döndürmeye çalışırken onun hıçkırıklarını hissedebiliyordu. Ridge Casey'nin içini rahatlatmak istedi ama bunun için daha çok zamanı olacaktı.

Gözlerini kısarak tipinin içinden etrafı görmeye çalışırken soğuk, buz gibi rüzgâr onu dövüyordu. Kaskındaki kalkan, eldivenleriyle beceriksizce temizledikçe hızla buz tutuyordu. Zor nefes alıyordu ve durduğunda biraz su içmiş olmayı diledi.

Rrrr rrrr... kar arabası derin tozla ve ikisinin ağırlığıyla mücadele etti.

Bir sıra ağacın arkasında bir yer bulduktan birkaç dakika sonra nefes almak ve sırt çantasının yan cebindeki şişeden bir yudum su içmek için durdu. Arkasını döndü ve suyu Casey'ye uzattı. Yüzü kardan ve muhtemelen ağlamaktan kızarmış ve soğumuştur. Perişan ve korkmuş görünüyordu. Muhtemelen o da aynı şekilde görünüyordu.

Motor kapalıyken ve rüzgâr engellenmişken hava sessizdi. Tek ses ince dallardan düşen kar taneleriydi. Bir yandan görkemli, bir yandan da ürkütücüydü. Wyoming dağlarında her yıl insanlar ölüyordu.

Yürüyüşçüler donarak öldü.

Sinek balıkçıları nehirlerdeki ani sellere kapıldı. Dağcılar buzda ayaklarını kaybetti.

Ve sonra.

"Ridge," diye seslendi Casey korkuyla, elini sessizlik için kaldırdı.

Ridge şapka ve miğferin arasından yırtıcı hayvanların hırıltılarını duyabiliyordu ve kanı dondu. Çakallar, belki de kurtlar onları takip ediyordu. Sadece bir kar arabası olunca, aç hayvanlar cesaretlenmişti.

Ridge onları terk edilmiş kulübeye götürmesi gerektiğini biliyordu.

"Ridge?" Casey haykırdı, ona öyle sıkı sarılmıştı ki, bu onun kendi içinde hissettiği korkuyu yansıtıyordu. Boşta kalan elini tutup onunkini okşadı.

Kontak anahtarını çevirerek, "İleride boş bir kabin var," dedi.

Dua et de zamanında ulaşalım.

WEST RANCH'in, geçmiş yıllardan kalma eski arabalar, paslı traktörler ve kar motosikletleriyle dolu birkaç ek binası ve ahır var - hatta bazıları müze parçası olabilir. Belki de bunları kasabanın tarih derneğine bağışlamalıydı. Ridge bu yolculuğa en yeni kar motosikletiyle çıktığı ve deponun benzinle dolu olduğundan emin olduğu için memnundu.

Ridge sessiz bir kararlılıkla, Casey'nin sırtında derin karda ilerlemeye başladı. Kar sert bir şekilde yağıyordu ve hava kararıyordu. Kulübeyi yine kaçırmak istemiyordu. Sonunda, karanlık ormanın içinden geçerken solunda kulübeyi gördü ve rahatlayarak neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Peşinde bir kurt sürüsü varmış gibi at sürüyordu ki bu muhtemelen doğrudu.

Kulübede, makineyi yan duvarın yanındaki yarı yıkık bir kulübenin altına park etti, sonra el feneriyle birkaç büyük dal ve yaprak dökmeyen dal bularak elinden geldiğince üzerini örttü; eğer kapı aralığı daha genişse makineyi içeri sokacaktı.

Casey yardım etmeye çalıştı ama derin karda düşmeye devam etti. Tekrar tekrar ayağa kalkmasına yardım etmek için çok fazla zaman harcıyordu.

"Sırt çantasını al," diye bağırdı rüzgârın içinden.

Sonunda onun koluna girerek yarısı kara gömülmüş olan kapıyı buldular. Neyse ki kapı içeri doğru itildi ve eski ahşabın tek ihtiyacı olan güçlü bir tekmeydi.

İçerisi zifiri karanlıktı ve rüzgâr hariç dışarı kadar soğuktu. Pencerele çatlağı ama tam olarak kırılmamıştı. Görünüşe bakılırsa yıllardır kimse oraya girmemişti. İlkel ahşap mobilyalar vardı, tabii parçalara öyle denebilirse, ve taş şöminenin yanında birkaç eski kütük.

"İşte geldik," dedi ve sırt çantasından küçük bir acil durum feneri çıkarıp açtı. Ridge el fenerini taş şöminenin içine tuttu ve ışık parçacıkları görebildi. Bu iyiye işaretti. Duman onları dışarıda boğmadan ateş yakmayı deneyebilirdi.

Ridge bir çakmak ve ateş başlatıcı buldu ve bunları eski kütüklerin üzerine koydu. Çabuk yanacaklarını biliyordu ve etrafına bakındı. Birkaç mobilya parçasını ve eline ne geçerse yakmaktan başka çaresi yoktu. Hayatta kalmaları buna bağlıydı.

Şöminenin yanında yerde oturmuş alevleri körüklerken, Ridge kulübeye çok yakın olan kurtların sesini duyabiliyordu. Ulumaları kanını donduruyordu ve Casey'nin korkudan aklını kaçırmış olması gerektiğini biliyordu. Ama en cesur gülümsemesini takınmak ve onun korkularını yatıştırmak zorundaydı.

"Onları duyuyor musun?" Casey gergin bir şekilde, sesi titreyerek ona sordu.

Tabii ki biliyordu - ulumalar neredeyse onun sözlerini bastırıyordu.

"Neyi duydun?" Ridge, kendilerine ve içinde bulundukları durumun ciddiyetine rağmen Casey'nin de ona katıldığını ve ağlayana kadar güldüklerini söyledi.

CHAPTER 46

A Şöminede yanan küçük ateş soğuk havayı dağıttı ve her şeyi yeniden umutlu hissettirdi. Ridge, ateşin yanmasını sağlamak için küçük odada bulabildiği her şeyi topladı. Kırık bir sandalye vardı. ve çürüyen tahtanın bacaklarını kolayca kopardı. Sırada küçük ahşap masa vardı, onu bir başka kırık sandalye ve Ridge'in ne olduğunu bile anlayamadığı çeşitli tahtalar izliyordu.

Alevler odayı ısıtırken Ridge yedek yakıt kaynağının hızlı bir envanterini çıkardı: çürümüş döşeme tahtaları, pencerelerin etrafındaki döşeme ve gevşek bir kiriş. Casey'yi sıcak, kurtları da uzak tutmak için ne gerekiyorsa.

Kapı sıkıca kilitlenmişti ve Casey ile Ridge'in rahat bir nefes alıp ağır dış giysilerinden bazılarını çıkararak duvardaki mandallara asmaları uzun sürmedi.

Birlikte, sırtlarını kütük duvara yaslayarak oturdular ve ateşe baktılar. "Beni bulmaya geldiğine inanamıyorum," dedi Casey. "Beni bulmaya geldiğini düşünmemiştim.

Herkes beni aramaya gelirdi. Teşekkür ederim."

Ridge sadece başını sallayabildi ve belki de çenesini kapalı tutmalıydı. Ama yapamadı.

"Sırf aptalca bir *liste* için neden fırtınada buraya koştun?" "Sen... ailen... çok fazlaydı. Ben buraya ait değilim."

"Bunu aşman gerekecek," dedi Ridge. "Ben bir paket anlaşılmayım. Ama sana söz veriyorum, kimse ısırılmaz."

"Sanırım Randi ile kıyaslanacağımı düşünmüştüm."

Ridge yakından baktı ve en sert kadınların bile ne kadar kırılgan olabileceğini gördü.

"Seni hiç kıyaslamadım," dedi basitçe. "Seni görüyorum, Casey Parks. Kim olduğunu görüyorum."

Casey başını ona yasladı ve Ridge gözlerini kapatırken onu kendine çekti.

"Randi'nin zamanı geldi ve geçti ve bende iz bıraktı. Güzel, sevimli bir iz. Yaşadığımız zamanı asla unutamam ve unutmak da istemiyorum. Unutmamı istemezsin. Bu senin istediğin türden bir adam değil, bir kadını kolayca unutabilecek türden."

Ridge, *nasıl bir adama sahip olduğunu* düşündü.

"Ama şimdi ve burada, bu bizim zamanımız," dedi uyukulu bir sesle.

Ridge gözlerini kapattığında, düşünceleri günün yorgunluğu ve duyguları içinde dönüp duruyordu. Birkaç saat sonra uyandığında alevlerin azaldığını görünce çaresizlik hissetti. Casey'den ayrılmaya çalıştı ama ikisi de uyandı.

"Bu ateşin üzerine biraz daha mobilya koymanın zamanı geldi. Bu kulübenin sahibi kim bilmiyorum ama eminim onlardan satın almam ya da en azından yeni mobilyalar almam gerekecek. Gitmeden önce ona bir not bırakacağım."

Casey, belki de ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Belki de satılıktır," dedi.

"Belki de listeye benden önce girip ikimizin de hayatını tekrar tehlikeye atmak istiyorsun." Ridge sözlerinin kulağa sert geldiğini biliyordu ama korkmuştu. Casey'yi ya da kendisini daha ne kadar koruyabileceğini bilmiyordu ve uğruna yaşayacağı çok şey vardı.

Dört oğlundan üçü yeni evlenmişti ve ilk torunu çatısının altında büyüyordu. Bir babanın yapması gerektiği gibi korumaya yemin ettiği genç bir oğlu vardı ama yine de kendini riske atıyordu. Çünkü *kadın* kendini riske atmıştı.

Casey tekrar ağlamaya başladı.

"Özür dilerim," dedi. "Beni kurtaracağınız hiç aklıma gelmemişti. Kendi kararlarımla yaşamak ve ölmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

"Bu felsefeyle yaşamaktan çok ölmek var, Casey."

"Yeterince işe yarıyor," dedi, "ta ki kendinizin sonuna gelip başka kimse olmadığını fark edene kadar."

Ridge başını salladı.

"Sanırım hepimiz bu konuda suçluyuz," dedi ve sırt çantasını karıştırıp birkaç elma ve granola bar çıkardı.

"Akşam yemeği hazır," dedi gülümseyerek. Casey de gülümsedi.

"Bir şişe soğuk Riesling getirdim," dedi ve ona bir şişe su uzattı.

"Oh, bu iyi bir yıl," diye karşılık verdi. Ridge onu tekrar gülümserken gördüğüne sevinmişti.

"Peki," diyerek odaya baktı, "eğer burası satılık olsaydı, vizyonunuz ne olurdu - mutfağı ne yapardınız?"

"Bir tane ekle," dedi zayıf bir kahkahayla.

Ridge gülmek istedi, ta ki dışarıdan gelen uluma sesleri ona kapısının önünde bekleyen kurtları hatırlatana kadar. Küçük masa ve diğer sandalyelerden biriyle ateşi körükledi. Pek fazla eşya kalmamıştı, umarım gün ışıyana kadar idare edebilirlerdi.

Silahlı elinin altında tutacak, belki sabah yola çıkmadan önce parkasının cebine koyacaktı. Çantayı ne kadar süre uzak tutabileceğini bilmiyordu ama elinden geleni yapacaktı. Casey'nin gergin olduğu belliydi.

"Dekor güzelmiş." Ridge duvardaki geçmiş çağlardan kalma eşyalara baktı. Geyik siniri ile bağlanmış birkaç kar ayakkabısı ve yıllarca dışarıda yağmur altında kaldığı için dişleri aşınmış ve paslanmış bir el testeresi vardı. Oval bir çerçevede, büyük dedeleri Pickford ve Addie West'e benzeyen bir kadın ve bir erkeğin resmi vardı.

Ridge tekrar duvara yaslandı ve boştaki koluyla Casey'ye de aynısını yapmasını işaret etti. Casey sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi ona sokuldu ve Ridge de ona sıkıca sarıldı. O etten kemikten ve ruhtan biriydi ve daha önceki hisleri doğrulanmıştı; ona derinden aşık olmuştu.

"Neden beni aramaya geldin Ridge?" Casey sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi sordu.

"Çünkü hayatınızda insanlar yok, sadece soğuk ve boş evler var."

"Pek çok insan bu kategoriye giriyor Ridge. Neden *beni* aramaya geldin?"

"Bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyorsun ve uzun zamandır bu duygudan yoksundum."

"Ash'in sana ihtiyacı var. Ailenin sana ihtiyacı var," dedi.

Ridge karanlık odada kaşlarını çattı -Casey onu rahat bırakmıyordu. Daha yeni düşünmeye başladığı sözleri söylemeye zorlanmak hoşuna gitmiyordu. Sonunda Ridge içini çekti ve pes etti. Bu durum ve karanlık kulübede onu gevşeten bir şey vardı.

"Bahsettiğim *ihtiyaç* kutsaldır Casey; bir erkek ve kadının beden, ruh ve gönül olarak birleştiği yer. Seninle tanışana kadar bunun geride kaldığını sanıyordum. Beni deli ediyorsun. Yaptığın şeylerin yarısını bile anlayamıyorum. Ama sana ihtiyacım var."

Casey onun yüzünü görmek için başını kaldırdığında basitçe "Ah," dedi.

Ateşin parıltısında gördükleri hoşuna gitmişti; çenesindeki kirli sakal, bir maceraperestin vahşi saçları ve doğrudan kendisine yöneltilmiş berrak mavi oklar gibi olan gözleri. Ve şimdi ona kalbini gösteriyordu.

Elini kızın sırtına koydu ve yavaşça aşağı yukarı hareket ettirerek kıvrımlarını keşfetti. "Sen bir *kedi yavrusu* gibisin," dedi, "ağaçlara tırmanmaktan vazgeçmiyorsun. Ve ben seni kurtaran adam olmak istiyorum."

Yaklaştı.

"Sana söylediğimi sanıyordum..." dedi fısıltıyla, elini adamın çenesindeki yumuşak sakalı okşamak için yukarı kaldırdı, "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye kalktı.

"Bunu yapabileceğim aklına geldi mi?"

Şaşkınlıkla dudaklarını araladı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Ridge onu kendine çekti ve yavaşça ağzını kendi ağzıyla kapattı. Birbirlerine yaslanırlarken onu uzun süre öptü.

"Aman..." Casey uzaklaşırken nefesi kesildi ama sonra ağzını bir kez daha onunkine götürdü. Tadı sıcak ve canlıydı. Ve her öpüşte vücudu daha önce hiç bilmediği bir şekilde canlanmaya başladı. Kesinlikle... hayır, Ridge West onu öperken ve sarılırken onun adını bile düşünemezdi.

CHAPTER 47

Ridge, Casey'nin her öpüşünde hayrete düşüyordu.
Randi öldüğünden beri açmaya korktuğu kapıdan içeri adımını attı ve Oz'a adım atmış gibi oldu.

Hayatında sadece son zamanlardaki varoluşunun siyah-beyaz senaryoları değil, sahip olunması gereken renkler de vardı.

Hayattaydı ve aniden uyandı.

"Casey..." diye fısıldadı kulağına ve Casey yanıt olarak inledi.

Hangi kelimeleri söylemek istediğini bilmiyordu ama onun adını söylemek zorundaydı. Sonunda, nefesini tutmak için kendini onun öpücüğünden çekmeye zorladı. Ama yüzünü onun saçlarına gömdü ve nefes alışının yavaşlamasını bekledi. O da aynı şeyi yapıyordu, bunu anlayabiliyordu.

Ridge duvara yaslandı ve ona sarıldı. Sonunda uykuya daldılar.

Birkaç saat sonra, ağaçların arasından görünen kansız güneşe uyandılar.

"Rüzgâr biraz azaldı ama hâlâ kar yağıyor. Yola çıksak iyi olur." Ridge, Casey'ye kaşlarını çatarak başını salladığını söyledi.

"Hey," dedi ayağa kalkıp elini uzatarak, "teşekkür ederim." Uzandı ve onun yanağını okşadı.

"Ne için?" diye sordu.

"Dün gece için."

Casey yumuşak bir kahkaha attı. "Yorum yok. Ama beni kurtardığın için sana tekrar teşekkür etmeliyim. Kurtarmasaydın arabamın içinde donarak ölüyor olacaktım."

"Henüz ormandan çıkmadık," dedi, sesinde sevdiği o alçak gürültüyle. "Buradan çıkalım ve kamyonuma ulaşabilir miyiz bakalım; ana yola yakın. Umarım kar küreyiciler dışarıdadır."

"Sence... gitmeden önce?"

"Ne?" diye sordu sabırsızlanarak. Ateş sönüyordu ve kulübenin içi soğumaya başlamıştı.

"Bir öpücük daha? Dün gece sadece rüya görmediğimden emin olmak istiyorum." Ridge gülümsedi ve onun gözlerinin kırışmasına bayıldı.

Eğildi, ama bu sefer onu yanaklarından öptü, yumuşak ve şefkatli bir şekilde. Kadın zevkle mırıldandı ve bu hissin tadını çıkardı.

Kar motosikletini dışarı çıkarmak ve karın içine sokmak, park etmekten çok daha zordu. Gece birkaç santim daha yağmıştı ve toz zorlu bir düşmandı. Ridge gidonu çekerken Casey arkadan itti. Kar arabası hayatta kalmak için en iyi şanslarıydı.

Kulübeden ayrılmadan önce Ridge bir özür notu karaladı ve şömineden sarkan bir çiviye yapıştırdı. Son dakikada eski kar ayakkabılarını duvardan çekip aldı ve sırt çantasına bağladı.

Casey'ye, "Ne olur ne olmaz," dedi.

Tabancayı da çantasından çıkarıp parkasının içine yerleştirdi ve emniyet mandalının sabitlendiğinden emin oldu. İşaret fişğini de çabucak ulaşabileceği bir yere koydu. Yıllar boyunca kurtlarla birkaç kez karşılaşmış ama onları uyararak uzaklaştırmayı başarmıştı. Yine de derin kar onları savunmasız bırakıyordu ve kar arabası da yavaş kalacaktı.

Kar motosikletine binmek üzereydiler ki Ridge göz ucuyla ormanın derinliklerinde bir hareket gördü. O da görmüş olmalıydı.

Arkasını döndü ve Casey'yi bir kez daha kollarına aldı. "Bizi eve götürmek için elimden geleni yapacağım," dedi. "Sonra da bunun ikimiz için ne anlama geldiğini seninle uzun uzun konuşmak istiyorum."

Casey ona sıkıca sarıldı ve sırtına bindi.

Kar arabası hızla hareket etti ama yolun kendisi hiçbir yerde yoktu. Sadece ağaçların arasında bir boşluk vardı ve kar o kadar derindi ki sürüklenmemek bir mucize olurdu.

Yollarına devam ederken Ridge yine bir hareket gördü. Önünde ne olduğunu görmek için mücadele ediyordu ve durmak istemiyordu. Hızlıca bir göz attı ve kürk, diş ve göz olabilecek bir şey gördü ama belki de bu onun hayal gücüydü.

Bir hırıltı duydu.

Bir zamanlar kurtlar kar motosikletlerinden korkardı, ancak birçoğu insanlara ve küçük araçlara alıştı. Ve korkusuzca

Açlıklarını.

Çok kısa bir süre sonra kar aracı bir kar yığınının içinde yavaşladı ve sonra durdu.

"*Hayır, hayır,*" diye haykırdı Ridge. Kontak anahtarını birkaç kez çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Çok fazla zorlamıştı. Çabaları yüzünden motoru su basmıştı.

"Şimdi ne olacak?" Casey sesindeki korkuyla bağırdı.

Ridge, sesinde olabildiğince güven uyandırmaya çalışarak, "Şimdi yayan gidiyoruz," dedi. "Kar ayakkabılarını kullanacağız," dedi.

Eski kar ayakkabıları kırılıyordu ama uzun süre dayanacak şekilde tasarlanmışlardı. Sırt çantasındaki ipi kullanarak önce birini, sonra da diğerini Casey'nin botlarının önüne bağladı. Kendi giydiği çiftin derisi hâlâ sağlamdı, bu yüzden umarım derin tozun üstünde kalırlar ve böylece ilerleyebilirlerdi.

"Ridge," diye bağırdı Casey, ağaçların arkasında bir kurt gördü. Son derece savunmasız olduklarını biliyordu. Tabancasını çıkardı ve dönerek başlarının üzerinden bir uyarı atışı yaptı.

CHAPTER 48

"S Pike, Paislee'nin dinlendiği hastane odasına girerken, "Biri seni görmek için pediatri koğuşundan aşğı inmek istedi," dedi; Paislee sürekli hareket halindeyken ne kadar dinlenebilirse o kadar.

doktorlar ve hemşireler.

Pike, "Kulak enfeksiyonu nedeniyle biraz susuz kalmış -bebeklerde oldukça yaygın olduğunu söylediler- ve şu anda durumu iyi," dedi. "Ateşı düşerse, yarın siz eve geldiğinizde o da gelir."

Paislee gözlerini açtığında Sun'ın küçük bir top gibi Pike'ın göğsüne kıvrılmış olduğunu gördü ve bu manzara karşısında kalbinin mutluluktan patlayacağını düşündü. Bebek Paislee'ye doğru döndü ve kızarmış yanaklarının arasından gülümsedi.

"Merhaba," diye mırıldandı Paislee.

"Sun avukatlarımızdan haber aldığını size söylememi istedi," diye devam etti Pike. "Tüm taraflarla konuştular ve onu evlat edinebilmemiz için gerekli belgeleri hazırladılar. Biraz zaman alacak ama kimsenin buna itiraz etmesini beklemiyorlar. Büyükanne ya da Chen'ler itiraz etmeyecek. Sun'ın West ailesine evlat edinilmesi resmen kendi başına bir hayat kazandı."

Pike bunları söylerken Paislee onun dalgın dalgın bebeğin başının üstünü nasıl öptüğünü ve ona nasıl sokulduğunu gördü. Sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Paislee usulca, "Başka bir şey daha var," dedi ve komodinin üstünden bir zarf çıkarıp kocasına uzattı. "Seninle takas edeceğim."

Sun'ı kollarına alıp serum ve tansiyon manşetinin etrafından dolanmaya dikkat ederken, Pike katlanmış kağıdı ve bir fotoğraf negatifini açtı

ağaçtan düşen bir yaprak gibi yere süzüldü. Onu eline aldığı anda, bulutlu görüntülerin etrafını saran koni şeklindeki ışınları görebiliyordu...

"Biz hamileyiz, sen ve ben," dedi inanmaz bir kahkahayla.

Pike'ın ağzı bir karış açık kaldı ve arkasına uzanarak içine düşebileceği bir sandalye aradı.

"Güneş yazın abla olacak."

Yaşadığı şok karşısında ne gözleri daha fazla büyüebildi ne de ağzı daha fazla açılabilirdi. Bacaklarına güvenecek kadar kendine geldiğinde yatağın kenarına oturdu ve iki kolunu da karısına ve bebeğine doladı - ikisi de *bebektir*!

Pike'ın gözlerinden yaşlar süzüldü ama dudaklarından hiçbir kelime dökülmedi.

Paislee, "Kat bunun bazen olduğunu söyledi - bir annenin kucağında bir bebek olduğunda, vücudu hamile kalma konusunda rahatlıyor ve bu o kadar da önemli bir şey değil," dedi.

"Ama bu büyük bir mesele," dedi Pike ayık bir sesle. "Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu fark edemediğim için özür dilerim... sizin için ve bizim için."

Paislee başını salladı.

"Benim de hiçbir fikrim yoktu, Pike," dedi. "Seninle evlenene ve mutluluğum 4 Temmuz'da havai fişekler gibi patlayana kadar değil - o zaman seninle bir aile kurmayı ne kadar çok istediğimi anladım. Bunu bu kadar büyüttüğüm ve bu kadar meşgul olduğum için üzgün olan benim. Dünya kadar vaktimiz vardı, sanırım. Sanırım sadece *yapabileceğimizi* bilmek istedim."

"Yapabiliriz ve yaptık da," dedi Pike, bebeği Paislee'den nazikçe alarak.

"Annene hoşça kal de," diye mırıldandı Sun'a, "hemşirelere sadece birkaç dakikalığına gideceğimize söz verdim."

Anne.

Paislee'nin gözyaşları hangisinin birinci olacağını görmek için gülümsemesini hızlandırdı. Berabere kaldılar.

İçten içe Pike'ın, artık kendi bebekleri de yolda olduğuna göre Sun'a *dönmeyi* önerebileceğinden korkuyordu. Sadece bu düşünce bile onu endişelendiriyordu ama bunu daha iyi bilmeliydi.

CHAPTER 49

E Ridge, alfa kurdun şaşkınlık ve korku içinde inlediğini, sürüsünü ağaçların arasına çekilmeye yönlendirdiğini duyabiliyordu. Her atış biraz zaman kazandırırsa, güvenliğini sağlayabilirdi.

"Gidelim," dedi Casey'nin elini tutarak ve onu hazır olduğundan daha hızlı bir tempoyla çekerek. Hesaplarına göre, arabasına varmadan önce bir saat daha yürümeleri gerekiyordu. Ridge kurtların onları tekrar takip ettiğini görmekten çok hissetti ve tabancasında kalan birkaç kurşunu hesaplamaya çalıştı. Daha fazla mermi getirmeliydi.

Önceki hırıltılardan çok daha yakından gelen bir hırıltı duyan Ridge, Casey'ye durmasını ve arkasına geçmesini işaret etti. Eldivenini çıkarıp silahı kavramaya çalıştı ama çıplak eli soğuk ve kaskatı kesilmişti. Durduramadan silah derin karın içine düştü, tam o sırada çıkan bir rüzgâr Ridge'in gözlerini kör etti ve deliğin tüm izlerini örttü.

Onu almak için uzandı ama kaybolmuştu.

"Ridge, yaklaşıyorlar," diye bağırdı Casey.

"Çabuk, arkana dön de işaret fişliğini alabileyim."

Casey işaret fişegi tabancasını çantasından çıkarabilmek için döndü. Boğazında yutmaya çalıştığı bir çığlık hissetti; sanki kurtlar etraflarında dönüyordu.

Ridge kolunu başlarının üzerine kaldırdı ve işaret fişegi tabancasını kısmen ağaçlara, kısmen de gökyüzüne doğru ateşledi. Yoğun kar sesi boğdu ama işaret fişeklerini güçlendirdi. Kurtlar bir kez daha inledi ve koşmaya başladı, umarım geçen seferkinden daha uzun süre koşarlardı.

Ridge tekrar, "Olabilirdiğin çabuk," diyerek Casey'nin elini tuttu.

Sürüklenmelerin arasından geçerken, onun korkudan felç olduğunu hissedebiliyordu. İlerleme kaydedememeleri ikisinin de cesaretini kırmıştı ama pozitif kalmak ve ona liderlik etmek ona kalmıştı.

Kurtlar saldırmak isterse, Ridge onları savuşturmak için yapabileceği çok az şey olduğunu biliyordu. Kurtların bir kez daha yaklaştığını hissetmeden önce 15 dakika kadar daha yürüdüler. Tabanca ya da işaret fişegi olmadan çaresizdiler. Tek umutları arabaya zamanında ulaşmaktı ve Ridge bunu başarabileceklerinden şüpheliydi.

"Sana hiç Casey dedim mi?" dedi Ridge yüksek ama konuşkan bir sesle, "sana ilk ne zaman aşık olduğumu?"

Casey onun sözleri karşısında irkildi ve donakaldı ama adam elini sertçe çekti. "Yürümeye devam et. Seni Ash'le konuşurken gördüğümde Tavsiyen konusunda cömerttin. Ve ben bir pislik gibi davranıyordum," dedi, "ama sen bunu bir şampiyon gibi karşıladın. Hem kendimden utandım hem de senden çok etkilendim."

"Ridge..." Casey'nin sesi yakınlardaki kurtlara bağıracakmış gibi çıktı ama sonra nefes verdi ve yürümeye devam etti.

"Eve varır varmaz," Ridge dönüp bütün kabadayılıığıyla onun gözlerinin içine baktı, "eve varır varmaz Ash'e Madison'daki küçük evimi vereceğim ve siz iki akbabayı emlak işiyle baş başa bırakacağım."

Casey onun elini sıktı ve gülümsedi. Sanki yorgunluktan devrilmek üzere degillermiş gibi; sanki aç kurtlar tarafından saldırıya uğramak üzere degillermiş gibi.

"Sana ne zaman aşık olmaya başladığımı hiç söyledim mi?" Casey, Ridge'in fırtınada onu duyabilmesi için bağırdı. "O hapishane hücrelerinde yanında oturuyordum ve o küçük evi ikimizin de kazanmadığını düşünürken çok tatlıydın. Asistanımın benim için teklif verdiğini söylediğimde yüzündeki ifade kalbimi kırdı."

"Kalbin olmadığını sanıyordum," diye bağırdı Ridge kara doğru.

"Sanırım çaldım ve sanırım sen de onu çaldın, kırdın ve sonra tekrar çaldın."

"Seni seviyorum Casey Parks, karım olur musun?" Ridge onun tekrar yavaşladığını hissetti.

"Devam et," diye bağırdı. "Dizlerimin üzerine çökerdim ama acıyor. Ve bu derin tozun içinde Colorado'ya batardım. Ama müsait olduğumda sana düzgünce soracağım. Yavaşlama."

Yavaşlama.

Kadının ağladığını anlayabiliyordu, aşktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Ne zaman olursa olsun, sonuna kadar onun yanında olacaktı.

Tüm içgüdüleri Ridge'e kurtların harekete geçeceğini söylüyordu ve kafasının içindeki bir ses, muhtemelen eski bir izci lideri, durup bir silah bulmasını söylüyordu. Bir ağaçtan birkaç dal koparabilirdi, biri kendisi, biri de Casey için, ama bunun onlara sadece saniyeler kazandıracağını biliyordu.

Hissettiği umutsuzluk karşısında ağlayacak gibi oldu. Casey'yi kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki, tıpkı onun kendisini kurtardığı gibi. Ama araba -ve güvenlik- görünürde yoktu.

"Casey..." diye söze başladı, ona son sevgi sözcüklerini söylemek istiyordu; belki de son kez söyleyeceği bu sözcükler, son bir umutsuz cesaret eylemiyle onun bedenini kendi bedeniyle örtmeden önce söyleyeceği son sözler olabilirdi. Ama daha cümlesini kuramadan başka bir ses duydu; uzaktan gelen başka bir hırıltı hızla yaklaşıyordu.

Boz ayı mı?

Hayır, olamaz. Gerçi sesi bir boz ayı sürüsü gibi geliyordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kısan Ridge, ağaçlardan yansıyan ışıkları gördü ve o gün ilk kez umutlandı. Kurtlar bağırarak ormana dalarken Ridge'in bacaklarını neredeyse sıyrıyorlardı ki başka bir sürü onları yakaladı; devasa kar motosikletleri kar yığınlarının arasından geçerek sersemlemiş çiftin önünde durdu.

CHAPTER 50

"**D** reklam!"

Gunnar, Colton ve West Gorge arama kurtarma ekibinden iki adamdı. Ridge ağlamak ve onları öpmek istedi. Hepsi. Casey'nin güvende olacağını düşünerek rahatlamış bir şekilde hıçkırdı. "İşaret fişeginizi gördük ve ona doğru döndük," dedi Colton sesinde belirgin bir duygu ve rahatlama ile. "İyi iş baba."

Ridge konuşmaya çalıştı ama şapkasının kenarını öperken Casey'yi beceriksizce kucalamaktan başka bir şey yapamadı. Ağzı karla doldu ama umursamadı.

Titreyen ve bitkin düşen Ridge, oğullarının bir sonraki adımlarını atmalarına yardım etmelerine izin verdi.

Bir arama kurtarma görevlisi, "Sizi West Gorge'a, evinize götürelim," dedi. "Çok fazla elemente maruz kaldınız. Hastaneye telsizle haber verdim, sizi bekliyorlar."

Ridge tartışmaması gerektiğini biliyordu, özellikle de Dr. Kat'in kararları verdiğinden şüpheleniyorsa. Casey'nin kurtarma kar motosikletlerinden birinin arkasına binmesine yardım etti.

Ridge diğer kurtarma aracına binmeden önce, "Hepiniz için Tanrı'ya şükürler olsun," demeyi başardı. Ridge, Gunnar ve Colton'ı kucaklamak için elinden geleni yaptı ama birkaç dakika önce hissettiği güç onu tamamen terk etmişti. Makineler ana yola çıkmak üzere geri dönerken, Ridge, kalbi sevgi ve minnettarlıkla dolu müstakbel Bayan West'e baktı.

Kurtarma kar aracının arkasına binen Casey Parks, bitkin düşene kadar özgürce ağladı. Motorların sesinden kimsenin onu duyamayacağını biliyordu ve sürücüsü de onun duygusal sağlığıyla ilgilenemeyecek kadar sürüklenmelerle meşguldü.

Bu kocasının işi olacak.

Diğer kurtarma ekibinin kar motosikletinin arkasında Ridge'i ve iki yanında oğullarını görebiliyordu. Casey çocukluğundan beri kendini hiç bu kadar güvende ve emniyette hissetmemişti.

Ridge'in ailesiyle doğru dürüst tanışmayı ve oğullarına kar fırtınasında onları bulmaya geldikleri için teşekkür etmeyi dört gözle bekliyordu. Elbette Ridge'i kurtarmaya geldiklerini biliyordu ama Ridge... işte bu tamamen başka bir konuydu. Ridge *onu* kurtarmaya gelmişti. Onun hayatını kurtardı. Ve sonra ona evlenme teklif etti.

Kabul etti mi?

Casey hatırlayamıyordu ama hastaneye gider gitmez evet diyecekti. Ona bugün aldığından daha "iyi" bir evlenme teklifi yapmaya çalışmadan önce. Mükemmeldi.

Kutsaldı.

CHAPTER 51

İKİ AY SONRA

"L Paislee'nin çiftlik evinde otururlarken Pepper Andrews artık Casey West olan Casey'ye, "Şu yüzüğü bir kez daha görmemi ister misin?" diye sordu. "Sana *evlilik öncesi sözleşme* imzalatmış diye duydum."

"Anne!" Paislee mutfaktan annesine doğru güldü.

"Peki, bu doğru mu?" Pepper kızını görmezden geldi. Casey ile birlikte ellerinde küçük bir tabakta mini börekler ve minik ton balığı kaplarına kesilmiş çeri domateslerle oturuyorlardı. Arkalarında uzun bir Noel ağacı ve üzerinde şöyle yazan bir pankart vardı: Bir Erkek!

Paislee'nin anne babası, kız kardeşleri ve büyükannesi Noel'i geçirmek üzere West Gorge'a geldiler. Kat ve Liu, özellikle havanın ılıman ve yolların gezilebilir olması nedeniyle bebek partisi için mükemmel bir zaman olduğunu düşündüler.

Birkaç düzine kadın bebek partisinin etrafında dolanıp gruplar halinde kahkahalar atarken, bu ikili bir koltukta birlikte oturmuş, huzur içinde şöminenin keyfini çıkarıyorlardı.

Casey, "Evet, evlenmeden önce bir evlilik sözleşmesi imzaladım," diye itiraf etti. "Ridge, karısı olarak, bir liste uğruna asla bir ağaca tırmanmayacağıma, terk edilmiş bir eve girmeyeceğime ya da kar fırtınasında araba kullanmayacağıma dair bana söz verdirdi. Ölüm bizi ayırana kadar."

"Bu hayatımda duyduğum en romantik şey," diye bayıldı Pepper.

Casey de onunla birlikte güldü.

Kısa sürede arkadaş olan Ridge ve Casey, İsviçre Alpleri'nde geçirecekleri balayının ardından ilkbaharda Pepper ve Drake Andrews ile İtalya ve Yunanistan'ı kapsayan bir gemi seyahati ve tur için buluşmayı planladılar. Gunnar ve Kat'in Willow'la birlikte gecikmiş bir tatile çıkmaları için zamanında döneceklerdi.

Herkes yaz aylarında Pike ve Paislee'ye gelecek olan Bay Ford West'in gelişi için geri dönmek istiyordu. Hepsi çok heyecanlıydı.

"Nerede yaşayacaksın?" Pepper daha sonra bunu öğrenmek istedi. Casey, "Bu iyi bir soru," diye yanıtladı.

Paislee ve Liu aynı anda, "Yanı başımızda," dediler.

"Durun bir dakika," diye itiraz etti Kat. "Çiftlikte kalacaklarını umuyorum."

"Hepiniz çok nazıksınız," dedi Casey, gerçekten duygulanmıştı. Ama o ve Ridge'in önünde pek çok seçenek vardı. Çiftlikte ya da Colton'ın yeni sitesinde bir ev inşa edebilirlerdi. Kasabada bir ev bulabilirlerdi. İkisine yetecek kadar küçük, Ash onlara katılmak istediğinde ona da yer olan. Arada bir aile yemeklerine ev sahipliği yapacak kadar da büyük.

Ridge sık sık karısına, "Bud Shire'in evini gerçekten çok isterdim," diye takılırdı. "Keşke orayı benim için alabilecek bir emlakçı tanısaydım."

Casey'ye gelince, nerede yaşadıkları umurunda değildi. Dairesinde, çiftlikte ve Madison'daki evde sırayla kaldılar. Hatta Casey'nin ailesinin Phoenix'teki evinde birkaç gün geçirdiler ve kira sözleşmelerini sona erdirip evi tamamen yenilemeye karar verdiler. Ne de olsa avukatlarıyla görüşmek ve mahkeme duruşmaları için kalacak bir yere ihtiyaçları olacaktı.

Ridge, Casey'i Derek Vance hakkında zimmetine para geçirme ve gasp suçlamalarında bulunmaya ikna etti. Gerçekten huzura kavuşmanın ve olayı kapatmanın tek yolunun bu olduğunu söyledi.

Ve o yaşlı köpeği sorumlu tut, diye düşündü Ridge kendi kendine.

"O bunu yaptığında senin arkadaşların, kaynakların ya da savaşacak gücün yoktu.

-Ama şimdi hepsi elimizde," dedi gelinine. Bu, onu Randi'nin Arizona'daki arkadaşıyla, yıllar önce ziyaret ettikleri ve Derek'in banka kayıtları ve telefon konuşmaları için arama emri çıkarmakta tereddüt etmeyen yargıçla tanıştırmadan hemen önceydi.

Ortalık durulduğunda, Phoenix'teki evin Wyoming'in kar fırtınalarından uzakta güzel bir kış sığınağı olacağı konusunda hemfikir oldular. Parks'taki ev restoranların, galerilerin ve kafelerin yakınında mükemmel bir konuma sahipti.

Evet, yeni Bay ve Bayan West'in kesinlikle seçenekleri vardı, Casey biliyordu. Ama Ridge'in yanında, onun tuzlu ve biberli bıyıklarıyla ve sabahları ona seslenen çakıllı sesiyle uyandığı her yer Casey'nin eviydi.

SON

* * *

**Vahşi Batılar romantizm serisinin devamına hazır mısınız?
Beklenmedik Kovboy'u ücretsiz okuyun, ardından Ash'in aşk
hikayesine hazır olun**

***Sassy Cowgirl Kisses*, şimdi n sipariş için mevcut.**

BEKLENMEDİK KOVBOY, VAHŞİ BATILAR ROMANTİZM SERİSİNDE ÜCRETSİZ BİR HİKAYE

O bir kovboy arıyordu, inek değil. Sonra tehlikeli bir boğa geyiği, bu şehirli züppenin göğsünde atan kovboy kalbini ortaya çıkarır.

JAYCEE'NİN TEYZESİ, normalde çıktığı tozlu kovboyların ötesinde ufkunu genişletmesi gerektiğini düşünmektedir. Ama teyzesinin inek bir şehirli doktor olan Josh'la kurduğu son ilişki onun konfor alanının çok dışındadır. Josh, Jaycee'nin normalde ilgi duyduğu kaba saba erkeklere hiç benzememektedir... Ta ki serseri bir geyikle karşılaşana ve Josh, Jaycee'ye gerçek bir kovboy olmanın sivri çizmeler ve şapka takmaktan çok daha fazlası olduğunu gösterene kadar.

[Ücretsiz hikayenizi indirmek için BURAYA TIKLAYIN](#) veya [KathyFawcett.com](https://www.KathyFawcett.com) adresine gidin

DAHA FAZLA TATLI ROMANTİZME HAZIR MISINIZ?
WILD WESTS ROMANCE SERİSİNİN 5 NUMARASI
OLAN *SASSY COWGIRL KISSES*'DE ASH'İN AŞK
HİKAYESİNE HAZIR OLUN, ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ İÇİN
AMAZON. COM

Ash West üniversiteden sonra West Çiftliği'ne döner ve çiftliğin yeni çalışanı Sassy'ye aşık olur. Açık sözlü, cesur ve güzel olan Sassy, West'in sakın Wyoming hayatını sarsacak bir sır saklamaktadır.

Karantinadaki Kovboyu

Vahşi Batılar #1

Tanışma randevuları tam bir felakettir ve kısa kesildiğinde ikisi de mutlu olur. Sonra hızla yayılan bir virüs Kat'i hastaneyi kilitlemeye zorlar - Gunnar içerideyken. Herhangi bir yerde, herhangi biriyle sıkışıp kalmaktan nefret eder. Ama Dr. Kat kasabanın yeni şerifidir ve hastanesinde kuralları çiğnemesine izin vermeyecektir. Birlikte çalışmaya zorlandıklarında öfke hayranlığa, o da aşka dönüşür. Ama karantina sona erdiğinde bu aşk devam edebilecek midir?

Kovboyunu Çizmek

Vahşi Batılar #2

Güzel ve zengin Paislee'nin mükemmel bir hayatı var gibi görünmektedir ama kontrolcü nişanlısının boğucu pençesinde kendini kaybettiğini hissetmektedir. Bu yüzden büyükannesi bir aile gizemini çözmek için bir yolculuğa çıkmayı önerdiğinde, bu şansa balıklama atlar. Cevapları bulmaya karardır ve Pike'ı eski yerleşimcinin ahırına kadar takip ettiğinde umduğundan fazlasını bulur. Kar fırtınası yüzünden kapana kısılan Paislee, çok geçmeden kır elbisesi giyer ve hayal gücünü yakalayan kovboyu mum ışığında yemek yer. Acaba onun kalbini de yakalayabilecek midir?

Kovboyunu Karıştırmak

Vahşi Batılar #3

Colton West için hayat eğlence ve oyundan ibarettir, ta ki çiftliğin yeni güzel aşçısıyla tanışana kadar. Ama o eğitimli bir şeftir, fasulye avcısı değil ve Colton'ın sakinleşmesini istemektedir. Yaşlı kamp aşçısı emekli olduğunda, Colton'ın beklediği son şey onun yerine geçecek kişiye aşık olmaktır. Ama Şef Liu Chen onun bedenini ve ruhunu beslediğinde, kalbi de çok geride kalmayacaktır.

Liu, başarılı ve kendine güvenen dördüncü kuşak bir Çinli-Amerikalı. Wyoming'li atalarından oluşan aile soyu, beşamel sosu kadar kalın ve zengin. Mücadeleleri hatırlamak ve Atalarının kalp kırıklıkları, ebeveynleri ve büyükanne ve büyükbabası onu bir kovboya aşık olmaktan vazgeçirir. Ama Colton savaşmadan pes etmeyecektir. Ve Liu'nun kalbi, onun sevgisini kazanmak için çok çalışan bu adama karşı yumuşamaya başlar.

Omuz Sezonu

Michigan Gölü Köşkü #1

Kay sonunda evini ve hayatını yeniliyor. Şimdi onu kiminle paylaşacak? Yenileme, kefaret ve romantizmle dolu bu eğlenceli hikâyede, ikinci bir şansa sahip olan tek şey Michigan Gölü'ndeki eski ve rustik bir kulübe değildir.

Su Dansı

Michigan Gölü Köşkü #2

Michigan Gölü Köşkü Serisi'nin 2. Kitabı'nda Kay'ın sonsuza dek sürecektir mutluluğu genç kızların istilasından kurtulabilecek mi?

MICHIGAN GÖLÜ LODGE SERİSİ HAKKINDA

Michigan Gölü'ndeki güneşli bir koyda yer alan eski bir turist kulübesi, bilge ve çatlak Kay Kerby'nin bildiği tek evdir. Kerby Lodge'u çok seviyor. Ama işletmeyi? O kadar da değil. Kay'e göre en iyi sezon, son pansiyoner de güneş kremlerini ve yeni tişörtlerini toplayıp evine döndüğünde başlar. Şimdi destansı bir kar fırtınası kıyı şeridini vuruyor ve faturalar ve vergilerden oluşan bir kar fırtınası Kerby Lodge'u gömmekle tehdit ediyor.

Ancak Kay'ın göremediği fırtınalar, ne yapacağı kestirilemeyen Mayne kardeşlerdir: Daniel adında bukleli ve tavırlı bir bulut ve onun göçebe bir öğretmen olan küçük kardeşi Luke. Yıkıcı bir kariyer kaybından sonra, gizemli Daniel sadece yalnız kalmak istemektedir. Kay onu memnun etmekten çok mutludur. Sonra korkunç bir kaza ve rekor kıran kar fırtınası onları bir arada bırakır. Artık Kay'ın güvenilebileceği tek kişi Luke'tur ve o da binlerce kilometre uzaktadır. Kar duvarlarının zorlamasıyla Kırılan hayalleriyle yüzleşen Kay ve Daniel, bir ıslah yolculuğuna çıkarlar. Bu süreçte Kay kendini umutsuzca Mayne kardeşlerin arasında bulur. Kardeşlerden biri onu güldürür. Diğeri ise onu delirtiyor.

ABOUT THE AUTHOR

Kathy Fawcett, sizi gülümsetecek, ağlatacak ve yatma vaktinizden çok sonra bile sayfaları çevirmeye devam ettirecek tatlı romantik komedi ve kadın kurgularının yazarıdır. Kathy'nin komik diyalogları ve içten hikayeleri, onu giderek artan sayıda hayranının favorisi haline getiriyor.

Kathy okuyucularını büyüleyici Michigan Gölü kasabalarının sörf, kum ve karının yanı sıra Wyoming'ın rüzgârlı dağlarına götürüyor. Kathy'nin evi, yıllarca reklam yazarı olarak çalıştığı Michigan'dır. Eşi Steve ile Kuzey Michigan Üniversitesi'nde öğrenciyken tanışıp evlenmiş ve Steve onu kendi memleketi olan Wyoming ile tanıştırmış. Birlikte, otoriter kedileri Sam ile birlikte Büyük Göllerin yakınında ikamet ediyorlar ve yetişkin çocukları, büyüyen torunları ve yükselen çam ağaçları . adresindeki blogunu okuyarak Kathy'nin en son kitapları ve projeleri [hakkında](#) bilgi sahibi olun (ve *Beklenmedik Kovboy*'un ücretsiz bir kopyasını *edinin!* ile çevrililer Kathyfawcett.com ya da kathy@kathyfawcett.com adresine e-posta göndererek

-

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

